

**LIECĪBAS
SABATSKOLAS
DARBAM**

SDA Vispasaules
Savienības Sabatskolas
nodaļas ieteikts sakopojums

IEVADVĀRDS

Daudzi cilvēki bija sirsnīgi lūguši, lai izdotu tieši Sabatskolas darbu attiecošo Liecību sakopojumu, kas palīdzētu šai nozarē sevišķi ieinteresētām personām. Atsaucoties uz šiem lūgumiem, ir daudz un rūpīgi strādāts, lai atbilstošo vielu sakopotu šinī nelielajā sējumā. Cik tas bija iespējams, izvilkumi no „Liecībām” sakopoti hronoloģiski, sākumā atvēlot vietu agrāk uzrakstītajām „Liecībām” un norādot uz avotiem, no kuriem attiecīgie izvilkumi ņemti. Īsi citējumi un raksti sakārtoti tādā pat kārtībā un ievietoti šīs brošūras beigās zem virsraksta – „Īsi norādījumi”.

Visu, kas rakstīts par doto jautājumu, lasītājs neatradīs attiecīgajā nodaļā vien, jo gandrīz par katru Sabatskolas darba fāzi brīnišķas domas būs atrodamas arī daudzās citās vadošajās nodaļās. Alfabētiskais satura rādītājs lielā mērā palīdzēs atrast atsevišķos norādījumus, un pēc katra burta ir atstāta vieta vēl citu paskaidrojumu atzīmēšanai, ja to atzīst par vēlamu. Viss, kas teikts par skolotāju piemērotību un pienākumiem, pilnībā attiecas arī uz Sabatskolas vadītājiem.

Dažos gadījumos vieni un tie paši raksti ir iespiesti vairākas reizes un dažādos izdevumos. Norādīts ir tikai tas izdevums, kur attiecīgais raksts iespiests pirmo reizi.

Šis darbs līdz ar alfabētisko satura rādītāju un brošūras formu izveidots tā, lai dotā un tik ļoti vajadzīgā viela būtu viegli pieejama un izmantojama kā zināšanu iegūšanai, tā arī citēšanai.

Šis sējums ir izdots nopietni lūdzot, lai tas būtu iepriecās un bagātu svētību avots kā pašreizējiem, tā nākošajiem strādniekiem mūsu Sabatskolās.

Vispasaules Savienības Sabatskolas nodaļas Komiteja

IZVILKUMI NO „LIECĪBĀM” PAR SABATSKOLAS DARBU

Sabatskola un draudzes sapulces

Brālis E. Sabatskolu izveidoja ļoti saistošu. Tā pilnīgi aizņēma jauniešu prātu, kamēr citi reliģiskie pienākumi tika atstāti novārtā. Bieži, Sabatskolai beidzoties, tās vadītājs, daļa skolotāju un diezgan daudz skolnieku devās uz mājām atpūsties. Viņi uzskatīja, ka dienas darbs izpildīts un turpmāku pienākumu vairs nav. Kad atskanēja zvans, aicinot uz atklāto Dieva Vārda sapulci, ļaudis, kas atstāja savas mājas, lai dotos uz lūgšanu namu, ceļā sastapa pretimnākošus lielu daļu Sabatskolas apmeklētāju, kas jau atgriezās mājās. Un, lai arī cik svarīga būtu bijusi sapulce, Sabatskolas apmeklētāju lielākajā daļā tā nespēja pamodināt interesi ar prieku uzklaut sludinātāja sniegto pamācību par svarīgiem Bībeles tematiem.

Kamēr daudzi bērni vispār nepiedalījās atklātajā sanāksmē, daži, kas tomēr palika, no runātā Vārda neieguva nekāda labuma, jo to izjuta kā nogurdinošu slogu.

Mūsu Sabatskolās jāvalda disciplīnai un kārtībai. Bērniem, kas apmeklē šīs skolas, vajadzētu vērtēt dotās priekšrocības, no kuriem vajadzētu prasīt attiecīgās skolas noteikumu ievērošanu. Kā bērni apguvuši Svēto Rakstu mācības, vecākiem par to vajadzētu daudz vairāk rūpēties, nekā par vispārējās skolas uzdevumu sagatavošanu. Svēto Rakstu mācības vajadzētu iemācīties daudz labāk par parastajiem skolas uzdevumiem. Ja vecāki un bērni nesaredz šādu intereses nepieciešamību, bērniem labāk būtu, ja viņi paliktu mājās, jo pretējā gadījumā Sabatskola viņiem nedotu nekādas svētības. Vecākiem ar bērniem vajadzētu sastrādāt ar vadītāju un skolotājiem, tā pierādot, ka viņi vērtē viņu labā darīto darbu.

Vecākiem sevišķi jāinteresējas par savu bērnu reliģisko audzināšanu, lai tie iegūtu pēc iespējas pilnīgākas zināšanas Svētajos Rakstos.

Daudzi bērni neiemācās savus Sabatskolas uzdevumus, aizbildinoties ar laika trūkumu; tomēr maz ir tādu, kas tiešām nevarētu atrast laiku iemācīties šos uzdevumus, protams, ja viņiem tie interesētu. Daži izlieto laiku izpriecām un „ievērojamu vietu” apmeklējumiem, citi – nevajadzīgai sava apģērba izrotāšanai, lai ar to lielītos, tā kopjot lepnumu un uzpūtību. Lūk, kādā veidā izšķiež dārgās stundas, kuras pieder Dievam un par kurām būs jādod norēķins. Tāpat kā par jebkuru darbu, arī par laiku, kas pavadīts izpriecās un tukšās sarunā, kā arī nevajadzīgā sevis izrotāšanā, būs jāatbild tiesas priekšā. /”Liecības III”, 188., 189. lpp./

Palīgīdzekļu pielietošana

Mēs esam pūlējušies ieinteresēt bērnus Kunga darbā, bet nepietiekoši. Mūsu Sabatskolām jābūt vēl interesantākām. Vispārējās skolas pēdējos gados stipri uzlabojušas savas mācību metodes. Lai jaunajiem prātiem izskaidrotu kādu grūti saprotamu vielu, izmanto uzskates līdzekļus, zīmējumus uz tāfeles. Un tieši tā var vienkāršot arī tagadējo Patiesību, padarot to daudz interesantāku bērnu darbīgajam prātam.

Vecākus, kuriem nekādā ceļā nevar tuvoties, bieži iespējams aizsniegt ar viņu pašu bērniem. Sabatskolas skolotāji var apmācīt bērnus Patiesībā, un viņi to pēc tam ienesīs arī ģimenes lokā. Tomēr tikai nedaudzi skolotāji izprot šīs darba nozares svarīgumu.

Paņēmienu, kurus ar panākumiem pielieto vispārējās skolās, ar līdzīgiem rezultātiem var izmantot arī Sabatskolās, vadot bērnus tuvāk Jēzum un apmācot viņus Bībeles Patiesībā.

Tas dos vairāk labuma nekā emocionāla rakstura reliģisks uzbudinājums, kas tikpat ātri, kā nācis, pāriet.

Kristum līdzīgu mīlestību vajadzīgs kopt. Darbā, kas saskaņā ar mūsu pārliecību jāveic pirms Kristus atnākšanas, nepieciešams vairāk ticības. Pašreizējā virzienā jāparāda vairāk

pašai dziedāšanu, pašuzpurību centību. Daudz domājot un lūdzot, jāmācās, kā strādāt, lai iegūtu vislielāko labumu. Vajadzīgi rūpīgi izstrādāti plāni. Mūsu vidū ir gudri cilvēki, kas spējīgi plānot un šos plānus dzīvīvi īstenot, ja tikai viņus izlietosim. Pareizi ievirzītam, turklāt, saprātīgām pūlēm, sekos lieliski rezultāti. /"Liecības IV" 69., 70.lpp/

Meklējiet Rakstos!

Sabatskola sniedz vecākiem un bērniem dārgas iespējas pētīt Dieva Vārdu. Bet, lai iegūtu šo labumu, kādu Sabatskolā viņiem vajadzētu saņemt, vecākiem un bērniem pienācīgs laiks jāveltī uzdoto mācību pētīšanai, cenšoties pilnībā iepazīties ar attiecīgajiem notikumiem kā arī ar garīgajām patiesībām, kuras šie notikumi māca. Mums jauniešiem sevišķi jāuzsver, cik svarīga ir cenšanās pilnībā izprast aplūkoto Rakstu vietu nozīmi.

Man ar skumjām jāsaprot, ka dažās skolās ir ierasts mācību vielu vienkārši nolasīt. Tā tam nevajadzētu būt. Un tā arī nebūtu, ja laiku, kuru bieži izlieto bezvērtīgi, pat grēcīgi, veltītu Rakstu studijām. Nav nekāda iemesla, kādēļ skolotāji vai skolnieki drīkstētu Sabatskolas uzdevumus sagatavot nepilnīgāk par vispārējās skolas uzdevumiem. Tieši tos vajadzētu apgūt vēl labāk, jo tie skar jautājumus, kas ir bezgalīgi svarīgi. Nolaidība šajā virzienā sarūgtina Dievu.

Vecāki, katru dienu iekārtojiet laiku, lai kopā ar bērniem apgūtu Sabatskolas mācību vielu! Un labāk, ja tas vajadzīgs, atsakoties pat no sabiedriskajā dzīvē pieņemtajiem apmeklējumiem neupurēt svētās vēstures dārgo mācību pētīšanas nodomāto stundu. Šādu mācību rezultātā labumu mantos kā vecāki, tā bērni. Svarīgākās Rakstu vietas, kas attiecas uz uzdoto mācības vielu, iemācieties no galvas, neuzskatot to kā slogu, bet gan kā priekštiesību. Kaut arī atmiņa sākumā var būt vāja, tad vingrinot tā kļūs stiprāka un pēc kāda laika būs priecīgi par uzkrātajiem dārgajiem Patiesības vārdiem. Tāds ieradums būs visvērtīgākais palīgs pieaugšanai dievbijībā.

Ja laiks, kas izlietots iznēsājot nevajadzīgas plāpas, kalpojot lepnumam vai arī savas samaitātās ēstīkāres un kādu citu grēcīgu tieksmju apmierināšanai, tiek ne tikai izšķiests, bet nes arī ļaunuma augļus ar tādu pat interesi veltītu Bībeles studijām, kas tas par uzmundrinājumu un atbalstu būtu mūsu Sabatskolām! Bet, ja vecāki vairāk rūpēsies par savu bērnu apģērba atbilstību modei, nekā par to, vai viņu prāts uzkrāj Dieva Vārda vērtības, tad arī bērni drīzi vien ģērbšanos un citas ārišķības sāks augstāk vērtēt par savu izglābšanos...

Rakstu pētīšanā savās ģimenēs ievērojiet kārtību un sistemātiskumu. Labāk atstājiet kaut ko nepadarītu, kam ir laicīgs raksturs. Atbrīvojieties no visiem liekajiem šūšanas un citiem darbiem; atbrīvojieties no liekām rūpēm par savu uzturu, tā vietā darot visu iespējamo, lai dvēsele būtu paēdināta ar Dzīvības Maizi! Nav iespējams novērtēt labos rezultātus, kādus iegūstam, ja katru dienu stundu, vai pat puss tundu pavadām kopīgā un priecīgā Dieva Vārda pētīšanā! Lai Bībele pati sevi izskaidro, sakopojot visu, kas par apskatāmo jautājumu sacīts dažādos laikos un apstākļos. Nepārtrauciet savu ierasto mācīšanos mājās nejaušu ienācēju vai kādu citu klātbūtnes dēļ. Ja šie apmeklētāji ienāk mācīšanās laikā, aiciniet arī viņus ņemt dalību studijās. Nesamulstiet! Lai ir redzams, ka Dieva Vārda atziņu uzkrāšana jums ir svarīgāka par tieksmēm pēc peļņas vai pasaulīgiem priekiem. /"Sabatskolas Darbinieks", 1885.g. aprīlis./

Sabatskolas pienākumi telts sanāksmēs un mājās

Mīļie brāļi un māsas, kas pulcējaties kopā mūsu telts sanāksmēs! Mēs vēlamies jums sacīt dažus vārdus par mūsu Sabatskolām. Tas ir viens no darba svarīgākajiem

nozarojumiem, ko nevajadzētu atstāt gadījuma varai, ne arī vadības jautājumos paļauties uz labu izdošanos. Pareizi vadītas šīs skolas var būt labs palīgs dvēseļu mantošanas darbā, pasludinot Patiesību no katedras. Un, ja šim darbam pievienosies ieinteresēti Sabatskolas darbinieki, tiks paveikts daudz laba. Tomēr ar to vēl nepietiks, ja Sabatskola strādās kaut vai kā labi noregulēta mašīna. Tajā ir vajadzīgi pieredzējuši, praktiski darbinieki; skolotājiem jābūt cilvēkiem, kam ir dzīva savienība ar Dievu, kuri ar interesi paši mācās, kas savā darbā ir nopietni un dedzīgi un neželē laiku, kas ātrāk neapmierinās, pirms neredz kaut ko sasniegtu.

Jāvaida dzīvai un pieaugošai interesei uzkrāt atmiņā Bībeles patiesības. Tā iegūtās dārgās atziņas izveido ap dvēseli aizsargvilni. Tiem, kas būs mācījušies pazīt Jēzu, kas tos aicinājis uz Godību un tikumību, uzbrūkot kārdināšanām, Viņš būs drošais patvērumš. Kaut skolotāji ar sirdi un dvēseli iedziļinātos dotajā mācību vielā. Kaut viņi plānotu, kā šo mācību pielietot praksē un kā pamodināt interesi viņiem uzticēto skolēnu prātā un sirdī! Kaut skolēnu enerģija atrastu darbības lauku, risinot Bībeles patiesības problēmas! Skolotāji darbu var ievirzīt tā, ka kopīgā mācīšanās nebūs sausa un neinteresanta.

Bet skolotāji nestrādā Sabatskolas darbā tik dedzīgi un tik nopietni, kā to vajadzētu.

Meklējot piemērotus ceļus, līdzjūtīgi un pacietīgi viņiem jātuvojas skolniekiem, tai pašā laikā neatlaidīgi cenšoties ikvienu ieinteresēt glābt savu dvēseli. Sabatskolas nodarbībām visā pilnībā jāklūst tādām, kādas Kungs vēlas tās redzēt, proti – par stundām, kas dziļi pārlicina par grēku; par stundām, kas reformē sirdi. Ja darbu veiks pareizi, prasmīgi un Kristum līdzīgā garā, dvēseles atzīs savu grēcīgumu, un jautās: „Ko man jādara, lai tiktu glābts?” Dažās Sabatskolā ir ieceltas mācīt nespējīgas personas. Tām trūkst sirsnīgas mīlestības uz dvēselēm, kuras pat pa pusei neizprot Patiesības praktisko nozīmi. Un kā lai tādi pedagogi spēj vadīt bērnus un jauniešus pie Dzīvā Avota? Skolotājiem pašiem bagātīgi jādzēr pestīšanas Ūdens un tikai tad tiem kalpos Dieva eņģeļi un tie sapratīs, kādu darbu Kungs no viņiem sagaida, lai spētu Jēzum mantot dvēseles.

Ir vajadzīgas spējas, griba, neatlaidība un gars, kāds bija Jēkabam, kad viņš lūdza, cīnījās un izsaucās: „Es Tevi neatlaidīšu, ja Tu mani nesvētīsi!” Ja Dieva svētības ir uz skolotājiem, tad tās nevar neatspoguļoties viņu uzraudzībai nodotajās dvēselēs. Nekad nepakļaujiet jauniešus garīgi kūtriem cilvēkiem, kam nav augstu, ceļu un svētu centienu, jo tad tas pats vienaldzības, farizejiskuma un formālisma gars, kam nav spēka, būs redzam arī viņiem uzticētajos skolniekos.

Vecāki, darot savu daļu pie bērna mācīšanas, arī paši pilnīgāk apgūst šo vielu. Mūsu galvenā mācību grāmata ir Bībele. Vecākiem, skolotājiem un skolniekiem ar vienu vairāk jāiepazīstas ar dārgajām patiesībām, kuras sevī ietver kā Vecā tā Jaunā Derība. Mūs darbam jāpaceļas augstākā līmenī. Kaut Jēzus Gars atdzīvinātu darbinieku sirdis, tad viņu darba plāni un metodes būs tāda rakstura, kas pievērsīs dvēseles Jēzum! Vadot Sabatskolas mūsu lielajās draudzēs, kur daudz bērnu un jauniešu, jāstargās, lai tā nekļūtu tikai forma, mehānisks darbs, bez Gara. Nepieļaujiet tādu stāvokli, jo tādās Sabatskolās nav Jēzus!

Nepieļaujiet, ka pasaulīgās un laicīgās lietas nedēļas gaitā izsmel visus jūsu spēkus un enerģiju tā, ka Sabatā kalpošanai Kristum neatliek ne šī morālā spēka, nedz nepieciešamās enerģijas. Tieši tad ir veicams nopietns darbs, nevienu acumirkli nedrīkstam izlietot savtīgi!

Kaut viss, ko mēs darām, tiktu darīts ar vienu vienīgu vēlēšanos – pagodināt Dievu!

Nepārtrauciet strādāt, kamēr visi bērni jūsu klasē ir iemantojuši glābjošās zināšanas par Kristu!

Ļoti svarīgi, lai mūsu telts sanāksmēs Sabatskolas nodarbības iezīmētos ar kārtību, precizitāti un prasmī. Tad ļaudīm, atgriežoties savās mājās, Sabatskola dažādās draudzēs tiktu izveidota pareizi. Nepieļaujiet, ka praktisku lietu kārtošana un citas vajadzības nobīdītu pie malas Sabatskolas intereses, kas liktu domāt, ka Sabatskola nav sevišķi svarīga.

Mūsu jauniešu audzināšanas jautājumu un viņu tikumisko un dievbijīgo ieradumu veidošanā ļoti daudz var darīt pareizi noorganizētas un vadītas Sabatskolas. Šai darba nozarei jāveltī laiks un uzmanība, tādēļ, ka tās svarīgo iespaidu uz jauniešiem nemaz nav iespējams novērtēt. Tādēļ mūsu skolotājiem jābūt atgrieztiem vīriem un sievietēm, kas zina, ko nozīmē cīnīšanās ar Dievu un kas neliksies mierā, līdz viņiem uzticēto bērnu sirdis vēlēšies mīlēt, slavēt un pagodināt Dievu. Kam ir vēlēšanās no visas sirds darboties dvēseļu labā mūsu Sabatskolās? Kas aicinās jauniešus atsevišķi un runās un lūgs kopīgi ar viņiem, cenšoties tos pārliecināt atdot savas sirdis Jēzum, lai būtu Viņam par saldu smaržu? Redzot darba apjomu un to, cik maz tas tiek vērtēts, mums garā jāvaid un jāizsaucas: „Kas uzņemsies šīs smagās atbildības un būs nomodā par dvēselēm kā tādi, kam būs jādod norēķins par savu rīcību!”

Mēs esam Kristus pārstāvji virs Zemes, bet kā pildām mums uzticēto darbu? Īstie Kristus pārstāvji pastāvīgi atradīsies savienībā ar Viņu. Viņu vārdi būs izmeklēti, valoda – laipnības pilna. Viņu sirdis valdīs mīlestība, un, glābjot dvēseles, pār kurām tāpat mira Kristus, viņu pūles būs sirsnīgas, nopietnas un neatlaidīgas. Kaut visi darītu, ko spēj, strādājot mīlo bērnu un jauniešu glābšanas labad, un drīz viņi ar prieku dzirdēs Jēzus vārdus: „Labi, tu godīgais un uzticīgais kalps, ieej sava Kunga priekā!”

Kas ir šis prieks? Viņi redzēs atpestītos svētos, kas ar viņu starpniecību izglābti caur Jēzus Kristus asinīm. /E.G.V. 1885.g. jūlijs/

Vadītājiem un skolotājiem

Kā gūt panākumus?

Mūsu Sabatskolās jāveic nopietns darbs, un tiem, kam jāvada šīs skolas, jārīkojas gudri un iejūtīgi. Darbs ar cilvēka prātu, cenšoties atstāt pareizu iespaidu un pareizi veidot tā raksturu, ir skaists un svarīgs. Gudrs audzinātājs ir tas, kas pastāvīgo aizrādījumu un pamācību vietā cenšas pamodināt pašu skolnieku spējas.

Vairākas vēstules esmu saņēmusi, kurās jautāts par Sabatskolas vadītāja pienākumiem.

Kāds, juzdamies apbēdināts, ka nav spējis pamodināt dziļāku interesi ne skolotājos, ne skolēnos, izteicās, ka viņš ar tiem daudz esot runājis, izskaidrojot visu, kas pēc viņa domām viņiem katrā ziņā esot jāsaprot, un tomēr liekoties, ka šī interese stipri trūkstot. Tāpat pamodināt pēc dievbijības viņam nav izdevies. Es šeit gribu sacīt šim godīgajam brālim un arī visiem citiem, kas savā darbā sastopas ar līdzīgām grūtībām, pārbaudiet vispirms sevi un pārliecinieties, vai paši lielā mērā neesat atbildīgi par šīs reliģiskās intereses trūkumu.

Daudzi paši mēģina darīt pārāk daudz un neuzmundrina ne skolotājus, ne skolniekus darīt to, ko tie spēj. Jums pašiem jābūt ar ļoti skaidru skatu un reliģisku dedzību. Jūs noturat garas, sausas runas Sabatskolā un skolotāju sapulcēs, ar to nogurdinādami kā skolotāju, tā skolnieku prātus. Šāda veida uzrunas ir pilnīgi nevietā. Norādījumi nav piemēroti skolas tiešajām vajadzībām un nespēj mantot sirdis, ja pašu sirdi pilnībā nepārvalda garīga līdzjūtība. Viņi nesaprot, ka ar savām garajām un garlaicīgajām runām nokauj interesi un mīlestību uz skolu...

Ja darbinieku sirdis pukstētu saskaņā ar Kristus sirdi, ja Kristus dzīvā ticībā mājotu viņos, tad viņi runātu vairāk kā uz pusi īsākas runas un uz pusi retāk, nekā tagad to viens otrs dara.

Ja viņi ko mīlestībā un sirsnībā sacīs, tas aizsniegs sirdis, un ciešas izveidosies viņu savstarpējās attiecības ar skolotājiem, skolniekiem un draudzes locekļiem.

Pats audzinātājs savus klausītājus aizraus sev līdz, ja viņam vārdu nebūs daudz, bet tie visi būs nopietni, no sirds nākuši un tāpēc līdzjūtības pilni, sasildīti ar mīlestību uz dārgajām dvēselēm. Izglītības ziņā viņš var būt stipri ierobežots un pavisam maz ar iedzīmtām spējām, bet sirsnīga nodošanās darbam un vēlēšanās strādāt pazemībā darīs spējīgu pamodināt

nopietnu interesi kā skolotājos, tā skolniekos. Viņam pieķersies jauniešu sirdis un viņa darbs nebūs tikai forma. Viņam var izdoties panākt pat tā, ka gan skolotāji, gan skolnieki dos garīgas vērtības, un tā, mācot citus, arī pats mācīsies. Skolnieki nebūs it kā nobijušies no viņa, bet vienkāršos vārdos atklās, kādu iespaidu uz viņiem atstājusi attiecīgā mācību viela.

Tāda darba auglis – dziļa un dzīva interese skolā. Ar Kristus Evaņģēlija vienkāršo sirsnību viņš tos ir aizsniedzis tur, kur viņi ir. Tagad viņu sirdis ir atvērušās un audzinātājs var tos veidot pēc sava Kunga līdzības.

Ass, vērtīgs prāts var dot daudz priekšrocību, tomēr audzinātāja spēks meklējams viņa sirds savienībā ar Pasaules Gaismu un Dzīvību. Tāds iemīlēs cilvēkus un patstāvīgi centīsies pacelt tos augstāk; tāds nebūt nenodarbosies ar regulāru citu nosodīšanu, jo viņa sirdī taču mājō līdzcietība un žēlastība; tāds nebūs liels pats savās acīs, kā arī necentīsies atbalstīt un stiprināt savu cieņu, bet gan viņa dzīvē iemiesosies Jēzus pazemība; tāds sapratīs, cik patiesi ir Kristus vārdi; „Bez Manis jūs nenieka nespējat darīt!” Un tieši šādi skolotāji ir ļoti vajadzīgi, jo ar tādiem Dievs var strādāt.

Kristus saka: „Mācieties no Manis, jo Es esmu lēnprātīgs un no sirds pazemīgs.” Daudziem, kas iesaistīti Sabatskolas darbā, nepieciešams dievišķs apgaismojums, jo viņiem trūkst garīgās izpratnes, kas ļautu saprast, kas vajadzīgs ļaudīm, priekš kuriem viņi strādā.

Uzmanības pievēršana kļūdām

Pareizi vadīta Sabatskola ir viens no Dieva spēcīgākajiem iekārtojumiem dvēseļu vadīšanā pie Patiesības atzišanas. No skolotāju puses nav tas labākais pašiem runāt un runāt, bet panākt, lai skolnieki stāsta, ko viņi zina. Pēc tam skolotājiem ar nedaudzām īsām un mērķtiecīgām piezīmēm jānostiprina mācība viņu prātos. Nekādā gadījumā skolotājam nevajadzētu kādu mācību vielu izņemt mehāniski un tad apsēsties un sačukstēties vai niekoties, kā ir redzēts tā notiekam. Šādai mācīšanai nav nekāda labuma, tā pat ir kaitīga. Ja skolotājs ir sagatavojies pareizi, tad katru mirkli viņš var izlietot vērtīgi. Bērnu rosīgo prātu vajadzīgs pastāvīgi nodarbināt, ļaujot atskanēt viņu domām, kurām tad jāpiekrīt vai arī jāpalabo, skatoties, kā gadījums prasa. Bet nekad skolotājam nevajadzētu apsēsties un sacīt: „Es esmu beidzis.” Tā nevar būt, ka mācību viela ir pilnīgi izsmelta. Sabatskolu vadītāji!

Nekad nerāijieties un nesūdzieties sava darba kolēģu vai skolnieku priekšā! Ja vēlaties skolu ietekmēt uz labu, tad nolieciet pātagu un Debesu iedvestais iespaids aizraus visu sirdis jums līdzī. Lai plāni un skolas noteikumi, cik vien iespējams, ir pašas skolas balss. Dažās skolās valda ass kritizēšanas gars. Tajās daudz rūpējas par formu un kārtību, bet svarīgāko – žēlastību un Dieva mīlestību – pamet novārtā, lai visi būtu priecīgi. Ja kādu dvēseli apņēmuši mākoņi, tad lai tā vispirms no tiem atbrīvojas, izejot saules gaismā un tikai tad iet uz Sabatskolu. Māte, kas pastāvīgi runā par savām grūtībām un bērniem žēlojas, ka tie viņu neciena, ir bezspēcīga tos pareizi vadīt. Un tas pats jāņem vērā arī jums – skolotājiem un Sabatskolu vadītājiem. Ja jūs šajā ziņā redzat kādu trūkumu, tad nemaziniet savu iespaidu, par to runājot, bet gan, lai jūsu ietekme klusi, neuzkrītoši strādā, tiek izlietota šī ļaunuma izlabošanai. Plānojiet un domājiet, kā izveidot pareizi noorganizētu un disciplinētu Sabatskolu.

Šajā skolā visiem vajadzētu justies kā skolniekiem. Ja gribam būt īsti audzinātāji, tad katru dienu mums pašiem jābūt skolniekiem. Augsts uzdevums ir mācīt citus, bet svēta laime ir mācīties pašam. Zināšanas ir dārga manta, un, jo vairāk mums to ir, jo sekmīgāks būs mūsu darbs, ja pareizi tās izlietosim. Mums kā Dieva līdzstrādniekiem vairāk vajadzīgs no Jēzus un mazāk no sevis. Mums vairāk jāizjūt atbildības nasta par dvēselēm, kura dēļ ik dienas vajadzētu lūgt, kaut tiktu dots spēks un gudrība nākošajam Sabatam.

Skolotāji, dzīvojiet sadraudzībā ar savas klases locekļiem! Lūdziet kopā ar viņiem un māciet arī viņus lūgt, lai jūsu sirdis justu līdzi arī citiem. Lūgšanas vadiet īsas, vienkāršas un tomēr sirsnīgas un nopietnas. Centieties, lai nebūtu daudz vārdu, bet tos, kurus lietojat, būtu izmeklēti. Centieties, lai jūsu klases locekļi mācītos no jūsu lūpām un jūsu priekšzīmes, ka Dieva Patiesībai jāiesakņojas sirdī, jo citādi viņi nespēs pastāvēt kārdināšanu brīdī. Jāpanāk, ka jauniešu klases pilnos apmēros atgriežas pie Dieva un uzaug par lietderīgiem draudzes locekļiem.

Sabatskolas iespaids

Sabatskolai jāklūst par vienu no visiespaidīgākajiem un spēcīgākajiem iekārtojumiem dvēseļu pievešanā Kristum. Sabatskolas darbiniekiem sevišķā kārtā sevī jāuzņem Kristus Gars. Viņi nevar būt Kristus līdzstrādnieki, ja Kristus viņu ticībā pastāvīgi nemājo viņu sirdī...

Izšķiroši un noteikti jārupējas par bērnu reliģisko attīstību. Vadošajiem darbiniekiem un skolotājiem jācenšas pēc pilnīgas saskaņas. Tāpat jānoris savstarpējai sadraudzībai starp vecākiem, bērniem un skolotājiem. Katram strādniekam jāmeklē gudrība un jāmacās smalkjūtība, lai spētu strādāt pareizi, atbilstoši Dieva prasībām. Tāpat jāattīsta takta izjūta un asas izšķiršanās spējas, lai ātri ieraudzītu izdevības darīt labu un tās nekavējoties un vispilnīgākā veidā izmantotu. Visu klašu skolotājiem jānes savā sirdī ikviens audzēknis, veltījot tam sevišķu uzmanību un gādību.

Ja skolotājam trūkst ciešas savienības ar Dievu, viņš šo darbu dotajam laikam un Mūžībai nepadarīs. Jēzus sacīja: „Meklējiet Rakstos, jo jums šķiet, ka tajos ir mūžīga dzīvība un tie ir, kas dod liecību par Mani!” Neatbalstiet paviršu Patiesības pētīšanu. Katru Patiesības punktu bērniem atklājiet skaidri un noteikti. Vienā reizē neapgrūtiniet viņu prātu ar lielu sakrātās gudrības daudzumu. Dieva dārgajam Vārdam jābūt spīdeklim uz viņu ceļa un gaismai viņu kājām. Pārlieciniet viņus, ka viņu priekšrocība ir staigāt Gaismā. Taka, pa kuru jāstaigā Kunga atpirtajiem, ir miera, skaidrības un svētuma taka. Kristus to ir ieminis, un, sekojot Viņam, viņi izbēgs no maldu ceļiem un bīstamiem slazdiem, Viņš ir īstais Gans.

Dieva vārds viņus mācīs saprast, ka visiem, kas ieies Debesīs, būs pilnīgs raksturs, tie savu Kungu varēs sastapt mierā. Daudziem bērniem un jauniešiem viņu raksturs ir rakstīts viņu pašu sejas vaibstos - viss viņu dzīves stāsts lasāms viņu sejās. Tādēļ īstiem strādniekiem jāparāda bērniem, kāds ir skaists un šķīsts, Kristum līdzīgs raksturs, kas pārveido tā īpašnieka izteiksmi. Ja sirdī valdošais pamatlikums ir Kristus, tad arī sejas vaibstos būs lasāma skaidrība, daiļums, miers un mīlestība. Bet ir sejas, kurās redzams grēka zīmogs. Tās stāsta par savtīgumu, viltību, mahinācijām, meliem, naidu un greizsirdību. Un cik grūti Patiesībai iespīesties tāda rakstura īpašnieka sirdī, lai atklātos arī sejā!

Tieši tagad sevišķa vērība jāpiegriež rakstura attīstīšanai. Lai tāds prāts jums būtu, kāds bija Kristum Jēzum, kas spēj pacelt un izdaiļot kā visaugstāko, tā arī vismazāko darbinieku mūsu Sabatskolās tā, ka Jēzum nebūtu jākaunas atzīt kādu no viņiem par Savu līdzstrādnieku. Kristus ir sagādājis visu nepieciešamo Savu bērnu garīgajai izaugsmei. Un, ja vien Jēzus būs dvēseles vienīgais valdnieks, sirdī noteikti pildīs Viņa Gara svētais skaistums, kura klātbūtne atklāsies arī sejas izteiksmē. Ja vēlaties iegūt skaistu un piemīlīgu raksturu, tad dievišķajiem Likumiem jābūt ierakstītiem sirdī un īstenotiem dzīvē.

Mūsu skolās pasniegtajām Bībeles mācībām ir daudz lielāka nozīmē, nekā liels skaits to izprot. Šiem bērniem tuvā nākotnē būs jāstopas ar nepareizām mācībām, pat ar pasakām, kas kristīgajā pasaulē ir pārpilnībā. Māciet jauniešus vienkārši, sirsnīgi un tomēr ļoti pamatīgi. Mūsu darbam jāiztur Lielās Tiesas dienas pārbaude. Mūsu laikmeta jauniešiem ar Kristus žēlastību jāklūst spējīgiem pastāvēt sabiedriskajā dzīvē ieaudušos grēku priekšā, kā

arī tos pārvarēt. Viņiem radīsies izdevības izlietot iegūtās zināšanas un iespaidu, kā arī būs vajadzīga vēl papildus gudrība no augšienes, lai pat spētu apturēt arī citus apņemošā ļaunuma straumē. Ļoti daudz ir maldu un uz Rakstiem nepamatotu mācību atbalstītāji.

Pasaule ar savu nospiedošo pārākumu viņus aicinās aizmirst Dievu un nicināt Viņa prasības. Dieva Likumus samīn nesvētas kājas. Katrs jauniešs nes sev līdzīgu atbildību Dievam par viņam piešķirtajām izdevībām un dārgo Gaismu, kas spīd pār viņu no Svētajiem Rakstiem.

Skolotāju izraudzīšana

Bērņus un jauniešus nevajadzētu mācīt pavirši. Skolotājiem kā Patiesības aizstāvjiem vajadzētu darīt visu iespējamo, lai augstu paceltu šo Patiesības karogu. Nekas nevar atstāt ļaunāku iespaidu uz jūsu Sabatskolu, kā tāda jaunieša vai jaunieta iecelšana par strādnieku, kura vai kuras reliģiskā dzīvē ir atklājušies lieli trūkumi...

Nepazeminieta savās Sabatskolās Patiesības prasības (standartu). Jūsu bērņiem vajadzīgi skolotāji, kuru priekšzīme un iespaids būtu par svētību, nevis lāstu. Viņiem pastāvīgi jāpārdomā, cik augsta tikumība, šķīstums un svētums iezīmē patiesa kristieša dzīvi. Šis jautājums viņiem nedrīkst būt neskaidrs, šajā virzienā neviens nedrīkst rīkoties negudri vai nezinoši. Ne ar balsi, nedz spalvu neatbalstiet vīrus un sievas, kuriem nav tikumiskas vērtības, kuru pagātnes dzīve norāda uz apzinīguma un godīguma trūkumu. Viņi var būt enerģiski, atjautīgi un pat gudri, bet, ja viņu raksturs nav godīgs, tad arī viņu iespaids būs uz leju velkošs, nevis augšup ceļošs, lai arī kur viņi neatrastos un kādā darbā neiesaistītos.

Mums ļoti trūkst vīru un sievu, kas spēj atšķirt grēku un ienīst netaisnību, kuru garīgais skats izprot Dieva darba vajadzības un kas tā dēļ strādā ar pilnu sevis atdevi un nesavtīgām interesēm, sevi pastāvīgi aplēpjot Jēzū. Mums vajadzīgi arī jauni cilvēki, kurus Dievs varētu atzīt par labiem, kuru dievbijība ir praktiska un kuru sirdsapziņa ātri jūt un izprot briesmu tuvošanos; vajadzīgi tādi, kas neizceļ paši sevi un necenšas savas dvēseles kroplumu aplēpt zem dievbijības maskas; vajadzīgi tādi, kas izjūt sava rakstura vājumu un nepilnības un kuru bezpalīdzīgās dvēseles pieķeras Jēzum Kristum. Kas uzticas paši sev un domā, ka viņu rīcības veids nebūt nav kritizējams, to darbs būs ļoti nepilnīgs. Apustulis sacīja: „Kad esmu nespēcīgs, tad esmu spēcīgs.” Tātad, izjūtot savu vājumu, viņš ticībā pieķeras Jēzum Kristum un Viņa žēlastībai.

Katram cilvēkam, kas kādā veidā saistījies ar Dieva darbu, un, ja viņš nevēlas, ka dvēseļu ienaidnieks viņu piekrāptu, jārīkojas piesardzīgi un sevi neizceļot. Ja personīgi neesat saņēmuši dievišķu apgaismojumu, noteikti pielaidīsit lielas kļūdas, proti – labu sauksit par ļaunu, bet ļaunu par labu. Man rādīja, ka jums mazāk vajadzētu rūpēties par ārējo formu, bet gan vairāk par to, lai Sabatskolā parādītos dziļš sirds darbs. Katram skolotājam jāsaprot, ka viņš ir misionārs Dievam. Viņiem savs laiks, pat acumirkļi un savas spējas, jāizmanto zināšanu iegūšanai Dieva Vārdā, lai tās varētu sniegt tālāk saviem skolniekiem. Skolotāji, ja viņi tajā pat laikā paši nav skolnieki, savam amatam kļūst nederīgi. Viņu darbā nepārtraukti vajadzīgas svaigas domas, jauni un gudri plāni, dzīvība un smalkjūtības, viņiem tiešām jābūt spējīgiem mācīt!

Skolotājam nevajadzētu aprobežoties ar mācību vielā ietvertu vārdu dublēšanu, tomēr viņam pilnībā jāpazīst kā vārdi, tā domas. Katram skolotājam, pirms viņš nostājas savas klases priekšā, jābūt skaidram prātam par to, ko viņš attiecīgajā dienā un gadījumā vēlas darīt. Mācību vielas atstāstīšana jau vēl nav tās mācīšana. Jums vajadzīgi vienkārši, sirsnīgi vārdi un skaidri izteiktas domas. Jums jābūt pārliecinātiem, ka skolnieki jūs saprot. Ja viņi nespēj aptvert jūsu domas, jūsu darbs ir veltīgs. Neapmierinieties tikai ar paviršu, virspusēju pieskaršanos jautājumiem – mācību vielai, jūsu darbam jābūt ar dziļu saskaņojumu. Mūsu

vadonis un likums ir Bībele. Šī skaidrā un veselīgā mācība jāsavieno ar skolnieku domu pasauli un sirds izjūtām, tad tas arī nesīs labus augļus, jo jūsu darba rezultātā būs redzams veselīgs dzīvesveids.

Patiesības ietekme

Patiesības pamatlūkumi rindu pēc rindas un norādījums pēc norādījuma, iespiežoties sirdī, veidos pareizu dzīves veidu. Bībele satur dziļus pamatlūkus, kurus devis pats Dievs, lai vīrus un sievas, jauniešus un bērnus vadītu cauri dzīves cīņām pretī Debesīm. Jēzus Tēvam lūdza: „Svētī tos Savā Patiesībā, Tavs Vārds ir Patiesība.” Lai arī cik lielu izglītību jaunieši būtu ieguvuši savās studijās, tad tomēr viņu daba ir palikusi tāda, ka bez iegūto patiesības atziņu īstenošanas ikdienas dzīvē visi mēģinājumi izdaiļot un pacelt raksturu būs veltīgi. Tas nozīmē, ka uz vecākiem gulstas nopietna atbildība attiecībā uz sadarbību ar Sabatskolas skolotājiem.

Ir atrodamas tādas sirdis, kuras Kungs jau skāris ar Savu Svēto Garu. Žēlastība nevar sākt savu darbu dvēselē, pirms sirds nav pazemota un klusināta. Un šādas sirdis necīnās pēc pārkuma; lepnums ir zudis, - viņas pat ļoti izprot Kristus mīlestību, atdodot Savu dzīvību grēcinieku vietā, ka viņām nav ne mazākā vēlēšanās izcelt pašām sevi. Atgriezies cilvēks redz, ka viņa Pestītājs dzīvoja pazemīgu dzīvi, tādēļ arī viņš vēlas iet sava Glābēja pēdās.

Šāda cilvēka sirdī ir pamodināts misionāra gars, un, staigādams pazemīgi un apdomīgi, saskaņā ar savu ticību, viņš nespēj palikt mierā, līdz ir iesaistījies darbā, cenšoties mantot dvēseles Kristum. Tāds cilvēks vēlas ikvienam darīt zināmu Pestītāja mīlestības lielo vērtību. Bet strādādams ticībā un atdodams sevi darbam, viņam nāksies sastapties ar spēcīgiem kārdinājumiem un lielām grūtībām, jo Kungs pārbauda visus Savus bērnus. Un, ja viņa bērns sirds pieder sava Kunga darbam, tad tā arvien vairāk un vairāk nostiprināsies Patiesībā. Kad Kristus caur ticību atrod paliekošu mājvietu viņa sirdī, tad grēks tādām kļūst pretīgs. Mīlot viņa uzraudzībā nodotos skolniekus un izturoties ar tiem laipni un saudzīgi, viņš sapratīs, ka viņam kā uzticīgam kalpam klasē jāuztur kārtība un disciplīna. Ja Patiesību rūpīgi sargā, tad vārdos un arī izturēšanās veidā atklāsies Pestītāja mīlestība. Tādam skolotājam Dieva Vārds nav nedzīvs burts, viņš nekalpos tikai ar lūpām vien, bet ar sirdi arī.

Katrs Sabatskolas darbinieks, kas Kristus pārveidojošās žēlastības rezultātā ir pārgājis no nāves dzīvībā, atklās Dieva Gara dziļo darbu sava paša sirdī. Kas cenšas rādīt ceļu citiem un uzņemas vadīt dvēseles pa svētuma taku, kamēr paša dzīvi vēl raksturo patika uz izpriecām, lepnums un mīlestība uz ārišķībām, tādi ir pieskaitāmi neuzticīgiem kalpiem. Tāda dzīve taču nesaskan ar ticības apliecību, un viņu iespaids apvaino Dievu. Nepieciešamība – pilnīga atgriešanās, jo viņu sirdis ir tā sārņiem pilnas, ka tur nemaz nav vietas augšup ceļošajai un izdaiļošajai Patiesībai. Dvēseles templis ir jātīra un jāšķīstī, jo tādā sirdī drīzāk var mājot sātans, nekā Kristus.

Ieceļot kā vīrus tā sievas uzticības amatos, jārikojas ļoti rūpīgi un apdomīgi. Ir kaut kas jāzina arī par viņu pagātni un par izveidojušos raksturu. Labāk būtu uz pusi samazināt klašu skaitu, uzticot tās dievbijīgu darbinieku pārraudzībai, nekā palielināt skolotāju skaitu ar personām, kuru iespaids nesaskan ar mūsu atzītās Patiesības svēto raksturu, jo tādu ietekme būs demoralizējoša. Ikviens patiess un sirdī godīgs strādnieks tiek iedrošināts strādāt, pastāvīgi atceroties patiesību, ka visi saņems algu pēc saviem darbiem. Strādājiet un domājiet tikai par Dieva godu. Neatsakieties no atbildīgām vietām tikai tādēļ, ka izjūtat savu vājumu un it kā nepiemērotību. Dievs spēj dot spēku un gudrību, ja vien svētīsieties Viņam un paliksiet pazemīgi. Kaut neviens neatteiktos strādāt kūtruma dēļ, kā arī neviens neskrietu uz priekšu, uzspiezdams savu kalpošanu, kas tā nav vajadzīga.

Pienākums strādāt citu dēļ

Ikviena patiesa strādnieka pienākums pret Dievu – pateikties Viņam, ka ir pagodināts ar iespēju strādāt Viņam. Modri vērojiet izdevības darīt labu, izlietojot un pavairojot no Dieva piešķirtos podus un ik dienas meklējot žēlastību, lai varētu darīt arvienu vairāk laba.

Neizmantojot izdevības darīt labu pagātnē tiešām var pazemot jūs līdz pīšļiem un likt uzmanīties, lai iespējas būt par svētību citiem nepaietu neievērotas. Cik bieži, rodoties izdevībām kaut ko darīt, attiecīgais strādnieks nav atradies savā pienākuma vietā. Vājām, kārdinājumu nomāktām dvēselēm varēja sacīt stiprinošus un uzmundrinošus vārdus, bet palika neizteikti. Pareizi virzītas personīgās pūles būtu varējušas glābt kādu dvēseli no nāves un aplāt grēku pulku, bet nebija neviena, kas būtu bijis gatavs to darīt. Šie nevērīgie un reizē arī kūtrie cilvēki vēlreiz būs spiesti sastapties ar savām nolaidībām Dieva dienā.

Par visu dārgākas ir Kristus asinis, kas šķīsta no visiem grēkiem. Domai par Kristus glābjošo mīlestību vajadzētu likt mums satvert katru izdevību darīt labu. Tādi brīži ir ļoti dārgi, ja tos izlieto Dievam par godu. Cilvēki, kas dzenas pēc laicīgām bagātībām, pastāvīgi, modri un uzmanīgi vēro katru izdevību sava ilgotā mērķa sasniegšanai, un Kristus strādniekiem vajadzētu būt ne mazāk dedzīgiem dvēseļu mantošanas darbā Kristum. Viņi var būt Kristus līdzstrādnieki, ja vien, atdarinot Kristus priekšzīmi, dara labu visiem, kas nonāk viņu iespaida robežās. Kristus dēļ, kaut skolotāji un vadošie darbinieki Sabatskolās būtu tādi vīri un sievas, kas mīl un arī bīstas Dievu; tādi vīri un sievas, kas izprot sava darba atbildīgumu un kas ir nomodā par dvēselēm, apzinoties, ka viņiem būs jādod atskaite par viņu uzraudzībai uzticētiem skolniekiem!

Mūsu ticībai jābūt pieaugošai, citādi mēs nevaram tikt atjaunoti dievišķā līdzībā, nevaram mīlēt Dieva prasības un tām paklausīt. Lūpām neliekuļoti jāsaka lūgšana: „Kungs, vairo manu ticību, piešķir man dievišķu apgaismojumu, jo, ja Tu man nepalīdzēsi, tad es neko nespēju padarīt!”

Nāciet pazemīgi un, zemojušies Dieva priekšā, atveriet savas Bībeles ar dievišķajiem apsolījumiem un atsaucieties uz tiem; deriet derību ar Dievu, ka klausīsiet Viņa prasībām, sakiet Viņam, ka jūs ticēsiet, neprasot nekādus citus pierādījumus kā vien kailo apsolījumu.

Tā nav pārdrošība vai iedomība. Bet, ja nebūsit čakli savā darbā, nebūsit dedzīgi un apņēmīgi, tad priekšroku gūs sātans, un jūs paliksiet tumsā un neticībā. Mūsu ticības vienīgais pamats ir Dieva Vārds un Viņa apsolījumi. Pieņemiet Dieva Vārdu kā patiesību, kā dzīvu uz jums runājošu balsi un uzticīgi izpildiet katru prasību. Dievs, kas to ir apsolījis, ir uzticīgs. Viņš sadarbosies ar Sabatskolas vadītāju un skolotāju pūlēm. Mūsu svētības ierobežo vienīgi mūsu ticības vājums. Dievs nav tāds, kas negribētu mūs apdāvināt - Viņš ir mūsu spēka Avots. Mums jākopj lēnprātība un sirds pazemība. Un pašai izliedzīgi pūloties darīt labu citiem, ik dienas varam gūt bagātus pierādījumus par Viņa mīlestību un žēlastību.

Lūdzu visus mūsu Sabatskolu darbiniekus ietērpties pilnā Dieva apbruņojumā, lai kā uzticīgi Jēzus karavīri parādītu Viņam savu padevību. Dievs atalgos katru darbu, kas darīts Viņam par godu. /E. G. V. 1886.g. aprīlis/

Sabatskolas darba iespējas

Mūsu Sabatskolas vērtības ziņā nav mazākas par Bībeles sabiedrībām. Tomēr svētajā Dieva Vārda patiesību mācīšanas darbā tās var paveikt iespaidīgi vairāk, nekā līdz šim tas sasniegts. Pareizi vadītai Sabatskolai piemīt brīnišķīgs spēks, kura ir spējīga veikt lielu darbu. Tomēr Sabatskola vēl nav tāda, kāda tā varētu būt un kādai tai vajadzētu būt. No Sabatskolas izejošam iespaidam jāpaceļ un jāpaplašina draudze, nekad nepieļaujot, ka tā

novērstos no draudzes interesēm. Sabatskolā ir atrodams visvērtīgākais misijas lauks, un, ja jau tagad ir labas pazīmes, tad tās ir tikai kā mazs norādījums un sākums tam, kas Sabatskolā var tikt paveikts. Lielais Bībeles atklāšanas darbs, ejot no mājas uz māju, lai kopīgi lasītu Bībeli, piešķir Sabatskolas darbam vēl lielāku nozīmi un rāda, ka skolotājiem šajās skolās jābūt svētījušajiem vīriem un sievietēm, kas izprot Rakstus un spēj pareizi izdalīt šīs patiesības Vārdus. Doma par Bībeles lasījumiem ir Debess izcelsmes, kas pavēra iespēju izsūtīt darba laukā simtiem jauniešu, lai uzsāktu svarīgu darbu, kuru citādi nevarēja veikt.

Bībele tagad ir kā no valga atraisīta, kuru var nogādāt pie ikviena cilvēka durvīm, radot iespējas tās patiesības pasniegt ikviena cilvēka sirdsapziņai. Daudz ir arī tādu, kas līdzīgi godīgajiem Berejas iedzīvotājiem, paši meklē Rakstos, lai pārbaudītu, vai tiešām tā ir patiesība, ko viņiem sludina.

Tie ir Kristus vārdi, kurus Viņš sacīja: „Meklējiet Rakstos, jo jums šķiet, ka tur jums ir mūžīgā dzīvība, un tie ir, kas liecību dod par Mani.” Jēzus, Pasaules Pestītājs, pavēl cilvēkiem ne tikai lasīt Rakstus, bet meklēt tajos. Tas ir liels un svarīgs darbs, un tas ir uzticēts mums. To darot, mēs paši iegūsim ievērojamu labumu, jo paklausība Kristus pavēlei nepaliks neatalgota. Šo uzticības darbu – sekošanu Viņa Vārdā atklātajai Gaismai – Viņš vainagos ar sevišķām Savas labvēlības dāvanām.

Liela Gaisma nopietniem meklētājiem

Tiklīdz Patiesības meklētājs atvērs Bībeli, lai godbijīgi lasītu Dieva teiktos Vārdus, no sirds vēlēdamies uzzināt, „ko saka Kungs”, tūlīt tam tiks dāvināta gaisma un žēlastība un viņš Dieva Likumos ieraudzīs brīnišķīgas lietas. Uz Jehovas bauslību viņš vairs neskatīsies kā uz verdzības jūgu, bet gan kā uz visu zinoša un ļoti līdzcietīga Dieva laipnām pavēlēm.

Un viņš steigsies izpildīt Viņa prasības. Dieva Gars atklās lielas patiesības, kas gadu simteņiem nav tikušas vērtētas un izprastas, un pat pazīstamas Rakstu vietas iemirdzēsies jaunā gaismā. Katru lapas pusi apgaismos Patiesības Gars. Bībele nav aizzīmogota, bet gan atzīmogota grāmata, kur atklāta visdārgākā patiesība, no kuras ausis dzird dzīvus un mūžīgi paliekošus vārdus, no kuriem sirdsapziņa pamostas darbībai.

Sapulcējiet jauniešus, gados vecus cilvēkus un šļupstošus bērnus un apsēdiniet viņus, lai tie rūpīgi pārdomā noslēpumus, kurus nav izpratuši pasaules gudrie, kaut arī viņu prāts ir bijis ļoti izglītots. Dieva Vārda svarīgās patiesības ir priekš tādiem cilvēkiem, kas ir pazemīgi un grib mācīties, sēdēdami pie dievišķā Skolotāja kājām. Jēzus, garā pacilāts, priecīgs sacīja: „Es Tev pateicos, Tēvs, Debesu un Zemes Kungs, ka Tu šīs lietas esi apslēpis gudrajiem un prātniekiem, bet esi zināmas darījis bērniem. Patiesi, Tēvs, jo tā Tavš labais prāts ir noticis Tavā priekšā.”

Pielūkojiet, ka jūsu darbu nesaista un neiznīcina šaursirdīgi uzskati. „Lauks ir pasaule!”

Patiesības mācības skaidri atklātas katrā Dieva Vārda lappusē, un tomēr ienaidniekam ir vara tā apstulbot pašapmierināto ļaužu prātu, ka nesaprasti paliek pat visskaidrākie un vienkāršākie izteicieni. Māciet Patiesību mūsu bērniem! Apbruņojiet viņus ar Dieva Vārda atklāsmēm, lai viņi būtu arī spējīgi atstāstīt, kas tajos rakstīts. Kaut sludinātājs no katedras ar lūpām, kuras skārusi ogle no debesu altāra, pasludinātu dzīvības Vārdus, kas atrod ceļu uz sirdi un iespiežas klausītāja dvēselē; kuri, lai gan būdami pasaulīgi gudri, nespēj saprast gudrību, kas nāk no augšienes.

Jautājot, kas ir Patiesība, vajadzētu nopietni vēlēties to izprast un arī tai paklausīt. Mums jāatsaucas Dieva pavēlei un jāiet uz priekšu no Gaismas uz arvienu lielāku Gaismu.

Nevar būt tāds stāvoklis, ka Kristus kareivis stāv uz vietas, tas ir – neko nedarīdams un ne par ko nerūpēdamies. Ticīgajiem pastāvīgi jāpieaug. Dieva aizgādība mūs vada soli pa

solim uz priekšu pa pasaules taku. Vecākiem un skolotājiem bērni jāpārlicina, ka šīs dzīves laikā Kungs viņus pārbauda, lai redzētu, vai viņi grib mīlestībā un godbijībā Viņam paklausīt. Un, kas šeit negrib Kristum paklausīt, tāds pat nepaklausīgs viņš būtu arī mūžīgajā pasaulē. Bet Kungs cenšas viņu sagatavot Debesu mājokļiem, kurus Pats aizgāja sagatavot tiem, kas Viņu mīl.

Mācības, kuras jā māca

Nepadariet Sabatskolas mācības sausas un nedzīvas. Jāvalda iespaidam, ka Bībele un tikai Bībele ir mūsu ticības pamats, ka mūsu mācību un rīcību neietekmē nekādi cilvēku vārdi un darbi. Mūsu bērniem jā māca viena liela mācība, un tā ir, ka viņiem jābūt brīviem no jebkāda egoisma izpausmes veida un no liekulīgas svētulības. Māciet viņus, ka Kristus mira, lai glābtu grēciniekus, un, ka ar cilvēkiem, kas nepieder mūsu ticībai, jāizturas ļoti saudzīgi un iecietīgi, jo viņu dvēseles Dieva acīs tāpat ir ļoti dārgas. Ne uz vienu nedrīkst skatīties nicinoši, nedrīkst atklāties nekāds farizejiskums, nekāda paštaisnība. Mēs nākam saskarsmē ar daudziem patiesiem kristiešiem, kas tomēr nepieder mūsu ticībai. Viņi dzīvo pēc visskaidrākās gaismas, kāda viņiem ir, un Dievam tie ir patīkamāki par tādiem cilvēkiem, kuriem ir gan lielāka gaisma, bet kas, kā viņu darbi rāda, to nav izmantojuši. Reiz mācekļi uzgāja kādu cilvēku, kas kaut ko darīja Kristus vārdā, un Jānis, šo gadījumu atstāstīdams Jēzum, sacīja: „Mēs tam esam lieguši, jo viņš neiet ar mums Tev pakal.” Un Jēzus viņa garu aprāja, saviem sekotājiem sacīdams: „Kas nav pret mums, tas ir ar mums.” Tātad to cilvēku vārdos, garā un izturēšanās veidā, kuri mācās no Jēzus un kuru ticība sakņojās Viņā, skaidri būs redzams „Ceļš, patiesība un Dzīvība.”

Skolotājiem un tāpat arī vecākiem jāparāda vismaīgākā interese tiem cilvēkiem, kas netic Patiesībai. Viņi nekad nedrīkstētu ne ar saviem vārdiem, nedz savu rīcību ievainot kādu tāpat Kristus asinīm atpirktu dvēseli. Ja vecākie cilvēki būs auksti, skarbi un nelīdzjūtīgi, tad arī bērni parādīs tādu pašu garu, un viņu raksturi neveidosies pēc dievišķās priekšzīmes.

Mums bērni un jaunieši pacietīgi jā māca, lai viņi saprastu, ka Dievs prasa, lai viņi būtu misionāri, ka viņi nedrīkst būt savtīgi, šaursirdīgi un neiecietīgi, bet gan jāklūst līdzjūtīgiem pret visiem un ar plašu skatu. Un, ja vecāki kopā ar bērniem darbosies mīlestībā un parādīs kristīgu laipnību un uzmanību, viņu bērni kļūs par dvēseļu mantotājiem, spējīgi Kungam pienest dārgus kūlīšus. Viena lieta ir skaidra, ka starp Septītās dienas adventistiem kā draudzē, tā arī sabatskolas darbā ir par maz mīlestības gara. Darbinieki un skolnieki sev sprauduši pārāk zemu mērķi. Visiem nepieciešams plašāks skats, augstākas un svētākas tieksmes - jāelpo tīrāka atmosfēra. Jauniešiem mūsu Sabatskolas un koledžas jāabsolvē kā Dieva misionāriem. Viņiem jāsaņem vislabākās pamācības un reliģiskā audzināšana. Bet blakus zināšanām vajadzīgas spējas, kas nāk no Dieva, kuras tos darīs spējīgus atbildīgajām un grūtajām vietām. Prāta un garīguma pieaugšanai jābūt tikpat labi redzamām kā fizisko spēku attīstībai. Jauniešiem jāizjūt vajadzība būt stipriem un lietpratīgiem kā intelektuāli, tā garīgi. Daudzi šos spēkus neiegūst ne jau sava nespējīguma dēļ, bet gan tāpēc, ka rūpīgi un čakli pēc tā nav centušies. Viņiem vispilnīgākā veidā vajadzētu izmantot savas izdevības un uzņemties savu daļu rūpju, lai pēc tam spētu nest nastas un dalīties atbildībās ar nogurušajiem un noslogotajiem. Vissvarīgākais no misijas darbiem – sagatavot strādniekus izešanai darba laukā, lai pasludinātu Evaņģēliju visai radībai. Sabatskolas skolotājam jābūt par priekšzīmi ticībā, labdarībā, mācībās un personīgā uzvedībā. Viņam jāģērbjas vienkārši un neuzkrītoši, parādot patieso un dabīgo skaistumu pretstatā mākslīgajam un nepatiesajam skaistumam. Viņam jā māca savi skolnieki mīlēt Dievu, pasniedzot tiem norādījumus un mācību pēc mācības, pakāpeniski pievienojot Patiesībai arvienu jaunas atziņas, līdz tā ir

atklāta viņu priekšā visā savā skaistumā un pievilcīgumā. Viņam jādūdz un jāstrādā, līdz ierauga, ka viņam uzticētie skolnieki ir pieķērušies Patiesībai un nodevušies Dieva mīlestībai, kas ir daudz augstāka par visāda veida zinībām. /E.G.V. 1889.g. janvāris/

Vecāku un skolnieku atbildīgie uzdevumi

Es ļoti interesējos par mūsu Sabatskolām visā mūsu zemē, jo ticu, ka tas ir Dieva iekārtojums jaunatnes audzināšanai un mācīšanai Bībeles patiesībās. Vecākiem un skolotājiem pastāvīgi vajadzētu censties ieinteresēt jauniešus lietās, kurām ir mūžīga nozīme. Sabatskola ir misijas lauks, un šajā svarīgajā laukā vajadzētu parādīt daudz vairāk misijas gara, nekā tas bijis redzams līdz šim. Visās pakāpēs, kā pirmajās, tā tai sekojošajās klasēs, skolotājiem pastāvīgi jāskatās uz lielo Gaismas Avotu, meklējot gudrību, žēlastību un spēku savu skolnieku siržu veidošanai. No šī Avota viņiem jāsmēļ atziņas, kā saprātīgi apieties ar Kristus asinīm atpirkto īpašumu. Katram skolotājam jābūt padevīgam lēnprātībā un no sirds pazemīgā Pestītāja sekotājam. Ne mācoties, ne strādājot nevienam nevajadzētu censties, lai viņu uzskatīti par labāko skolotāju vai par cilvēku ar neparastām spējām, bet katra vienīgajam mērķim jābūt – vadīt dvēseles pie Kristus. Nāks kārdinājums visā darāmajā darbā ieaust pašam sevi, bet tam pakļaujoties, darbs tiks sabojāts, jo tādā gadījumā visas izteiktās piezīmes būs ne tikai sausas, bet arī garlaicīgas, kuras bērniem neinteresēs un arī nedos nekāda labuma.

Kaut arī ļoti svarīgi, lai skolotājs savā darbā ieguldītu gudrību un pacietību, tomēr šis darbs visā visumā nav jāatstāj tikai Sabatskolai un draudzes darbiniekiem. Pamats un atbalsts šim darbam jāatrod ģimenēs. Vecākiem uzticēts svēts uzdevums, un tie ir aicināti, bīstoties Dievu, pildīt savu pienākumu, apzinoties savu atbildību būt nomodā par savu bērnu dvēselēm kā tādi, kuriem būs par to jādod atskaite. Mājas misijas darbā ir vērojama savāda nolaidība. Tie, kuriem visvairāk vajadzētu, līdzīgi Kristum, nopietni rūpēties par savu bērnu izglābšanu, ir vienaldzīgi izturējušies pret savu pienākumu, vieglprātīgi noskatoties uz savas ģimenes locekļu trūkumiem. Atbildību, kuru Dievs uzlicis vecākiem, daudzi ir uzvēluši Sabatskolas darbiniekiem un draudzes iespaidam. Tomēr katram darbarīkam darāms savs darbs, un vecāki, kuri nebūs veikuši savu daļu, tiks svērti svaru kausos, bet diemžēl atrasti par viegliem.

Norādījumi, ko Kristus no padebeša staba deva Izraēla bērniem, noteica vecāku pienākumus, un tie nebūt nav neskaidri vai grūti saprotami. Šie norādījumi uzrakstīti, lai mēs no tiem mācītos un gūtu sev labumu. „Ielieciet tad šos Manus vārdus savā sirdī un savā dvēselē un sieniet tos par zīmi uz savām rokām un ka tie ir par piemiņas zīmi starp jūsu acīm.” Tātad visos savu roku darbos viņiem vajadzēja pieminēt Kunga baušļus. Tos viņiem vajadzēja it kā piesiet pie savām rokām, protams, ne jau burtiski, bet to iespaidā vajadzēja vadīt visus viņu dzīves darbus. Tāpat tiem vajadzēja būt par piemiņas zīmi starp viņu acīm.

Citiem vārdiem, viņu domām vajadzēja kavēties pie Dieva Likuma patiesībām, viņiem vajadzēja vadīties no to pamatlikumiem. „Un māciet to saviem bērniem, ka tu par tiem runā savā namā sēžot, un savu ceļu staigājot, kā apguļoties, tā arī ceļoties; raksti tos uz sava nama stenderēm un pie saviem vārtiem - lai jūsu dienas un jūsu bērnu dienas tiek vairotas tai zemē, ko Kungs jūsu tēviem zvērējis tiem to dot, kamēr būs Debesis un Zeme...”

Māciet vienkāršību un pazemību

Pavēles, kuras Dieva Dēls deva Mozum Izraēla bērnu pamācīšanai, tagad ir vēl tikpat svarīgas kā tad, un šodien vecākiem tas jāņem vērā tikpat uzticīgi kā Dieva ļaudīm senatnē.

Ja gribam redzēt augļus, kādus Dievs paredzējis tiem, kas iet pa Viņa izraudzīto ceļu, tad reliģija ir jāieauž katrā mājas dzīves sīkumā. Mūsu laika bērnu raksturā sevišķi izceļas lepņība, sevis vērtēšana un pašapzinīgums, kas ir mūsu laikmeta lāsts. Kad es visur redzu šīs nekristīgās un nepatīkamās parādības, turklāt vecākiem un skolotājiem izceļot savu bērnu spējas un prasmi, man sāp sirds, jo es zinu, ka šāda rīcība ir tieši pretēja pareizajam izturēšanās veidam.

Vecākiem uz skolotājiem, kas savas zināšanas smeļ no Bībeles un kuru domas un rīcību noteic tās svētie pamatlikumi, nav jāmaidās un jāstaigā ne pa blakus ceļiem, ne arī pa aizliegtām takām. Kā mājās, tā Sabatskolā mūsu bērniem jāmaca vissvētākās pazemības un vienkāršības mācība. Viņiem jānorāda kā uz Dieva Likuma augstajām prasībām, tā arī uz viņu atbildību Dieva priekšā. Mācībām, kas jāpasniedz, jābūt tādām, kas tos darītu par derīgiem šai dzīvei un arī nākotnē tiem ļautu ieņemt savu vietu mūžīgajā valstībā.

„Un tev Kungu, savu Dievu, būs mīlēt no visas savas sirds, no visas savas dvēseles un no visa sava spēka. Un šie vārdi, ko Es tev šodien pavēlu, lai tev iet pie sirds. Un tev tos būs piekodināt saviem bērniem un tiem runāt savā namā sēžot un pa ceļu ejot, guļoties un ceļoties.”

Šie vārdi skaidri nosaka vecāku un skolotāju pienākumu, un, ja tie paklausīs šiem norādījumiem, tad neizpaliks arī vislabākie rezultāti. Cik daudz savādāks būtu bijis Svēto Rakstu vēsturiskais ziņojums par Izraēli, par tautu, kuru Kungs tik ļoti bija pagodinājis, ja viņi būtu paklausījuši norādījumiem, kurus viņiem no padebeša staba deva dzīvē Dieva Dēls. Un tomēr viņi uzcītīgi paklausīt šīm mācībām nevēlējās. Vēl vairāk, viņi to nemācīja arī saviem bērniem, un bēdīgos rezultātus mums uzskatāmi aino Viņa atmestā tauta. Viņi tik tālu aizgāja no Dieva gudrības, ka pat parādotes Lielajam Skolotājam – Pasaules Pestītājam Jēzum – tie vienā balsī kļiedza: „Nost ar Viņu!” Tātad cilvēku tradīcijas tika godātas augstāk par Dieva Baušļiem. Nepareiza dzīve un cilvēcīgie izdomājumi bija stājušies skaidro Dieva mācību vietā. Tam, kam vajadzēja kļūt par viņu esamības daļu, viņi to uzskatīja par maznozīmīgu un mazvērtīgu.

Kad Kristus ieradās pasaulē, lai ar Savu dzīvi mums parādītu, kāda ir patiesā reliģija, un paaugstinātu pamatlikumus, kuriem vajadzēja pārvaldīt sirdis un noteikt cilvēku rīcību, meli jau tā bija savā varā pārņēmuši cilvēkus, kuri kādreiz saņēma tik lielu gaismu, ka nebija vairs nekādas vēlēšanās patiesības labā atteikties no tradīcijām. Viņi atmeta Debesu Skolotāju un sita krustā Godības Kungu, lai varētu arī turpmāk paturēt savus izdomājumus un ieradumus. Un tas pats gars redzams pasaulē arī šodien. Cilvēki nevēlas pētīt Patiesību, lai neciestu viņu tradīcijas un netiktu ieviesta jauna kārtība. Cilvēce sistemātiski tiecas atdot sevi maldiem, un dabīgi, ka ļaudis ir noskaņoti augstu izcelt cilvēcīgās domas un to zināšanas, bet dievišķās un mūžīgās paliek neizprastas un nenovērtētas. Tikai tiem, kas bija brīvi no aizspriedumiem, Jēzus vārdi bija Gaisma no Debesīm. Tie Viņu saprata, jo „Viņš runāja, kā neviens cilvēks nekad nav runājis.” Lielajam Skolotājam atklājot mūžīgās nākotnes visu pārspējošās patiesības, ēnā palika šīs pasaules bojā ejošās lietas. Cik ātri viņi lūdza pēc Gaismas, tikpat kāri viņi to arī uzņēma. Vienīgi lepnie un paštaisni cilvēki Viņa vēsti noraidīja.

Kā mācīt

Cik ļoti svarīgas ir tās mācības, kuras var pasniegt bērniem un jauniešiem, Rakstus izskaidrojot Kristus vienkāršībā. Skolotājam vajadzētu mājās atstāt visus cietos un skaļos vārdus, līdzīgi ņemot tikai visvienkāršākos, kurus jaunieši viegli spēs saprast. Lai skolotājs kļūtu panākumiem bagāts, tad ne tikai mācīšanas metodēm jābūt vienkāršām, bet līdzīgi uz skolu jāņem līdzjūtība un mīlestība. Bērni izjutīs šo īpašību esamību un ļausies no tām

iespaidoties. Un vai mēs neatsauksimies uz šādiem patiesas līdzjūtības un mīlestības vārdiem un skatiem? Jēzus, dievišķais Skolotājs, pārliecināja mācekļus par Savu mīlestību uz viņiem. Vienīgais iemesls, kāpēc Viņš pieņēma cilvēka dabu, bija parādīt cilvēkiem Dieva žēlastību, mīlestību un laipnību, sagādājot Saviem radījumiem pestīšanu un laimi. Šī mērķa labā mira Kristus. Izsacīdams vismaigākos līdzjūtības vārdus, Viņš Savā sirdī priecājās par to, ka bija nodomājis darīt "pārmērīgi daudz", pārspējot visu, ko viņi bija spējīgi lūgt un domāt. Ar cilvēkus aplaimojošiem darbiem Viņš ikdienas tiem rādīja, cik ļoti Viņš mīl un saudzē kritušo cilvēci. Viņa sirds bija neizsīkstošas līdzjūtības avots, no kura slāpstošās sirdis varēja smelt sev Dzīvības Ūdeni.

Jēzum runājot uz ļaudīm, tie brīnījās par viņa mācībām, jo Viņš tos mācīja kā varenais un nevis kā Rakstu mācītāji. Šie mācītāji savu pūļu rezultātā bija izveidojuši savas teorijas, kuras tagad centās uzturēt un ar bezgalīgiem pasaku un bērnišķu tradīciju atkārtojumiem saglabāt savu iespaidu pār klausītāju prātiem. Visizteiksmīgākais klausītāju atklātās mācīšanas veids lielā mērā sastāvēja no nenozīmīgu ceremoniju neiejūtīgas aplūkošanas un nevērtīgu uzskatu atkārtošānām. Jēzus mācībās vissvarīgākās domas tika ieturētas visvienkāršākā un saprotamākā formā, un „vienkāršie ļaudis klausījās Viņu ar prieku.” Un šis ir tas mācīšanas veids, kādu vajadzētu piekopt mūsu Sabatskolās. Debesu gaisma jāatstaro no Jēzus, no brīnišķā Skolotāja, bērnu un jauniešu dvēseles apgaismojot ar Viņa rakstura un mīlestības dievišķo godību. Tā bērnus jaukā vienkāršībā var vadīt pie „Dieva Jēra, kas nes pasaules grēkus.” /E.G.V. 1889.g. aprīlis/

Mūsu Sabatskolās nepieciešama patiesa reliģija

Mūsu Sabatskolas nav tādas, kādas Kungs vēlētos tās redzēt, jo visā visumā pārāk daudz vērības pievērš ārējai formai un sausam tehniskam izpildījumam, bet nav redzams dzīvību dodošais Dieva Spēks, kas vienīgi spējīgs atgriezt dvēseles, par kurām mira Kristus. Visā tajā jānotiek reformai, lai mūs Sabatskola atbilstu mērķim, kura dēļ tā pastāv. Mums vajadzīgi svētījušies skolotāji, kas mīl Dievu pāri par visām lietām un savu tuvāko kā sevi pašu. Kungs bagātīgi ir rūpējies, lai skolotāju spējas pieaugtu no Sabata uz Sabatu un tie varētu daudz dot Sabatskolas mērķa sasniegšanai, strādājot šim laikam un Mūžībai. Mums mūsu skolās ļoti vajadzīgi jauni vīri un sievietes, kam ir dzīva dievbijība un kuru piedzīvojumi nav sekli un pavirši, bet gan dziļi un tādas iekšējīgas dievbijības veidoti, kura rodas no pastāvīgas mācīšanās Kristus skolā, lai varētu pasniegt citiem tās dārgās mācības, kuras Kristus viņiem mācījis.

Kas ir apmierināts ar sausas un nenoteiktas kārtības ieturēšanu mācību vielas izņemšanā, tie mērķi nenasniegs un darbu nepadārīs, kas jāpadara Sabatskolas skolotājiem. Bet, ja tie, kas iesaistījušies šajā svarīgajā Dieva darba nozarē, ir kristieši vārda pilnā nozīmē, darot viņiem Dieva uzdoto darbu, Viņu bīstoties un mīlot dvēseles, par kurām mira Kristus, tie tiešām būs Dieva līdzstrādnieki. Ja Sabatskolu vadītāji un skolotāji pilnībā nodosies Dievam, tad viņi ne tikai solīsies, bet savus lēmumus arī īstēnos dzīvē. Tiklīdz darbinieki Sabatskolās un parastajās skolās nodosies tiem nozīmētajam darbam, pilnīgi apzinoties savu atkarību no Dieva, tūlīt viņu cilvēcīgajām pūlēm pievienosies Kristus žēlastības Spēks.

Ļoti svarīgi, lai katrs darbinieks saprastu, ka dvēseļu pārliecināšana un atgriešana panākama vienīgi dievišķajam spēkam sadarbojoties ar cilvēcīgajām pūlēm. Sabatskolu vadītājiem un skolotājiem jāsvētās Dievam tikpat pilnīgi kā sludinātājiem uz mūsu katedrām, jo visi ir iesaistīti vienā darbā – dvēseļu vadīšanā pie Kristus. Katram savā vietā jāstrādā mīlestības garā, līdzīgi Kristum, cenšoties glābt maldos esošos un neatgrieztos. Lūk, to Kristus vēlas redzēt Sabatskolas darbā!

Skolotājiem jābūt priekšzīmīgiem

Skolotājiem jādod laba priekšzīme jaunatnei gan garā, gan savā uzvedībā, gan apgērbā. Viņiem vajadzētu ģērbties vienkārši un neuzkrītoši, un viņu garam ir jābūt tikpat pazemīgam, kāds ir bērnu gars, tomēr šķīstam un cēlam, jo viņi stāv Dieva priekšā, lai rādītu saviem skolniekiem Kristus raksturu. Ar sirdi izjustu maigu saudzību viņiem jāuzrauga uzticētie audzēkņi, atceroties Jēzus vārdus: „Pielūkojiet, ka jūs nevienu no šiem mazajiem nenicinātu, jo Es jums saku, ka viņu eņģelis Debesīs vienmēr redz Mana Debesu Tēva vaigu!” Tātad Dieva eņģeļi, kas redz Tēva vaigu Debesīs, uzskata bērnus un jauniešus, kuriem jūs kā Dieva dzīvie darbarīki mācāt Pestīšanas ceļu. Jūs, Sabatskolas vadītāji un skolotāji, domājiet par to! Jūs atrodaties Debesu eņģeļu tuvumā, darot darbu, kuru raksturs nodos liecību par jūsu uzticību vai neuzticību Kristum.

Ja skolotāji vienmēr atcerētos, ka tas ir Svētais Gars, kurš dvēselēm atklāj Debesu lietu uztveramo spožumu un ka tad, kad viņi strādā Kristus Garā, šis Debesu Spēks pārlicina cilvēkus par dievišķo Patiesību. Ja skolotāji vienmēr saprastu, ka eņģeļi atrodas ap viņiem un ka viņi stāv uz svētas zemes, tad darbs mūsu Sabatskolās būtu daudz iespaidīgāks. Skolotājiem tad nebūtu jāizpaliek bez garīgā spēka skaistuma, jo viņi tieši izjustu dievišķo tuvumu, viņi saprastu, ka paši ir tikai cilvēcīgi darbarīki, ar kuru starpniecību Kristus pasniedz citiem Savu Debesu Gaismu. Tāpat viņu pūles raksturotu nopietnība un spēks, kā arī saprastu, ka Svētais Gars palīdz viņu nespēcībai.

Vadītājiem un skolotājiem mūsu Sabatskolās jābūt atgrieztiem ļaudīm, atbrīvoti no visapkārt valdošās vienaldzības. Dārgās Patiesības mācības nedrīkst pasniegt neinteresantā, nedzīvā veidā. Bet, atrodoties nepārtrauktā savienībā ar Kungu un uzņemot spožās Taisnības saule starus viņu pūlēm mantot dvēseles Kristum, jāpievieno dzīvību dodošs spēks. Viņu prātam pastāvīgi jābalstās uz Kristu, lai domas un dzinējspēks būtu garīga rakstura un mācīšanas metodes pakļautas Svētā Gara norādījumiem. Svētais Gars tā visaugstākajā atklāsmē pie cilvēkiem dara tos spējīgus izlietot savus vislabākos spēkus, it kā Dievs darbotos viņos, dodot tiem kā gribu, tā arī spēku piepildīt Viņa paša labo prātu.

„Bez Manis jūs nenieka nespējat darīt,” – saka Kristus. Strādniekam nav jāpaliek vienam, viņam tiek dots Dieva Gars, kas dod gribu un visu nepieciešamo Dieva labā prāta izvešanai, lai viņš vairs nemaz necenstos apmierināt miesas kāres. Un tad, skolotāj, turpini paklausīt Gara vadībai! Kad Dieva Gars strādā pie bērnu un jauniešu sirdīm, arī tu saudzīgā mīlestībā aicini un lūdz viņus atdot savas sirdis Dievam.

Tāpat kā jaunieši, tā arī bērni ir Kristus atpirkts īpašums, Viņš tos ir atpircis par bezgalīgi dārgu maksu. Jēzus mīl mazos bērnus un Savā žēlojošā līdzjūtībā skatās arī uz jauniešiem, tādēļ, ka Viņš zina, ka sātans centīsies tos pat ievilkt platajā ceļā, darot to pievilcīgu viņu acīm. Un tieši tādēļ Jēzus pavēl eņģeļiem sevišķi rūpēties par šīm nepiedzīvojušām dvēselēm gan viņu mājas vietās, gan skolas sadzīvē un Sabatskolā. Gars pastāvīgi cīnās par viņiem, cenšoties tos vadīt tuvāk Dievam. Darbinieks, kas strādā kopā ar Dievu, izpratīs savu atbildību un nopietni pūlēsies mantot Kristum dvēseles.

Nepieciešama lūgšana un pacietība

Skolnieki jūsu klasē var būt ietiepīgi un stūrgalvīgi, viņu tieksmes pat ļaunas, ar to jo stipri pārbaudot jūsu pacietību, tomēr viņu sirdis ir zeme, kurā varat sēt Debesu Sēklu, kas savā laikā nesīs labus augļus. Ja skolotājā nevalda Dieva Gars, viņš kļūs mazdūšīgs, pazaudēs pašsavaldīšanos un ar kādu nepacietīgu vārdu vai stingrāku rājienu var sabojāt visu savu ietekmi un izpostīt līdzšinējo darbu.

Sabatskolas skolotājiem jādzīvo uzmanīgi un ar lūgšanām sava Dieva priekšā. Viņiem jāstrādā, skaidri apzinoties, ka būs jādod norēķins. Viņiem ir piedāvāta izdevība mantot dvēseles Kristum, un, jo ilgāk jaunieši paliek neatgrieztā stāvoklī, jo dziļāk viņos iesakņojas vēlēšanās pretoties Dieva Garam. Līdz ar gadu vairošanos iespējama jūtīguma mazināšanās uz dievišķām lietām un reliģijas iespaidu. Dienu no dienas sātans strādā, lai viņos nostiprinātu ieradumu nepaklausīt, lai darītu viņu garu pretestības pilnāku, un viņiem paliek arvienu mazāk iespēju kļūt kristiešiem. Un kā laika galā par viņiem atskaitīsies tagadējais vienaldzīgais skolotājs? Kādēļ morāliskā mazvērtības atziņa saista skolotāja dvēseli un dara to negribīgu patiesi pūlēties dārgo jauniešu un bērnu atgriešanas labā? Kādēļ šo atmosfēru nenomaina pret tādu, kas aizdzītu morālo tumsu, tā vietā ļaujot Debesu Gaismas stariem aizsniegt daudzus, daudzus citus? Patiesi atgriezies Sabatskolas darbinieks nevadīsies no pasaules ieradumiem, neļaus iespaidoties no pasaulīgām darba metodēm, bet gan savā rīcībā iezīmēs morālu neatkarību. Viņš rādīs priekšzīmi, kas saskanēs ar viņa ticības apliecību, izejot no pasaules un paliekot atšķirts no tās gara, ieradumiem un dažnedažādiem paradumiem, ne mazākā mērā nenovērsdamies no savas stingrās apņemšanās būt vienam ar Kristu. Nostādamies pret lepnumu, pakļaušanos savtīgiem priekiem un pret līdzekļu izlietošanu dažādu iegribu apmierināšanai vai lepošanās kārei, viņš nekur neparādīsies neuzticīgs Dievam, bet gan visur par priekšzīmi kā garā, tā uzvedībā un arī apgērbā.

Sabatskolas darbiniek, kādai priekšzīmei tu vēlies līdzināties, vai tai, kuru Kristus tev rāda, vai tai, kuru sniedz pasaule? Vai neizsauksies: „Es gribu uzņemties krustu un sekot Jēzum?” Vai nevēlies strādāt pārliecināšanas darbu Viņa saudzīgajā maigumā, pamācot ļaudis Viņa dedzīgajā nopietnībā, paaugstinot lielos Patiesības pamatlikumus, vai nevēlies rādīt savu dzīvi un raksturu, ko Kristus reliģija pie tevis ir izdarījusi? Vai mums visiem nevajadzētu ņemt vērā apustuļu pamācību: „Apvelciet Kungu Jēzu Kristu un nekopiet miesu uz kārbām.”

Jauniešiem jāpasniedz patiesa reliģija. Tikai tādai reliģijai būs dzīvību dodošs spēks un visu pārvarošs iespaids. Tad sirdī atplauks izjasta dievbijība, līksmība, jaunas un atspirdzinošas atziņas, notiks pastāvīga pieaugšana. Un tā ir reliģija, kas jāredz jauniešiem, ja gribam tos vadīt pie Kristus. Šāda reliģija atstās dievišķu iespaidu uz dvēselēm, kuras īpašnieks ar Dieva atspirdzinošo žēlastību atjaunosies kā garīgi, tā fiziski.

Izmēģiniet to vienu gadu, jūs, kas esat skolotāji un sludinātāji mūsu Sabatskolās un parastajās skolās, un tad seciniet, vai nevarēsiet sacīt: „Kungs brīnišķi strādājis priekš mums, jo Meistaram ir pievestas daudzas dvēseles kā dārgi kūlīši priekš Debesu klētīm!” /E.G.W. 1891.g. decembris/

Sadarbība ar Kristu

Sabatskolas skolotājam jābūt strādniekam, kas sastrādā ar Dievu, kas sadarbojas ar Kristu. Neapmierinieties ar nedzīvu, formālu reliģiju. Dvēseļu mantošanai vajadzētu būt Sabatskolas darba mērķim. Var būt nevainojama kārtība darbā, pat visas vēlamās spējas, bet, ja bērni un jaunieši netiek pievesti Kristum, tad formālās reliģijas iespaidā tās kļūst arvien vairāk un vairāk nepieejamas un neietekmējamas. Klauvējot pie cilvēku sirdīm, kuriem vajadzīga palīdzība, skolotājam nav jāstrādā vienam. Ja skolnieki atsaucas Gara aicinājumam un atver savas sirdsdurvis, ka Jēzus tur var ieiet, tad Viņš savukārt atvērs tiem saprātu, ka viņi spēs aptvert Dieva lietas. Skolotāja darbs ir vienkāršs, bet, ja to veic Jēzus Garā, tad Dieva Gara līdzdarbība tam piešķirs dziļumu un spēku.

Sabatskolā vajadzīgs daudz personīga darba. Bet šī darba veida nepieciešamība nav pietiekoši atzīta un novērtēta. Ar sirdi, kura pilna pateicības par dvēselei dāvāto Dieva

mīlestību, skolotājam saudzējošā nopietnībā vajadzētu strādāt savu skolnieku atgriešanas labā.

Kādu pierādījumu varam dot pasaulei, ka Sabatskolas darbs nav tukša un nevajadzīga forma? Par to spriedīs pēc darba augļiem, to vērtēs pēc skolnieku rakstura un viņu darba. Mūsu Sabatskolās kristīgiem jauniešiem jāuztic atbildīgi uzdevumi, lai viņi varētu attīstīt savas spējas, ar to iegūstot garīgu rūdījumu. Jauniešiem, vispirms paši nodevušies Dievam un ieguvuši pirmos personīgos piedzīvojumus, māciet palīdzēt citiem. Šis darbs prasīs viņu spēku vingrināšanu, kā arī mācīs viņus plānot un kā piepildīt šos plānus dzīvē par labu viņu biedriem. Viņiem vajadzīgs meklēt cilvēku sabiedrību, kam vajadzīga palīdzība, nevis lai piedalītos ģeķīgās, neapdomīgās sarunās, bet gan pārstāvētu kristīgu raksturu un būtu Dieva līdzstrādnieki, mantojot tos, kas sevi nav atdevuši Dievam.

Pētot Rakstus, nesavtīgi interesējoties par citiem un darot to, kas patīkams Pestītājam, jūs pieaugsit žēlastībā un mūsu Kunga un Pestītāja atzīšanā. Katram skolotājam, kā arī skolniekam, sev jājauc: „Ko lai es daru, ko varētu uzskatīt par labu pakalpojumu tam, Kurš nomira, lai es varētu dzīvot?” Un Kungs atbildēs: „Meklējiet un glābiet tos, kas ir pazuduši.”

Tā tad – jums jāstrādā līdzīgi tam, kā Kristus strādāja, proti: pacietīgi, ar interesi un stipru apņēmību, ka nezaudēsiet drosmi, jo strādājat šim laikam un Mūžībai, ticot, ka Jēzus daudz var darīt ar cilvēcīgo spēju starpniecību, kas pilnībā nodotas kalpošanai Viņam. Kādu vēl augstāku priekštiesību varam vēlēties, proti - strādāt kopā ar Dievu, vispilnīgākā veidā izmantojot mums uzticētos spēkus, lai tieši šis darbs tiktu padarīts?

Ja jaunietis un jaunieta uzturēs skaidru prātu un mācīsies būties Dievu un nodoties Viņam, viņi ļaus savai gaismai spīdēt uz citiem, un draudze izjutīs dzīvinošu spēku. Būtu labi, ja iekārtotu kādu stundu Bībeles pētīšanai, un jaunieši, kā atgriezti, tā neatgriezti, sapulcējušies kopīgi lūgtu Dievu un savstarpēji attīstītu savus piedzīvojumus. Jauniešiem jādod izdevība izteikt savas izjūtas. Sākumam būtu vēlams izraudzīt saprātīgu vadītāju, kas pats maz runātu, bet mācētu iedrošināt un atbalstīt citus, sacīdams arī vienu otru vārdu, kas palīdzētu un stiprinātu jaunatni viņu pirmajos reliģiskajos piedzīvojumos. Vēlāk, uzkrājoties nelielai pieredzei, vadību lai uzņemas kāds no viņu pašu vidus un pēc tam atkal kāds cits, lai tādā veidā viņi uzaug par darbiniekiem, kurus Dievs varētu atzīt par labiem.

Neesam pildījuši savu pienākumu

Pūloties palīdzēt jauniešiem, mēs diemžēl nožēlojamā kārtā neesam izpildījuši savu pienākumu. Mums ir liela Gaisma, bet trūkst enerģijas un nopietnības un garīga degsme, kas atbilstu tām priekštiesībām, kuras baudām. Mums jāpaceļas pāri šai mūs paņemošai aukstajai neticības atmosfērai un jātuvojas Dievam, lai Viņš varētu nākt tuvāk mums. Mums jāpamāca jaunieši, lai viņi zinātu, kā strādāt dvēseļu glābšanas labā. Un, sagatavojot viņus šim darbam, arī paši mācīsimies sekmīgāk strādāt, kļūstot par spējīgiem darbarīkiem Dieva rokās mūsu skolnieku atgriešanai. Mūs pilnīgi ir jāpiepilda nopietnam darba garam. Mums jāpieķeras Kristum, prasot vienīgi no Viņa kā spējas strādāt, tā panākumus šajā darbā. Mūsu garīgajam apvārsnim jāpaplašinās, lai pareizi izprastu mūžīgo dzīvi skarošās lietas. Kristus žēlastībai jāmiņkstina un jāklusina mūsu sirdis, lai mēs varētu kļūt patiesi citu audzinātāji. Sabatskolu vadītājiem un skolotājiem vajadzētu jautāt: „Vai es ticu Dieva Vārdam? Vai es nododos Viņam, kurš Sevi nodeva manā vietā, izciešot briesmīgās nāves mokas pie krusta, lai es neietu bojā, bet varētu iegūt mūžīgu dzīvību? Vai ticu, ka Jēzus velk pie Sevis ap mani esošās dvēseles, pat tās, kuras turpina palikt ienaidnieka stāvoklī un neatsaucas Viņa aicinošajai varai?” Un tad, atzīdami savu vainu, sacīsim: „Kungs, es iešu ar visu sava

iespaids spēku, es iešu pie Tevis! Es uzticēšos Tev un tikai Tev, lai Tu ar Svētā Gara Spēku skartu un pārveidotu manu sirdi!” /E.G.W. 1892.g. janvāris/

Sabatskolas darba mērķis

Kristīgie skolotāji un skolnieki ir atbildīgi par žēlastībā piešķirtajām priekšrocībām, jo viņi ir Dieva līdzstrādnieki, nododot izšķirīgu liecību par Dieva glābjošo žēlastību kā Debesu, tā Zemes iedzīvotāju priekšā. Dieva strādnieku prasme sekmīgi strādāt un viņu iespaids būs proporcionāls tikumiskajam līmenim un tīrībai. Patiesie kristīgie skolotāji izpratīs Sabatskolas mācību lielo nozīmi, viņu prāti atvērsies Evaņģēlija Vēsts uzņemšanai.

Viņi liks savai gaismai spīdēt pāri cilvēkiem, kuriem nemaz nav interesējuši dārgie patiesība stari. Sirdsdurvīm jābūt atvērtām uzņemt Gaismu, kas spīd no Dieva Vārda. Viens pats kristīgs skolnieks, pieņemdam Dieva Vārdu, var kļūt par svētību citiem savas skolas biedriem. Pacietīgi, laipni un saistoši runājot par iegūtajām atziņām ar tiem, kas par dievišķām lietām vēl nekad nav interesējušies, savu mācību izsakot vienkāršos, skaidros vārdos, var būt citiem par svētību. Protams, šis darba veids prasīs gudrību no augšienes, lai spētu smalkjūtīgi tuvoties tiem, kuriem palīdzība visvairāk vajadzīga, un vadīt viņus pie Kristus, kas spēj apmierināt visas dvēseles vajadzības...

Jaunietim atgriežoties, neatstājiet viņu bezdarbībā, dodiet viņam iespēju strādāt Kunga Vīnakalnā. Nodarbiniet viņu atbilstoši viņa spējām. Sadarbosimies ar Kungu visās jomās un izlietosim visas iespējas, lai skolā esošos spēkus attīstītu derīgus kalpošanai. Zemes iedzīvotāji pulcējas zem savu divu vadoņu karogiem. Kā Kristus – Dzīvības Lielkungs, tā arī sātans – tumsības lielkungs, skubina vīrus un sievas, jauniešus un bērnus kalpot katram no viņiem. Kristīgā skolotāja un skolnieka uzdevums – nopietni un dedzīgi pūlieties, lai Kristus rindas pastāvīgi pieaugtu, aicinot katru dvēseli nostāties zem asinīm slacinātā Lielkunga – Imanuēla karoga.

Izvairieties no strīdiem

Sabatskolā jāpasniedz mācības, kas apgaismotu sirds un prāta kambarus. Lai šo uzdevumu veiktu, skolotājiem jāatrodas zem Svētā Gara iespaids tā, ka viss savtīgums varētu tikt noslāpēts un neatskanētu neviens pārsteidzīgs vārds un nekas netiktu darīts neapdomīgi, bet gan atklātos Dieva žēlastība, kas apvienotos ar cilvēcīgajām pūlēm, glābjot dvēseles. Tam vajadzētu būt Sabatskolas lielajam mērķim. Sabatskolu nevajadzētu padarīt par strīdēšanās vietu. Šī nav tā vieta, kur jāatklājas uzskatu dažādībām. Sargiet skolu no šāda veida izpausmēm, saglabājiet saskaņu! Ja izsaka domas, kuras skolas locekļi apšaubā, tad lai nepamostas cīņas gars ar tam sekojošiem strīdiem un diskusijām.

Sabatskolai vajadzētu būt vietai, kur tiek meklēti Dārgakmeņi un kur šos dārgumus atbrīvo no tos apņemošajiem maldiem un ieliek īstajā vietā Evaņģēlija ietvarā. Jau tagad Dieva bērniem jāsniedz dārgās un brīnišķās Patiesības, kas ilgi bijušas apslēptas skatam. Mūsu skolās jāpēta, ko Bībele māca par Kristus taisnību un taisnošanu ticībā, lai jaunieši un bērni varētu saprast šos svarīgos jautājumus un skolotāji ar saviem audzēkņiem zinātu pestīšanas ceļu. Ar Pestīšanas plānu saistītie svētie un mūžīgie pamatlikumi ilgu laiku bija apslēpti skatam, bet tiem ir jāatdod to vieta Pestīšanas plānā un jāļauj mirdzēt visā debešķīgajā gaismā, caurstrāvojot morālo tumsu, kas ietin pasauli.

Jauniešiem vajadzētu ņemt vērā Salamana vārdus: „Paļaujies uz Kungu no visas savas sirds un nepaļaujies uz savu gudrību.” Viņiem vajadzētu, staigājot Kunga priekšā, daudz lūgt, ievērojot piesardzību un mieru, kā arī pastāvīgi izjūtot savu atkarību no Viņa un tanī

pat laikā izlietojot visus savus spēkus, izmantojot visas iespējas un ļaujoties uz to, ko Kungs ar viņiem dotajām spējām var darīt. Katram vajadzētu jautāt: „Vai šis ir Kunga ceļš?”

Kas ir patiesi gudri, to raksturo attiecīgā cilvēka pazemība, un tāds, lai viņa arī būtu nezin kādi sasniegumi, nekļūs ne lielīgs, nedz pašpaļāvīgs.

Kalpošana visu dzīves laiku

Kungs aicina vīrus un sieva sagatavoties, lai visu dzīves laiku nopietni strādātu Sabatskolas darbā. Piepūle tikai atsevišķos gadījumos nedos daudz labuma un neizveidos jūs par sekmīgiem strādniekiem Dieva darbā. Pacietīgi un nepārtraukti turpinot darīt savu labdarību, varēsīt kļūt par Dieva līdzstrādniekiem. Jums jau šodien sevi jāuzskata par Dieva kalpiem. Tādēļ esiet uzticīgi savam pienākumam tieši šodien un sargieties, ka jūsu kājas neietu līkloču ceļus, lai jūsu nepareizā rīcība klibojot nenomaldinātu no godīguma takas.

Kungs vēlas Sabatskolas darbā tādus kalpotājus, kas var kalpot no visas sirds un kas vingrinoties pavairo savas spējas un uzlabo tās, kas jau iegūtas. Kungs Savā draudzē vēlas redzēt darbīgus kristiešu, jo strādniekam ir mazāk kārdinājumu, nekā tam, kuram darba maz.

Un, kam ir patiesa ticība Kristū, tie arī kļūs par Dieva līdzstrādniekiem, viņus vadīs Viņa Gars. Tāda mīlestība tiks šķīstīta, kaislības savaldītas, un viņu dzīvē parādīsies vērtīgi augļi Dievam par godu. Tie, kas patiesi tic Kristum, saņemto Gaismu atstaros tālāk. Kas atrodas dzīvē savienībā ar Taisnības sauli, tam Dieva Vārdā atklāsies arvienu jauna Gaisma.

Lai neviens nedomā, ka vairs nav iespējams atklāt jaunas Patiesības atziņas. Uzticīgs un Dievu lūdzošs Patiesības meklētājs atradīs dārgus Gaismas starus, kas no jauna atspīdēs no Dieva Vārda. Vēl ir izkaisīti daudz dārgakmeņu, kuri jāsavāc un kam jāklūst par Dieva atlikušo ļaužu īpašumu. Tomēr Gaisma netiek dota, lai būtu vienīgi draudzes stiprums, bet arī tādēļ, lai to izplatītu pār tumšā esošajiem. Dieva ļaudīm jāpasludina Tā Likumi, kas viņus aicinājis no tumsības Savā brīnišķīgajā Gaismā. Par Saviem ļaudīm Kristus sacīja: „Jūs esat pasaules Gaisma!” Tātad gaismas uzdevums ir spīdēt un apgaismot tumsu.

Ak, kaut skolotāji un skolnieki būtu tādi, kādus Kungs tos vēlas redzēt, atdodot pat Savu dzīvību, lai viņi varētu kļūt par Dieva dēliem un meitām un iemantotu nemirstīgās Godības vainagu! /„Sabatskolas Darbinieks” 1892.g. februāris, marts/

Skolotāju un skolnieku galvenais darbs Sabatskolās

Katram skolotājam Sabatskolā vajadzētu būt Kristus sekotājam, un, kas nav iezīmējušies kā Kristus mācekļi, pierādot ar ticības apliecībai atbilstošu dzīvi, ka viņi ir kristieši, tos nevajadzētu aicināt par skolotājiem Sabatskolā, jo viņiem vēl nepieciešams, lai kāds tiem vispirms iemācītu mīlestības un dievbijības galvenos pamatlikumus. Kristus saka: „Bez Manis jūs nenieka nespējat darīt.” Un kāda būtu vērtība tāda skolotāja pamācībām, kas pats no personīgiem piedzīvojumiem neko nezina par Kristus Spēku? Ļoti nepareizi būtu uzticēt šādam cilvēkam klases vadīšanu, un vēl sliktāk – pakļaut klasi tāda skolotāja iespaidam, kas pat ar savu apģērbu un izturēšanos aizliedz Pestītāju, kuram sakās kalpojam.

Kas ir pasniedzēji Sabatskolā, to sirdīm jābūt Dieva Patiesības sasildītām un stiprinātām. Tiem jābūt cilvēkiem, kas nav tikai klausītāji, bet arī Vārda darītāji. Viņiem jāsaņem Dzīvības Spēks no Kristus, līdzīgi kā zari saņem dzīvību dodošo spēku no vīnogulāja. Uz viņiem jākrīt debesu žēlastības rasai, lai viņu sirdis kļūtu līdzīgas dārgiem stādiem, kuru pumpuri plaukst, atveras un izplata patīkamu aromātu. Skolotājiem jābūt uzticīgiem Dieva Vārda pētītājiem un vienmēr jāatklājas, ka viņi ik dienas ir mācījušies Kristus skolā un ir

spējīgi pasniegt citiem Gaismu, kuru paši saņēmuši no lielā Skolotāja, no tā, kas pats ir pasaules Gaisma.

Skolotājiem jāizjūt sava atbildība un jāizmanto katra izdevība uzlabot savas spējas, lai to kalpošana kļūtu iespējami vispilnīgākā un tās iznākums būtu dvēseļu izglābšana. Kā skolotājiem, tā skolniekiem jāatmostas un neatlaidīgi jāpēta Dieva Vārds. Viņiem daudz laika vajadzētu pavadīt ciešā savienībā ar Dievu, jo tad sīkām kārdināšanām pār tiem nebūs varas, un, turklāt, tie spēs sekmīgi pretoties kūtrumam un vienaldzībai. Kas sevi sauc par kristīgiem strādniekiem, tie nevar atļauties nekādai dīkdienībai vai savu gribu apmierināšanai.

Patiesību vajadzētu izpētīt vienu punktu pēc otra, jo Dieva patiesībai nav robežu. Kā skolotājiem, tā skolniekiem izjust visdziļāko interesi, to pētot, lai izzinātu, ko Dievs ir gribējis sacīt. Jau gadiem ilgi Dieva balss mums saka: „Pamodiniet interesi, pēti un iztīrājiet, studējiet katru patiesības punktu, lai uzzinātu, kas ir Patiesība un kā to atšķirt no maldiem!” Skolniekam personīgi jāpēta un jāiepazīstas ar Dieva Patiesības dziļumiem, un dariet šo darbu Kristus garā. Šajā ziņā skolniekus nekādā gadījumā neierobežojiet.

Rakstu pētīšanā vajadzīga liela pazemība un satriekta, salauzta sirds, kas dedzīgi vēlas atrast Dievu. Kas Patiesību meklēs pazemīgā garā, tiem viņu pētījumos palīdzēs Debesu eņģeļi.

Kungs pamodinās cilvēkus, kas Patiesības Vēsti nesīs cilvēcei Viņa ļaudīm. Ja tie, kas ieņem atbildīgas vietas, neies uz priekšu kā Dieva aizgādība paver ceļu un nenesīs šim laikam piemērotu Vēsti, tad brīdinājuma vārdi tiks doti citiem, kuri būs uzticīgi šim uzdevumam. Lai izpildītu pavēli: „Sauc pilnā kaklā un netaupi!”- tika izraudzīti pat gados jauni kristieši.

Jācenšas kopt mīlestību pieņemošu garu

Dievs aicina tos, kas ieņem atbildīgas vietas Sabatskolas darbā, nolikt visu pašpaļāvību, sevis izcelšanu un lepošanos ar saviem uzskatiem. Ja nāk kāda vēsts, kuru nesaprotat, tad vismaz papūlieties uzklaut tās sniegtos pierādījumus, salīdziniet Rakstu vietas ar Rakstu vietām, lai uzzinātu, vai tā ir pamatota vai arī nav Dieva vārdā. Ja domājat, ka ieņemtajai nostājai nav pamatojuma Dieva vārdā un ka jūsu viedoklis nav apstrīdams, tad uzrādiet no savas puses stingrus pierādījumus, jo jūsu viedoklis, kaut vai saduroties ar maldiem, netiks satricināts. Nav nekāds tikums, nedz arī vīrišķība pastāvīgi cīnīties tumsā, aizverot acis, lai neredzētu un ausis, lai nedzirdētu, kā arī nocietināt sirdi neziņā un neticībā, lai nevajadzētu pazemoties un atzīt, ka par dažiem Patiesības punktiem esat saņēmuši Gaismu.

Atturēšanās no Patiesības pētīšanas nav saskaņošanās ar Pestītāja pavēli: „Meklējiet Rakstos!” Vai tad tā ir apslēptās mantas meklēšana, ja kāda cita cilvēka pūļu rezultātus nosauc par blēņām, nevēloties rūpīgi pārbaudīt un saskatīt, vai nosodīto un atmeto domu kopojumā neslēpjas vērtīgi Patiesības dārgumi? Vai tie, kuriem gandrīz viss vēl ir jāmacās, turpinās atturēties no visām sapulcēm, kur ir iespējams izpētīt Vēstis, kas tiek pasniegtas tikai tāpēc vien, ka pēc viņu domām Patiesības skolotāju uzskati varbūt nesaskan ar ieskatiem, kurus viņi paši stādās priekšā kā patiesību? Tā jūdi izturējās Kristus dienās, un mēs tiekam brīdināti nedarīt tāpat, izvēloties Gaismas vietā tumsu, jo, esot prom no Gaismas Avota, viņi vadījās no savām cietajām un neticīgajām sirdīm. Neviens no tiem, kas iedomājas, ka visu to jau zina, nav ne par vecu, ne par gudru, lai mācītos no visvienkāršākā un zemākā dzīvā Dieva Vēstneša. / „Sabatskolas darbinieks” 1892.g. jūnijs/

Ko nozīmē būt DIEVA līdzstrādniekam?

„Jaunākos vīriešus tāpat paskubini būt prātīgiem. Pats visur esi paraugs labos darbos, mācībā bezviltīgs un cienījams, veselīgos vārdos nevainojams, lai tas, kas stājas pretī, paliek kaunā, nevarēdams par mums neko ļaunu sacīt.”

Ja trūkst no sirds nākošas dievbijības, ja savienība ar Dievu netiek uzturēta ik dienas, tad skolotāja vārdi Sabatskolā būs sausi un garlaicīgi, nespējot aizsniegt skolnieku sirdis. Būt Dieva līdzstrādniekam nozīmē daudz vairāk kā tikai iešana Sabatskolā vai piedalīšanās draudzes sapulcēs un citu mācīšanas darbā, vai arī liecības sniegšana atklātās sapulcēs. Būt Dieva līdzstrādniekam nozīmē: stipri un no visas sirds ilgoties glābt grēkā kritušos cilvēkus, kuru dēļ tāpat mira Kristus. Tas nozīmē, ka ir pildīts ar rūpēm par darbu, pastāvīgi plānojot un domājot, kā savas pamācības padarīt interesantākas un atklājot veidus, kā izlietot visus sev uzticētos spēkus, strādājot tajos virzienos, kādos Kristus strādā, lai dvēseles varētu mantot Viņa darbam un piesaistīt Viņam ar Viņa bezgalīgās mīlestības saitēm.

Dieva līdzstrādnieki nevēlas izvairīties no svētiem pienākumiem, Kristus dēļ tie pat labprāt panes grūtības, trūkumu un negodu. Viņi ir gatavi piedzīvot arī atraidīšanu, kaut to panest nemaz nav tik viegli un cilvēcīgajam leņķumam pat pazemojoši. Tomēr Dieva līdzstrādnieks atcerēsies, ka arī Jēzus panesa ļaunu, apvainojumus, atstumšanu un beidzot nāvi, lai glābtu pazudušos. Katra dažādo plaujas laiku, ko parasti izlietotu mazsvarīgākām lietām, tagad jāizlieto Rakstu pētīšanai, lai zinātu, kā gūt panākumus nozīmētajā darbā. Šis darbs prasa daudz lūgšanu un nopietnu pārdomu, kā izlietot katru spēju un kā ietekmīgāk uz priekšu virzīt Dieva darbu.

Jūs esat Dieva kalpi, kas sūtīti uzcelt Dieva valstību virs zemes, un jums katram jādara sava daļa dvēseļu glābšanā, par kurām Kristus tāpat samaksāja ar Savām Asinīm. Vai tad tā ir maza lieta, ja Sabatskolā māca no sirds nesagatavojoties šim svarīgajam darbam? Daudzi, kas uzņemas kādas klases mācīšanas darbu, maz par to interesējas, turklāt ar savām nesvētajām pūlēm sabojā svēto darbu.

Nepieciešami piedzīvojumi

Skolotāji un darbinieki katrā Sabatskolas nozarojumā! Es griežos pie jums, bīstoties Dievu, un saku, ja jums nebūs dzīvas savienības ar Dievu, ja jūs bieži neatradīsieties nopietnās, dedzīgās lūgšanās Viņa priekšā, jūs nebūsiet spējīgi veikt savu darbu ar Debesu gudrību un mantot dvēseles Kristum. Dieva strādniekiem jābūt apģērbtiem ar pazemību kā ar apģērbu. Pazemīgu strādnieku, kam mācību pieņemošs gars un godbijīga mīlestība uz Patiesību un taisnību, Dievs atzīs un svētīs, lai arī kur tas neatrastos. Un, ja jūs tie esat, tad jūs rūpēsieties par saviem skolniekiem, sevišķā kārtā strādājot viņu glābšanas labad. Tad jūs nostāsieties viņiem blakus mīlošā līdzjūtībā, apmeklēsiet viņus viņu mājās un, sarunājoties ar tiem par viņu piedzīvojumiem Dieva lietās, noskaidrosiet viņu patieso stāvokli, un jūs nesīsiet viņus uz savām ticības rokām pie Dieva Troņa.

Norāšana, raizēšanās un sūdzēšanās par skolniekiem, ka tie ir nemierīgi, nerātni un ļauni, nedos nekādu labumu. Atcerieties, ka jums jābūt pacietīgiem Dieva līdzstrādniekiem, ka visas Debesis interesējas par darbu, kuru darāt, un ka katra Dieva darba daļa prasa pūles un dvēseles mokas. „Esiet stipri vīri!” Jautājiet savam Kungam, kas pakļāvās pazemojumiem un panesa pat krusta nāvi, ko Viņš vēlētos, lai jūs darītu. Darbā ielieciet visus jums uzticētos podus, tā atdodot tos mijējiem. Kristus žēlastības spēkā spēsiet paveikt brīnišķīgu darbu priekš Viņa. Dievišķo avotu bagātības nodotas jūsu rīcībā, un ar lūgšanu palīdzību un ticību varat satvert Dieva apsolījumus un izlietot tos savām vajadzībām. Svētījiet sevi un visu, kas jums ir, kalpošanai Viņam, kurš jūs ir mīlējis un atdevis Sevi jūsu vietā. Jēzus saka: „Ar to

Mans Tēvs ir pagodināts, ka jūs nesat daudz augļu un kļūstat Mani mācekļi.” Šī patiesība Sabatskolas darbu skar tikpat cieši kā sludinātāju darbu. Tā ir zelta izdevība sēt dārgo Sēklu, kas uzdīgs un nesīs augļus mūžībai. Tagad jau varat būt dzīvības smarža uz dzīvību, jo jūs varat līdzdalīt citiem Patiesību, ko paši esat ieguvuši dziļos piedzīvojumos, un tā būs dzīvību dodošs spēks, kas ietekmēs sirdis un vilks tās tuvāk Jēzum. Kad Jēzus velk cilvēkus pie sevis un Viņa līdzstrādnieki sadarbojas ar Viņu, tad tiešām cietām jābūt tām sirdīm, kas neļaujas iespaidoties un nepakļaujas Viņa dievišķās mīlestības varai. / E. G.V. 1892. jūl./

Vissvarīgākā mācība

Ja jaunatne, kas ir stipra, nopietni pūlētos iedziļināties Bībelē, tad tās atmiņā uzkrātos daudzas dārgas atziņas, kas līdzīgi gaismai izlietos pār tiem, ar kuriem viņi biedrojas. Sabatskolai vajadzētu būt tai vietai, kur ļaudis, kas dievišķā atzīšanās ir gājuši uz priekšu, varētu savas jaunatrstās domas par Dieva ļaužu ticību līdzdalīt citiem. Ja visi tie, kas sevi sauc par kristiešiem, būtu tādi darbos un patiesībā, tad Sabatskolas pārvērstos un nebūtu vairs sauss un garlaicīgs dievkalpojums. Skolotāji tad saprastu mācību, kuru Kristus deva Nikodēmam, un pasniegtu to tālāk citiem, ņemot vērā visu tās lielo nozīmi cilvēka likteņa izšķiršanā. Jēzus Izraēla virsniekam sacīja: „Patiesi, patiesi Es tev saku, ja kas nav piedzimis no jauna, tas Dieva valstību nevar redzēt.” Tātad, ja cilvēks nav piedzimis no jauna, viņš nevar izprast Debesu valstības raksturu, nedz arī tās garīgo būtību. Šajos vārdos Kristus Nikodēmam it kā sacīja: „Tev tik ļoti nav vajadzīga mācīšanās, kā iekšķīga atjaunošanās. Tev tik daudz nevajadzētu censties apmierināt savu zinātkāri, bet nepieciešami iegūt jaunu sirdi, un, ja šī pārmaiņa nenotiek, darot visu jaunu, nekādu glābjošu labumu tev nedos saruna ar Mani kā tādu, kam ir Debesu pilnvaras, par Manu autoritāti, darbu un misiju.”

Mācība, kuru Kristus sniedza Nikodēmam, ir ļoti svarīga katram skolotājam, katram Sabatskolas darbiniekam un katram jauniešim un bērnam. Iepazīšanās ar mūsu ticības pamatiem tiešām ir svarīga, bet vissvarīgākās zināšanas, kuras mums jāiegūst – praktiska atziņa par to, ko nozīmē būt piedzimušam no jauna. Mūsu Sabatskolas lielā vajadzība – vajadzība pēc Dzīvības Gaismas! Visās mūsu rindās nepieciešami vīri un sievas, kas pie Jēzus kājām mācījušies pazīt Patiesību un kā to pasniegt citiem. Mūsu jaunatnes audzinātājiem Sabatskolās jābūt svētiem vīriem, pazemīgiem cilvēkiem, kas pastāvīgi paliek Kristū.

Nikodēms pie Jēzus nāca ar vēlēšanos uzsākt ar Viņu garas pārrunas par mazsvarīgiem jautājumiem, bet Jēzus atklāja pašus pirmos Patiesības pamatprincipus, rādīdams, ka viņam vispirms vajadzīga no sirds nākoša pazemība, mācību pieņemošs gars un jauna sirds, proti, ja viņš vēlas ieiet Dieva valstībā, nepieciešams piedzimt no jauna. Vai Sabatskolas atbildīgajās vietās neatrodas tādi, kas uztrauktos un justos pat aizkaitināti, ja es viņiem liecinātu, ka, lai gan viņi ir virsnieki Izraēlā, tomēr būtu vajadzība pēc piedzimšanas no jauna? Arī Nikodēms brīnījās, ka Kristus atļāvās ar viņu runāt tādā valodā, nemaz neievērodams viņa virsnieka stāvokli Izraēlā. Viņš nebija sagatavots pieņemt Patiesību, un ar ironiju pilniem vārdiem Kristum atbildēja: „Kā cilvēks var piedzimt vecs būdams? Vai viņš atkal var ieiet savas mātes miesās un piedzimt?”

Nikodēms līdzīgi daudziem citiem atklāja, ka, griezīgām patiesībām aizskarot sirdsapziņu, miesīgais cilvēks nevar izprast Dieva Gara lietas. Viņā nav nekā, kas atsauktos uz garīgām lietām, tādēļ, ka garīgas lietas ir garīgi apspriežamas. Un, lai gan Nikodēms neaptvēra Jēzus vārdus, tomēr Pestītājs nekļuva nepacietīgs un nezaudēja drosmi, bet gan centās šo patiesības vēsti izteikt vēl saprotamāk. Svinīgi un ar mierīgu cieņu Jēzus atkārtoja Savus vārdus tādā veidā, kas Nikodēmu pārliecināja par to dievišķo patiesīgumu. „Patiesi,

patiesi Es tev saku, ja kas nepiedzimst caur ūdeni un Garu, tas nevar ieiet Dieva valstībā. Kas piedzimis no miesas, tas ir miesa, bet kas piedzimis no Gara, tas ir gars. Nebrīnies, ka Es tev esmu sacījis: jums jāpiedzimst no augšienes...”

Un cik skumji kļūst domājot par to lielo mehāniskā darba daudzumu, ko dara Sabatskolā, kamēr tajā pat laikā ir maz pierādījumu, ka to dvēselēs, kas māca un kas tiek mācīti, ir notikusi morāla pārmaiņa! Kad sirdis izjutīs Dieva Gara darbību, tad redzēsim daudzus vispirms meklējam Dieva valstību un Viņa taisnību. Tad Dieva bērnu izjūtas atradīs savu īsto pakļauto vietu, un visam pāri stāvēs Debesu Dieva lietas. / E.G.V. 1892. aug./

Nepieciešami svētījušies skolotāji

Tiem, kas iesaistās Sabatskolas darbā, vajadzētu būt Dievam svētījušamies ļaudīm. Viņiem vajadzētu būt vīriem un sievietēm ar stipru ticību un siltu līdzjūtību, dedzīgiem garā un ieinteresētiem visā, kas skar Kristus lietu. Viņiem vajadzētu nodoties darbam, nesavtīgi pūloties un upurējot visu, kas tiek prasīts, proti, sevi liekot uz altāra, ar asarām un stipru kliegšanu aizlūdzot par viņiem uzticēto jauniešu atgriešanos. Tiem, kas grib strādāt priekš Kunga Sabatskolā, jāsit krustā visu savtīgo godkāri un neko nedarīt „strīdēdamies, nedz lielu godkāri meklēdami, bet pazemībā citam citu uzskatīt augstāku par sevi!” Sabatskolas darbinieka galvenais mērķis – sagatavot jaunatni pildīt savu pienākumu Dieva bijībā un sirsnīgā vienkāršībā.

Nevis organizatoriskā puse ir Sabatskolas vājuma iemesls, bet gan zinību trūkums garīgās lietās. Cik ļoti darbiniekiem vajadzīga Svētā Gara kristība, lai viņi kļūtu par īstiem Dieva misionāriem! Viņiem jāmacās līdz pēdējai iespējai noslogot savu prātu, lai iegūtu plašākas zināšanas par Bībeles patiesībām. Tāpat Sabatskolas pasniedzējiem ik dienas jāizlūdzas Debesu apgaismojums, lai Svētā Vārda bagātības spētu atklāt jauniešu prātiem. Un kāpēc gan nepazemoties Kunga priekšā un neļaut Svētajam Garam ietekmēt raksturu un darbu. Starp tiem, kas iesaistījušies Sabatskolas darbā, valda pārāk liela pašapmierinātība, pārāk daudz mehāniska darba un sekošana veciem ieradumiem, kas viss pamazām vada dvēseles prom no dzīvā Ūdens Avota.

Mūsu darba vēsturē bija laiks, kad darbinieki izjuta vajadzību prasīt padomu cilvēkiem ar bagātāku pieredzi, kad viņi saprata, ka visā, kas attiecas uz Kunga darbu, vajadzīga Viņa vadība. Bet diemžēl šis laiks ir aizgājis, un patiesais misijas gars ir atstājis daudzu darbinieku sirdis, kuri paši sevi tomēr uzskata par Dieva līdzstrādniekiem. Kungs vēlas, lai ļaudis, kas iesaistījušies Sabatskolas darbā, būtu misionāri, kas spētu apmeklēt pilsētas un ciemus draudzes apkārtnē, ar to sniedzot Dzīvības Gaismu tumsā esošajiem. Kungam nepatīk, ka jaunie darbinieki domātu, ka viņiem jāprobežojas tikai ar Sabatskolas darbu vien, atsakoties no misijas darba, kuru tik ļoti vajadzētu darīt, jo, pūloties to cilvēku labā, kuri nepazīst patiesību, viņi gūtu piedzīvojumus, paplašinātos prāta spējas un padziļinātos līdzjūtība.

Kungs vēlas, lai jauni vīri un sievietes, kas iesakņojušies un nopamatojušies Patiesībā, izmantotu līdzekļus, kas paplašinātu viņu izpratni par Kunga darbu. Jauniešiem, kuriem ir dziļi piedzīvojumi Dieva lietās, vēlams iestāties semināros un koledžās, kur mācītos uzmeklēt ļaudis viņu pašu zemē. Šādā veidā būtu pabeigta izglītības iegūšana, kā arī kļūstot par Gaismas nesējiem tiem, ar kuriem ir aicināti sastapties. Protams, pasludinot Patiesību, nāksies sadurties ar kavēkļiem, bet tie viņiem liks izjust savu atkarību no Dieva, ierosinot gudrību meklēt no Augšas, lai viņu izturēšanās būtu tāda, kas atstātu glābjošu iespaidu uz cilvēkiem, kuru pestīšanai viņi strādā.

Atdodot Savu Dēlu, lai viņš nāktu pasaulē un mirtu cilvēku vietā, Kungs Savu darba daļu ir padarījis, jo šajā vienā lielajā Dāvanā cilvēks saņēma visas Debesis, un tagad Dievs gaida,

lai ar Viņu cilvēki sadarbotos, protams, tie, kas iepazinuši Kristus mīlestību. Neviens lai nedomā, ka trūkuma vai neievērojama stāvokļa dēļ kāds nevarētu kļūt Kungam par misionāru. Pat Kristus, Debesu Majestātes, darbs iesākās trūkuma un pazemības apstākļos.

Kristus vecāku materiālais stāvoklis bija ļoti pieticīgs. Dzīvības Lielkungs pats Savām rokām strādāja pie ēveļgalda, palīdzēdams ģimenes budžeta vajadzībām. Savu vietu dzīvē Viņš ieņēma kā vienkāršs dienas strādnieks, tādēļ arī viņš ar vismaigāko līdzjūtību raugās uz tiem, kas grūtos apstākļos cenšas iegūt zināšanas. Ja tie cilvēki, kuriem nav tādu priekštiesību kā viņi sev vēlētos, tikai padomātu par grūtībām, trūkumu un pazemojumu pilno dzīvi, kādu Kristus dzīvoja viņu dēļ, viņi saprastu, ka nav nekāda iemesla noskumt vai kļūt mazdūšīgiem. Tiem, kas grib strādāt priekš Dieva, jāuzticas Viņam bez ierunām, jo caur Dieva Gara iespaidu, ar dzīvu un sirsnīgu ticību Dieva vīri un sievas, lai arī viņi būtu pavisam vienkārši ļaudis, var kļūt par iespaidīgiem darbarīkiem Viņa rokās, lai atgūtu dvēseles Kristum, tādēļ, ka īstus piedzīvojumus Dieva lietās nevar iegūt dabīgā ceļā. / E.G.V. 1892. sept./

Kristus - mūsu priekšzīme

Lai darītu Dieva prātu, mums jāpēta Viņa Vārds, lai zinātu Viņa mācību un darbam varētu atdot visas mums uzticētās zināšanas. Tāpat jābūt čakliem lūgšanās un dedzīgiem kalpot Kungam nemākslotā vienkāršībā un no visas sirds. Kas Sabatskolā nodarbināti par skolotājiem, tiem vajadzētu alkt un slāpt pēc dievišķās Patiesības, lai šo garu varētu nodot tālāk viņiem uzticētajiem skolniekiem, ieinteresējot tos meklēt Patiesību kā apslēptu mantu.

Mums Sabatskolu darbu nevajadzētu vadīt tā, kas skolniekus darītu par liekuļiem, jo tādi ļaudis nevar veicināt patiesas reliģijas intereses. Tādēļ vairāk uzmanības vajadzīgs veltīt Dieva meklēšanai, lai Kunga Gars varētu iemānot šajās skolās, tik daudz nerūpējoties par tehniskiem iekārtojumiem, kas gan varētu likties vēlami. Sabatskolā nav vietas nekādiem lepniem un liekulīgiem vārdiem. Skolas mehāniskajam darbam ir maza vērtība, ja Dieva gars nemīkstina un neveido kā skolotāju, tā viņu audzēkņu sirdis...

Sabatskolu skolotājiem nav jāseko tādu cilvēku priekšzīmei, kas nepieaug Kunga un Jēzus Kristus atzīšanā, pat, ja tie būtu vīri, kas kalpo aiz pults. Kas vēlas, lai Dievs viņu atzītu par Savu līdzstrādnieku, tas nedrīkst atdarināt kāda cita cilvēka domas, izturēšanos vai toni. Viņam jāmacās no Dieva un jābūt apveltītam ar Debesu gudrību. Dievs vienam darbiniekam ir devis tādas pat izpratnes dāvanas kā otram, un, saskaņā ar savām spējām, jums savi podi jānodod mijējiem. Dievs nevēlas, lai kāds darbinieks būtu tikai kāda cita no viņa apbrīnota cilvēka imitācija. Skolotājam jāaug līdzīgi Kristum, bet nav sevi jāmērī ar ierobežotu, maldīgu un mirstīgu būtni. Mums jāpieaug „žēlastībā”! Un kur lai to atrod? Vienīgi Kristū – dievišķajā Priekšzīmē!

Tāpēc lai ikviens skatās uz Kristu un atdarina šo dievišķo Paraugu. Ikvienam darbiniekam maksimāli jāpiepūlē savus spēkus, cenšoties strādāt saskaņā ar Dieva plānu. Viņam jāmacās Kristus skolā, kas spētu gudri pamācīt citus. Tiem, kas nodoti Sabatskolu skolotāju gādībai, ir nepieciešami piedzīvojumi, kurus Dievs var dot Kristus sekotājiem. Skolotājiem jāmacās no Kristus lēnprātība un no sirds nākošu pazemība, ka varētu kļūt tiešām par īstiem skolotājiem un mantot Kristum savus audzēkņus, kuri savukārt izaugtu par uzticīgiem misionāriem lielajā pļaujas laukā. / E.G.V. 1892.g. okt./

Izturēšanās pret sliktiem skolniekiem

Sabatskolas darbā nāksies sastapties ar tādiem, kas kļūdās, kas krīt grēkos un padodas maldībām. Un Kristus Savā Vārdā mums ir devis skaidrus norādījumus, kā izturēties ar maldīgajiem, tomēr daudzi šīs pamācības nav ņēmuši vērā. Viņi tās vienkārši nav pārdomājuši savās sirdīs, lai Svētais Gars varētu apgaismot to aptumšoto izpratni un salauzt un mīkstināt kā skolotāju, tā skolnieku akmens sirdi. Svētais Gars darīs sirdi iejūtīgu, līdzjūtīgu un atbrīvos no lepnuma un savtīguma.

Sabatskolas skolnieku nepareizā izturēšanās, iespējams, apgrūtinās skolotāju darbu, tomēr viņi nedrīkst sacīt asus vārdus vai kļūt nesavaldīgi. Tā rīkojoties, viņi vis nelietotu Gara zobenu, bet gan sātana ieročus. Kaut arī skolēnu sliktā uzvedība ir grūti panesama, un nepareizības jāizlabo, noteikumi ir jāievēro un taisnība jācieņi, tomēr skolotājam jāiet pa Kunga ceļu, savienojot taisnību ar žēlastību. Viņam jāraugās uz Golgātas krustu un jāvēro, kā tur sastapās žēlastība un patiesība un kā taisnība un miers skūpstas. Tur ar šo dievišķo Upuri cilvēks var tikt samierināts ar Dievu. Domājot par Kristus mīlestību, jūsu sirds kļūst iejūtīgāka, kā rezultātā pret skolniekiem izturēsieties kā ar Kunga ģimenes jaunākajiem locekļiem. Jūs atcerēsities, ka viņi pieder Kristum, vēlēdamies ar viņiem izturēties tā, kā Kristus izturējās ar jums pašiem.

Asa, skarba rīcība nekad nepalīdzēs jauniešiem ieraudzīt savas kļūdas, nedz arī tās labot.

Ja Jēzus Garā rūpējoties par skolas likumu un noteikumu ievērošanu, tomēr nepieciešams rājiens, tad šo nepatīkamo darbu dariet ar mīlestības izraisītām skumjām. Nedomājiet, ka jūsu pienākums ir skolnieku atklāti norāt, ar to viņu pazemojot visas skolas priekšā. Šādā veidā bērniem netiks rādīta pareiza priekšzīme, tāda rīcība būs sekla, kas nestu arī līdzīgus augļus. Neviena skolnieka kļūdas neatklājat ārpus to cilvēku loka, kuriem tas jāzina, jo tā darot, radīsies līdzjūtība pret pārkāpēju un paliks iespaids, it kā izturēšanās pret viņu bijusi nepareiza. Bet stāstot visiem par attiecīga cilvēka ļaunajiem darbiem, viņu var ieogrūt sātana kaujas laukā, no šī brīža slīdot arvien zemāk un zemāk. Kristus mūs ilgi panesa, un mums jābūt līdzīgiem Viņam. Mūsu kļūdu dēļ Viņš mūs neatstāja, bet saudzīgi norāja un mīlestībā vilka un vēl tagad velk pie Sevis.

Nepieciešama gudrība un pacietība

Ja skolotājs redz, ka nespēj kādu skolnieku pakļaut klasē valdošajai disciplīnai, tad to jāpārceļ uz citu klasi, jo, iespējams, cits audzinātājs spēs izlabot attiecīgo kļūdu, trūkumu. Jo, kas vienam skolotājam trūkst, tas var būt otram. Ja izdodas iegūt jauniešu uzticību un ar līdzjūtības un mīlestības saitēm to piesaistīt savai sirdij, tad ir radusies iespēja šo dvēseli mantot Kristum. Untumains, ietiepīgs un patgalvīgs zēns var tomēr savā raksturā pārvērsties.

Skolniekiem nepieciešama mīlestība un līdzjūtība, bet partejiskums ir vājība, jo tas pamodina aizdomas un greizsirdību. Bērni ātri sapratīs, kam skolotājs dod priekšrocības, un labvēlību baudošais skolnieks bieži vien sāks mēģināt savu stiprumu, spējīgumu un prasmi ar skolotāja prasmi vadīt klasi. Tāds var pat iekārtoties ar noteicēja lomu un, ja skolotājam trūkst Kristus žēlastības skaistuma, tad, kļūstot nepacietīgam, prasošam un bargam, viņš parādīs tikai savu vājumu. Klasē valdošais gars pamudinās arī citus skolniekus tiekties pēc tā paša mērķa, tā dažādos veidos cenšoties pēc virskundzības. Ja skolotājs ar Kristus žēlastību savalda sevi un neatlaidīgi un pacietīgi ievēro noteiktās līnijas, viņš nemierīgos nomierinās, saglabās cieņu un iemantos cieņu arī no skolnieku puses. Tad, kad izdevies atjaunot kārtību, esiet laipni, uzmanīgi un pretimnākoši.

Var gadīties, ka sacelšanās atkal un atkal atkārtosies, tomēr nerīkojieties pārsteidzīgi.

Nerunājiet skarbi ar vainīgo un nepadariet dvēseli mazdūšīgu, kura cīnās ar tumsas spēkiem. Esiet mierīgi, bet lai jūsu sirdslūgšana traucas pēc palīdzības pie Dieva. Eņģeļi nostāsies jums blakus un palīdzēs pacelt karogu pret ienaidnieku. Tā vainīgā atgrūšanas vietā varbūt spēsīt mantot attiecīgo dvēseli Kristum. / E.G.V. 1892. dec./

Kādam jābūt skolotājam

Skolotājam jāsaprot, ka, lai arī kādas būtu grūtības, viņiem tās jāpārvar Kristus garā.

Cīņas garam nestājieties pretī ar cīņas garu. Jums nāksies sastapties ar ietiepību, kūtumu, stūrgalvību un vieglprātību, tomēr visos apstākļos parādiet laipnību un mīlestību un pacietīgi, sevi savaldot, centieties panākt, lai skolnieki pieķertos jums. Ļaujiet viņiem saprast, ka jūs ļoti vēlaties darīt viņiem tikai labu. Rādiet, ka jūs saviem audzēkņiem uzticiaties. Tāpat apmeklējiet viņus viņu mājās, kā arī ielūdziet viņus savās mājās. Tam, ka jūs viņus mīlat, jāklūst redzāms ne tikai vārdos, bet arī darbos un patiesībā.

Skolotājam nav jāuzstāda sevišķas prasības viņu cienīt, jo vienīgais ceļš skolnieku cieņas iegūšanai ir kristīga izturēšanās, kas izpaužas laipnībā un kristīgā pieklājībā. Skolotājam jāaudzina skolnieki tā, kā Kristus audzināja savus mācekļus, atstājot tādu iespaidu, ko laika gaita nespēj izdzēst. Viņa ietekmei jāveido skolnieki pēc dievišķā Parauga. Un, ja viņš tā dara, tikai Mūžība atklās šī darba vērtību. Skolotājam savos skolniekos jāpamodina tikumības izjūtas un jāiedveš vēlēšanās atsaukties dievišķajam aicinājumam.

Savtīgus, īgnus, pavēlnieciskus, brutālus un skarbus cilvēkus, kas neņem vērā citu jūtas, nekad nevajadzētu izraudzīt par skolotājiem. Viņi neizbēgami atstās postošu iespaidu uz saviem skolniekiem, veidodami tos pēc sava rakstura parauga, un ļaunums tādā veidā turpināsies. Tāda rakstura cilvēki centīsies pat ar varu salauzt nepaklausīga zēna gribu. Bet tā izturēties ar grēciniekiem Kristus nav atļāvis. Ar Debesu gudrību, lēnprātību un sirsnīgu pazemību skolotājs var iespaidot gribu un ievadīt to paklausības gultnē. Bet neviens lai neiedomājas, ka skolnieka mīlestību iespējams iegūt ar draudiem. Mums jāatkārto Kristus darba metodes.

Daudzi, kas pilnībā izprot kāda grēka iespaidu citos, nepietiekami novērtē šīs pašas maldīšanās izraisīto ļaunumu sevī. Mums visur jāstāpjas ar cilvēkiem, kas nemaz nezina, ka viņiem piemīt tādas rakstura īpašības, kuras katrā ziņā ir jālabo. Citi saskata savas apšaubāmās rakstura īpašības, tomēr, kad viņus norāj, viņi domā, ka tiek pārprasti. Skolotājam Mūžības Gaismā rūpīgi jāpārbauda sava paša sirds, lai klases priekšā varētu stāvēt tāds, kādus tas vēlas redzēt savus skolniekus. Viņam ik dienas jāmacās Kristus skolā, paliekot Kristū, līdzīgi kā zars vienmēr atrodas vīna kokā, lai citiem varētu sniegt to, ko pats saņēmis no Kristus.

Skolotājam, kas savus skolniekus grib pakļaut disciplīnai, vispirms pašam jāpakļaujas Kristus vadībai. Jēzus ir sacījis: „Kas seko man, tas nestaigās tumsā, bet tiem būs dzīvības gaisma.”

Saņēmuši dievišķu apgaismojumu, jūs varat strādāt kā Kristus strādāja, jo Viņa gaisma caur jums var apmirdzēt taku ikvienam grēciniekam, ar kuru satiekaties. Vai tiešām jūs mācāt Dieva ceļus? – ir jautājums. Ja esat atgriezts skolotājs, tad spēsīt mantot, bet ne aizdzīt; pievilkt, bet ne atgrūst tos, kuru dēļ mira Kristus. Jūs rūpēsities par Kristus ganāmpulka avīm un jēriem un tos sargāsiet. Ja tie nomaldītos, nekad viņus nepamefīsiet bojāejai, bet meklēsiet, lai glābtu. Visas Debesis būs gatavas jums palīdzēt šajā cēlajā darbā.

Eņģeļi atbalstīs jūsu pūles atrast atslēgu visnepaklausīgākajai un nelabojamākajai sirdij. Ar Kristus starpniecību saņemsit sevišķu žēlastību un spēku, jo Viņš no savas bezgalīgās pilnības var jums dot visu vajadzīgo. Un tad būsīt piemērots kļūt par Dieva līdzstrādnieku,

jo vienots ar Kristu, pūloties glābt pazudušo, jūsu mīlestības darba rezultāti būs redzami ne tikai šinī dzīvē, bet arī visā mūžībā. / E.G.V. 1893.g. janvāris/

Drošība sekošanā Kristum

Vadītājiem un visiem citiem darbiniekiem mūsu Sabatskolās jāapstrādā ļoti svarīgs un plašs darbalauks. Viņiem nepieciešama Dieva Svētā Gara kristība, lai prāts saņemtu svaidījumu vislabāko darba metožu pielietošanai un vislabāko plānu īstenošanai, kas viņu darbam piešķirtu pilnīgus panākumus. Kungs sadarbosies ar viņu pūlēm. Kungs mīlēja šos jauniešus, tādēļ arī atdeva Jēzu nāvei, lai ikviens, kas tic viņam, nepazustu, bet iegūtu mūžīgo dzīvību.

Ir jāveic liels audzināšanas darbs. Skolotājiem bieži vajadzētu lūgt par bērniem un jauniešiem un arī kopā ar tiem, lai varētu redzēt „Dieva Jēru, kas nes pasaules grēkus”. Tiem vajadzētu jauniešiem izskaidrot to atbildību Dieva priekšā un palīdzēt viņiem izprast, ko Jēzus no tiem sagaida. Izlietojiet visu jums piemītošo iespaidu, lai tos ieinteresētu pētīt Rakstus. Strādājiet viņu dvēseļu labā, lai tie kļūtu dedzīgi darbinieki, izlietodami savas spējas, lai citiem līdzdalītu to, ko paši ir saņēmuši!

Tāpat kristīgas sievas var atstāt labu iespaidu uz bērniem un jaunatni. Viņu spējas ir tām no Dieva dotie podi, kurus jāsvētī kalpošanai Kungam. Daudzas spēj ātri izšķirties un prasmīgi rīkoties, tomēr ir nepieciešama cieša savienība ar Dievu. Viņas meklēs jaunas metodes un ceļus, ar kuru palīdzību varētu veidot raksturus un apmācīt jauniešus Dieva doto podu izlietošanai.

Laiku pa laikam izraugoties amatpersonas, uzmanieties, ka nevadaties no personīgām priekšrocībām, bet uzticības vietās lieciet cilvēkus, par kuriem esat pārliecināti, ka tie mīl un bīstas Dievu un Viņu darīs par savu Padomdevēju. Bez Dieva mīlestības un bijības, lai arī cik spožas būtu prāta spējas, būs jāpiedzīvo neveiksme. Jēzus saka: „Bez Manis jūs nenieka nespējat darīt.” Tādēļ nevajadzētu pieļaut, ka par amatpersonu izraudzīšanu lemtu Sabatskolas skolnieki. Bieža amatpersonu maiņa skolai nāks par labu, jo viena vīra prāts nedrīkst veidot visu citu prātus. Tam var būt dažas brīnišķas īpašības un tomēr dažās lietās būt nepilnīgs. Cita izraudzīta persona var būt spējīga tur, kur iepriekšējai bija nepilnības.

Dažādi prāti un spējas ienesīs jaunus ieskus, jaunas domas, un tam ir liela nozīme.

Tomēr vissvarīgākais ir, lai izvēlētie darbinieki būtu tādi cilvēki, kas patiesībā staigā savas dvēseles vienkāršībā, kas mīl un bīstas Dievu un mācās Viņa skolā. Tādi vadīs skolniekus uz priekšu un augšu. Gudru skolotāju vadībā skolniekos pieaugs interese par Dieva vārdu, līdz ar to spējot rakstus izprast dziļāk. Kristum ir jābūt katras mācības galvenajai domai! Mācības, kuras Kristus sniedza Saviem mācekļiem, bija ļoti svarīgas. / E.G.V. 1893. marts/

Jāpasniedz jauni temati

Dvēselei vajadzētu līdzināties mantu namam, kas papildīts ar bagātiem un augļīgiem krājumiem. Stāvot aiz pults, runājot Sabatskolā un lūgšanu sapulcēs, kā arī sabiedrībā, mums citu apgaismošanai vajadzīgi jauni temati. Mums jāseko Kristus priekšzīmei, kurš bija pilnīgs Skolotājs. Viņš audzināja ļaudis, atklājot tam dzīvā Dieva raksturu. Viņš, starp citu, sacīja: „Šī ir mūžīgā dzīvība, ka viņi Tevi pazīst, vienīgo patieso Dievu, un To, ko Tu esi sūtījis – Jēzu Kristu.” Šis ir svarīgs temats, kas jauniešiem labi jāizskaidro, jo viņiem, lai tos varētu vadīt un laicīgās intereses pakļautu mūžīgajām, jāiepazīstas ar Dieva Dēlam līdzīgo

raksturu. Aplūkojot Dieva raksturu, sirdīs radīsies stipra vēlēšanās stāstīt arī citiem par Patiesības skaistumu un spēku.

Ak, kaut katram vīram, sievai un bērnam, kam jāstrādā ar cilvēkiem, Patiesība būtu ierakstīta dvēselē, lai tā varētu atklāties garā, vārdos, raksturā un rīcībā! Patiesības svētojošajam iespaidam vajadzētu katru cilvēku, kurš māca mūsu Sabatskolās vai ieņem kādu vietu mūsu iestādēs, vadīt piedzīvojumos, kuru iespaidā tas varētu sacīt: „Es zinu, kam es ticu.”

Jēzus reliģijai ir pārveidojošs spēks, un šim spēkam jāatklājas mūsos daudz lielākā pazemībā, vēl nopietnākā un darbīgākā ticībā, lai mēs varētu kļūt par Gaismu pasaulei. Savs „es” jāpazemo, lai tā vietā paaugstinātu Kristu.

Kā izskaidrojams, ka tie, kuriem Dievs uztic kādu darbu Savā morālajā vīna kalnā, tik ātri kļūst uzpūtīgi? Kāpēc daudzi, kā liekas, domā, ka atbildīga vieta izceļ cilvēku? Kāpēc viņi kļūst tik pašapmierināti, kaut gan ir pilnīgi atkarīgi no samierinošā Upura? Kāpēc dažiem tik lielā mērā trūkst saudzīga maiguma un sirds darba? Tas viss tāpēc, ka šie pašapmierinātie nav krituši uz Klints un nav uz tās sevi sasītuši. Tāpēc arī ir tik maza uzticība Dievam, tik maz satriektas sirds nopietnas grēku nožēlas un tik liels dedzīgu lūgšanu trūkums. Labi būtu, ja katrs, kas pamāca citus, jautātu pats sev: „Vai es, kopš esmu kļuvis ticīgs, esmu saņēmis Svēto Garu? Vai es Kristu esmu pieņēmis par savu personīgo Pestītāju?” Svinīgā nopietnībā pie sevis atbildiet uz šiem jautājumiem.

Ja Dieva darbā iesaistījušies ļaudis katrs personīgi būs kristietis, tad viņu darbi to parādīs. Viņi ar Kristu iepazīstinās visus, ar kuriem nāks saskarē. Skolotāji Sabatskolā laiku neveltīs mazsvarīgiem jautājumiem, jo sapratīs, ka katram acumirklim ir zelta vērtība un ka tas ir jāizlieto, čakli strādājot Kunga dārzā. Lai saprastu katra acumirkļa vērtību, mūsu sirdīm pilnībā jāizjūt Kristus darbs Debesu Svētnīcā, kā Viņš, mūs aizstāvēdams, ik mirkli pienes Sava paša asinis žēlastības Krēsla priekšā. Jēzus joprojām dzīvo, lai aizstāvētu mūs. Bezrūpībā pavadītais laiks nekad vairs nav atgūstams.

Skolotāji un skolnieki, pārdomājiet šo lielo patiesību, ka Kristus nekad nepārtrauc Savu svinīgo darbu Debesu Svētnīcā! Un, ja nesat Kristus jūgu, ja uzņematies Viņa nastu, tad arī nododieties tāda paša rakstura darbam kā jūsu dzīvais Vadonis! / E.G.V. 1893.g. okt./

Skolotājiem

Kungs Jēzus izjūt bezgalīgu, saudzīgu mīlestību pret tiem, kurus Viņš ir atpircis, maksādams ar savām ciešanām miesā būdams, lai tie neaizietu bojā kopā ar sātanu un viņa eņģeļiem. Tie ir Viņa mīlestības nopelni, Viņa īpašums, uz kuriem Viņš raugās neizsakāmā maigumā, un Saviem mīļajiem, kas tic Viņam, Viņš piešķir Savas taisnības labo smaržu. Lai ganāmpulka mazajiem pavērtu iespēju ieraudzīt un novērtēt priekštiesību pakļauties uzticīgo ganu saudzīgai vadībai, ir vajadzīga uzmanīga smalkjūtība un gudrība, cilvēcīga mīlestība un svētota pieķeršanās dārgi atpirktajiem jēriem. Dieva bērni savā dzīvē parādīs Jēzus Kristus laipnību un Viņa saudzējošo maigumu.

Šos mazos bērnus skolotāji var piesaistīt savām sirdīm ar dvēseles templī mājajošo mīlestību, kas ir dzīvības smarža uz dzīvību. Skolotāji ar viņiem piešķirto Kristus žēlastību var būt dzīvi cilvēcīgi darbarīki – Dieva līdzstrādnieki, - kas apgaismo, paceļ, iedrošina un palīdz šķīstīt dvēseli no tās morālajiem traipiem. Un bērna dvēselē atklāsies Dieva līdzība, un Kristus žēlastībā pārveidosies viņa raksturs.

Evenģēlijs ir Dieva spēks uz gudrību, ja vien tie, kas sevi sauc par kristiešiem, ir patiesi šī Evanģēlija pārstāvji. Mūsu grēku dēļ krustā piesistajam Kristum jāpazemo katra dvēsele Dieva priekšā viņas pašas vērtējumā. Kristus augšāmcēlies no miroņiem, atgriezies Debesīs un ir mūsu Aizstāvis Dieva priekšā, - ir pestīšanas zinātne, kas jāmacās un kuru vajag mācīt

mūsu bērniem un jauniešiem. Kristus sacīja: „ Es pats svētījos par viņiem, ka arī viņi būtu svētīti patiesībā.”

Šis darbs vienmēr jādara ikvienam skolotājam. Sabatskolā nedrīkst strādāt uz labu laimi, jo pat parastajās skolās bērnu audzināšanas darbs prasa ļoti daudz Kristus žēlastības un sava „es” apspiešanu. Kas no dabas ir īgni, viegli aizkaitināmi un piekopj kritizēšanas ieradumu un ļaunas aizdomas, lai meklē sev kādu citu nodarbošanos, kur viņu nevēlamās rakstura iezīmes nepārietu uz bērniem un jauniešiem, jo par tiem ir pārāk dārgi samaksāts. Debesis bērnos redz vēl neizveidojušos vīrus un sievas ar iedzimtām dāvanām un spējām, kas Debesu gudrībā pareizi vadīti un attīstīti, kļūs par cilvēcīgiem darbarīkiem, caur kuriem varēs darboties dievišķā ietekme, darot tos par Dieva līdzstrādniekiem. Skarbi vārdi un pastāvīga rāšana bērnus apmulsina, bet nekad tos nelabos, Savaldieties, lai neizteiktu aizvainojošus vārdus, pakļaujot savu garu Jēzus audzinošajai disciplīnai, tad jūs sapratīsiet, kā just līdzī un simpatizēt tiem, kuri padoti jūsu iespaidam. / E.G.V. 1894.g. apr./

Formālisma briesmas

Sabatskolas mērķis nedrīkst izgaist mehāniskos sagatavošanās darbos, aizņemot laiku, ko vajadzētu atdot citām svarīgām lietām. Mums vienmēr jāšargās no formām un ceremonijām, kas varētu aptumšot mērķi, kura labā mēs pūlamies. Draud briesmas sistemātiskumu novest tādās galējībās, ka Sabatskola kļūtu nogurdinoša, lai gan tai, tieši pretēji, vajadzētu sniegt atpūtu, atspriegšanu un svētību. Sabatskolas skaidrību un vienkāršību nedrīkst aprīt nebeidzamu formu dažādība, tā kā reliģiskai interesei vairs neatliek pietiekoši daudz laika. Skolas panākumi un skaistums slēpjas vienkāršībā, sirsnīgā un dedzīgā kalpošanā Dievam.

Neko nevar darīt, neievērojot kārtību un noteikumus, tomēr šo darba daļu var tā izcelt, ka vairs nav iespējams veikt lielākus un daudz svarīgākus pienākumus. Skolniekiem mazāk vajadzētu stāstīt par dažādiem sagatavojošiem priekšmetiem un izveidotām sistēmām, bet gan daudz vairāk par viņu dvēseļu glābšanu. Lūk , kas jāpadara par skolas valdošo pamatlikumu.

Ļoti senais stāsts par Jēzus mīlestību, ja to atstāsta Sabatskolas vadītājs un skolotāji ar Jēzus mīlestību sirdī, spēs pārliecināt un atgriezt dvēseles. Ja Jēzus mīlestība un Viņa saudzīgais maigums ir skāris jūsu sirdi, jūs spēsiet strādāt savu skolnieku labā. No acīm nedrīkst izlaist Evaņģēlija vienkāršību. Ar palīdzību no augšienes jūs varat uzticīgi strādāt Kungam. Skolniekiem pastāvīgi jāatgādina, ka bez sirds darbā visas pieliktās pūles būs veltas. Katrā skolas vadītāja un skolotāja rīcībā jāizpaužas mīlestībai un siltām jūtām. Auksts formālisms jāatvieto ar nopietnu dedzību un enerģiju. Jēzus mīlestībai tā vajadzētu piepildīt visu skolu, lai skolnieki mācītos to uzskatīt par visaugstāko izglītību. Bardzībai un kļūdu meklēšanai nav vietas ne Sabatskolā, ne arī parastajā skolā. Skolotāju sirdīm un visu to sirdīm, kuri piedalās skolas vadīšanā, jābūt pilnīgi brīvām no šīm īpašībām.

Lepties nevajadzētu ne ar formām, ne skolas mehānisko darbu, bet gan ar to labumu, kas sasniegts, vadot dvēseles pie Jēzus Kristus. Mašīnas var izveidot paklausīgas cilvēka gribai, tās var strādāt pat pilnīgi precīzi, bet tām nav dvēseles. Un līdzīgs stāvoklis ir skolās, kur noteicošo vietu ieņem formālisms. Tās tādā gadījumā ir kā marmora veidojums, protams, bez dzīvības. Ja visi, kas saistīti ar skolu, izpratīs sava darba atbildību un, ja viņi jutīs, ka strādā ne tikai šim laikam, bet arī Mūžībai, tad visas nozarēs būs redzama kārtība un saskaņa. / E.G.V. 1893. g. okt./

Panākumu gūšanai nepieciešams SVĒTAIS GARS

Sabatskolas amatpersonām un skolotājiem nepieciešama Svētā Gara vadība un norādījumi, lai tie varētu būt patiesi audzinātāji, spējīgi ierosināt domas un mācīt tā, lai audzēkņi mācīto vielu atcerētos. Svētā Gara darbs ir skaidrās, noteiktās līnijās prātam atklāt Kristus vārdus un darbus, lai tiem, kas māca par pasaules Pestītāju, būtu spēks paaugstināt Kristu savas klases priekšā. Visos Sabatskolas pasākumos nepieciešama Svētā Gara palīdzība, lai atbildīgajām vadītāju, amatpersonu un skolotāju vietām tiktu izraudzīti vīri un sievas, kas būtu Dieva vīri un sievas.

Labākais ceļš nav vienmēr skolu pakļaut kāda viena cilvēka vadībai, jo viņš tādā gadījumā skolu veidos atbilstoši savam prātam un ieskatiem. Skolā vajadzētu strādāt strādniekiem, kuri spēj dot svaigas domas un likt skolai iet uz priekšu garīgajā dzīvē. Skola jāuztic tam, kas ir ilgi un uzticīgi kalpojies, tomēr vairāk jāņem vērā skolas labums, nekā skolotāju vai skolnieku izvēle. Ja skaidri redzams, ka skolā nāktu par labu izmaiņas, iesaistot darbā strādniekus, kuri izprot, ko nozīmē nest atbildības nastu par dvēselēm, tad lai šādām izmaiņām nekā nestājas ceļā. Kas negribēs godkārtīgi izcelt sevi, kaut arī šāda pārkārtošana var prasīt viņa aiziešanu no amata, tie dedzīgi centīsies palīdzēt visādos veidos, lai tikai Sabatskolas audzēkņi tiktu pacelti un vadīti uz priekšu. Gados vecākie un darbā vairāk pieredzējušie ir sapratuši, kas nāk par labu Dieva lietai, un jauniešiem, kas vēl nav pilnīgi piemēroti darbam, vajadzētu sekot šo vecāko brāļu priekšzīmei, kas ir izrādījušies uzticīgi to rokām nodotajā darbā, lai tādā kārtā viņi iemācītos rīkoties gudri un smalkjūtīgi, nodrošinot panākumus, kas šim lielajam darbam tik ļoti svarīgi.

Sabatskolas darbs sevī ietver plašu lauku, kas čakli un rūpīgi jāapstrādā. Ir jāpamodina mūsu jauniešos vēlme pilnīgi nodoties Kungam, lai Viņš tos varētu izlietot savā darbā. Mūsu Sabatskolās jāatrodas čakliem un uzticīgiem strādniekiem, kas vēro un arī sapratīs, pie kuriem strādā Dieva Gars, un kas sadarbosies ar Dieva eņģeļiem, mantojot dvēseles Kristum. Sabatskolas darbiniekiem ir uzticētas svētas atbildības, un Sabatskolai jābūt vietai, kur dzīvā savienībā ar Dievu vīri un sievas, jaunieši un bērni var sagatavoties būt par stiprumu un svētību draudzei. Tiem jāpalīdz draudzei iet uz priekšu un uz augšu, cik viņu spēkos tas atļauj, ejot no spēka uz spēku.

Svarīgi jautājumi

Kur slēpjas iemesls, kādēļ mūsu draudzēs atrodami daudzi, kas nav nopamatoti un iesakņoti Patiesībā? Kāpēc draudzē atrodami ļaudis, kas staigā tumsā un kam nav Gaismas, kuru liecības ir dotas ar dalītu sirdi, kas ir vēsas un pilnas ar dažādām sūdzībām? Kāpēc ir tādi, kuru kājas, liekas, vienmēr gatavas noklīst sānceļos un uz aizliegtām takām un kuri pastāvīgi žēlojas par kārdināšanām un sakāvēm? Vai draudzes locekļi maz ir sapratuši savu atbildību? Vai draudzes vecākie un draudzkopji ir rūpējušies par vājajiem un maldīgajiem?

Vai viņi vispār ir aptvēruši, ka svārstīgajiem draud briesmas pazaudēt savas dvēseles?

Vai esat centušies ar mācību un priekšzīmi nostiprināt maldīgo kājas uz mūžīgās Klints?

Vai Sabatskolu skolotāji un amatpersonas saprot, ka viņu darbs ir vadīt jauniešu kājas uz drošas takas un ka tiem visas savtīgās intereses vajadzētu uzskatīt par neko, lai varētu Kungam pienest dvēseles? Visos darba nozaros nepieciešama noteikta reforma.

Mūsu Sabatskolu darbā paliek neizmantotas brīnišķīgas iespējas. Darbā vajadzētu stāties vīriem un sievietēm ar dažādām dāvanām, un, Dievu bīstoties, darīt savu labāko daļu mūsu jaunatnes glābšanai. Par skolu pilnībā atbildēt nebūtu lietderīgi tiem, kuri visas lietas cenšas kārtot mehāniski, visu iekalt formās un noteiktās ierašās, kas ar daudzajiem un dažādajiem noteikumiem tomēr noslēpē visu Sabatskolas dzīvību. Kārtība ir svarīga lieta, bet par

priekšrakstiem un noteikumiem daudz svarīgākas ir garīgās zināšanas. Mums nepieciešams dzīvību dodošs spēks, karsts entuziasms, patiesa kvēle, lai mūsu skolas piepildītu īstas dievbijības un neviltota šķīstuma atmosfēra, tāpat lai notiktu patiesa reliģiska uz priekšu iešana un skolu caurstrāvota Dieva bijāšana, lai vadītājs un citi darbinieki neapmierinātos ar nedzīvām formālām metodēm, bet darbā liktu visas spējas un spēkus, izveidojot skolu par visskaistāko un panākumiem bagātāko pasaulē. Tam vajadzētu būt katra darbinieka mērķim un godam.

Mūsu skolu vadītājiem vajadzētu būt ar dzīvu intuīciju, kuriem Dieva Gars palīdz izprast cilvēku raksturus, kuriem ir spējas vadīt un kas spēj izprast rakstura dažādās frāzes un gudri un smalkjūtīgi izturēties ar dažādi veidotajiem cilvēkiem. Daudz ir tādu vīru un sievu, kas tikai vārda pēc ieņem vadītāja vietu, bet nepieciešami tādi ļaudis, kas šo vietu izpildītu šī vārda vispilnīgākajā izpratnē. Ir daudzi, kas pietiekoši veikli var iejusties dažādās formās, bet nespēj iedrošināt, sniegt cerību un ierosināt domas, nespēj pamodināt snaudošo enerģiju un visam iedot tādu dzīvību, ka skola kļūtu par dzīvu un pieaugošu spēku uz labu.

Arī skolotājiem ir pavērts plašs darbalauks. Viņiem vajadzētu mācīties izprast, kā strādāt, lai izveidotu un attīstītu bērnu sirdis un prāta spējas. Lai viņu darbam ar jaunatni un bērniem būtu panākumi, vajadzīga gudrība, kas nāk no Augšas. Daudzi skolotāji ir tuvredzīgi, audzinot jauniešus tādā veidā, kas nenes labus augļus, un rezultātā attīstības vietā vērojama lejupslīde.

Kā darbiniekiem, tā skolotājiem ir nepieciešams Svētā Gara svaidījums, lai nenotiktu lēkmjveidīgas reformas, bet gan pastāvīga pieaugšana žēlastībā, pastāvīga garīgās dzīvības un garīgo spēku vairošanās. / E.G.V. 1896. g. marts/

Skolotāju svētīšanās

Kungs grib, lai mūsu Sabatskolu skolotāji pārbaudītu paši sevi, vai viņi atrodas Dieva mīlestībā. Dievs pārmeklēs un pārbaudīs visu to cilvēku raksturus, kas strādā Viņa darbā.

Tādēļ skolotājiem pastāvīgi vajadzētu mācīties un tiekties pēc pilnīgas izpratnes un pareizām sprieduma spējām Dieva lietās. Skolotājiem draud briesmas kļūt pašapmierinātiem un sākt sevi vērtēt tik augstu, ka savus trūkumus vairs nespēj saskatīt, nespēj ieraudzīt savu domu šaurumu un iegūt plašāku redzes apvārsni. Tādi nekļūst arvien spējīgāki, bet gan arvien iedomīgāki un uzpūtīgāki. Viņu sirdī un dzīvē Jēzum vairs nav vietas.

Skolotājiem jāattīsta savas spējas, jāizkopj valoda, lai izruna kļūtu skaidra un izteismīga. Gara spējas jāizkopj pastāvīgi, tās nedrīkst atstāt neattīstītas. Nedrīkst pieļaut, ka spējas domāt kļūst tik vājas, tik nespēcīgas un miglainas, ka nav iespējams ne izprast, nedz izskaidrot mūsu ticības mācības. Ja skolotāja dzīvē nav redzama sirsnīga dievbijība, skaidrība, pašaieliedzība un labprātība panest neērtības, tad viņš nav derīgs lielajam un svinīgajam darbam. Skolotāja pienākums ir, rūpīgi sevi pārmeklējot, pārbaudīt savus spēkus un savu garu, viņam jāizprot, kāds ir viņa patiesais stāvoklis Dieva priekšā.

Tiem, kuru uzdevums izraudzīt skolotājus, jābūt piesardzīgiem. Nevajadzētu spiest strādāt skolā cilvēkiem, kas nevar atstāt labu iespaidu. Vajadzētu zināt, kāda ir viņa uzvedība, vai viņš ir noteikts, vai viņš ir tīrīgs un kārtīgs utt. Šiem jautājumiem jāpiegriež liela uzmanība, jo šīs īpašības priekš skolotāja darba ir ļoti svarīgas. Kā viņš šīs nepieciešamās iemaņas spētu iemācīt klasē, ja pats nebūs par priekšzīmi noteiktībā, tīrībā, kārtībā, savaldībā, uzvedībā u. tml. Ja skolotājs nav savu uzdevumu augstumos un klasei pieļauj pavadīt laiku, kā tai tīk, reizēm aizelsies un ar nokavēšanos ieskries klasē, viņa iespaids runās par labu nenoteiktībai un nekārtībai.

Skolotāja priekšzīme

Kas uzņemas skolotāja atbildību, apzinādamies, ka nav šim uzdevumam pilnīgi sagatavots, domādams par sava amata augstajām prasībām, darīs visu iespējamo, lai varētu izglītoties tālāk. Viņš savā raksturā izkops godbijību, saulainu noskaņojumu un noteiktību. Jūsu izturēšanās veidam jābūt tādām, kas klasi vada uz godbijīgām un svinīgām domām par Dievu. Kaut arī mācību izteic vienkāršos vārdos, tad tomēr valodai, runājot par Dievu, par Kristu, par Viņa ciešanām un augšāmcelšanos, kas ir īstenība, domas jāvada pāri pār zemes lietām, liekot saprast, ka atrodas bezgalīgā Dieva klātbūtnē. Sabatskolā nav vietas cilvēkiem, kas ir pavirši, virspusēji un vieglprātīgi sarunās par mūžīgām un pārbaudošām patiesībām, kas ir augstākas pat par debesīm un plašākas par visām pasaulēm. Un klases uzvedība būs tā, kas runās par skolotāja raksturu, stāstīs par viņa priekšzīmi, kādu viņš tai rādījis. Ja skolnieki ir brutāli un tādi arī paliek, ja viņi ir bez godbijības, tad visam tam ir savs cēlonis. Tāpēc vajadzīgs visu rūpīgi pārbaudīt.

Skolotājam vieglprātīgas izturēšanās vietā vajadzētu būt Dieva dziļo Patiesību meklētājam. Nekāda izlikšanās nebūs dabīga, klasei jātiek pārliecinātai, ka reliģija ir realitāte, ka tā ir vēlama un patīkama, jo tā nes mieru, atspirdzinājumu un laimi. Klasē nedrīkst būt par reliģiju tāds iespaids, ka tā ir ar aukstu un nelīdzjūtīgu raksturu. Kristus mieram un godībai, atspoguļojieties sejas vaibstos, jāstāsta par Viņa mīlestību, kas lūpām liek izteikt slavu un pateicību.

Kas ir radinājušies pastāvīgi sarunāties ar Dievu, tādu cilvēku sejā atstarosies Viņa gaisma. Bērni ienīst mākoņainas un drūmu ēnu pilnas sejas. Viņu sirdis atsaucas mirdzošai gaismai, priekam un mīlestībai. Lai gan skolotājam jābūt stingram un noteiktam, viņš tomēr nedrīkst būt bargs, prasošs un pavēlošs. Skolotājam ir vajadzīga cienīga autoritāte, citādi viņam trūkst to spēju, kas darbam var piešķirt sekmes. Bērni ātri saskata sava skolotāja rakstura trūkumus jeb viņa vājās puses.

Uzvedība noteikti atstāj savu iespaidu. Izteiktie vārdi uz skolniekiem neatstās vēlamo iespaidu, ja tie neredzēs sev paraugu sava skolotāja raksturā. Pareizs, kristīgs raksturs, kas atklājas ikdienas dzīvē, veiks lielu darbu klases rakstura veidošanā, daudz lielāku, nekā visi norādījumi un bieži atkārtotas pamācības. Dievs katru no mums tā ir iesaistījis lielajā cilvēces audumā, ka mēs neapzinīgi pieņemam no citiem, ar kuriem nākam saskarē, gan viņu dzīves veidu, gan darba paņēmienus un metodes, gan citus ieradumus. Un, lai Dievs pasargā, ka kāds no šiem mazajiem atstāts, aizietu prom no takas, kas sagatavota Kunga atpirtajiem, lai arī viņi pa to staigātu! Skolotāju dzīvei jāliecina par praktisku dievbijību, kurai jāatklāj Jēzus raksturs un mīlestība.

Sabatskola nav bērnu uzjautrināšanas un izklaidēšanas vieta, kaut arī, pareizi vadīta, tā var tos iepriecināt. Sabatskola ir vieta, kur bērnus un jauniešus audzina, kur viņu izpratnei atver Bībeli, ņemot rindu pēc rindas, mācību pēc mācības, mazliet te un mazliet tur. Tā ir vieta Patiesības Gaismas sasniegšanai. Diemžēl ne visi, kas māca mūsu Sabatskolās, ir šim darbam sagatavojušies. Katram skolotājam vajadzētu saprast, ka viņam pašam vēl jāmacās, vēl pilnīgāk jāiepazīstas ar saviem audzēkņiem, kā arī nopietnāk jāiepazīstas ar zinību pasniegšanas metodēm. Viņam jājūt, ka, darījis visu to labāko, ko spējis, viņš tomēr vēl ir ļoti vājš. / E.G.V. 1896.g. jūn./

Bērnu aizsargāšana

Mūsu lielais pretinieks nepārtraukti un spēcīgi strādā, lai savaldzinātu jauniešus sevis lutināšanā, lepnumam un izšķērdībai, lai ar to tik pilnīgi aizņemtu viņu prātu un sirdi, ka Dievam to jūtām vairs neatliek vietas. Ar šiem līdzekļiem viņš sabojā raksturu un sakropļo

mūsu paaudzes jaunatnes prātus. Bet vecāku pienākums strādāt pretī šim sātana darbam. Katrs iespaids, kas aicina jauniešus savās sirdīs salabāt patiesu, nemākslotu pazemību un dievišķās gribas atziņu, palīdzēs tiem izsargāties no šī laikmeta samaitātības un netikumības.

Viens no visspēcīgākajiem iežogojumiem pret ieplūstošo ļaunuma straumi ir pašai dziedzības un labprātīgas devības ieradumu attīstīšana. Bērnus vajadzētu mācīt skatīties ar riebumu uz savtīgiem un mantkārīgiem ieradumiem. Dievs viņiem izvirza svētas prasības, un tie, aplūkojot rindu pēc rindas un norādījumu pēc norādījuma, jāpamāca šīs prasības atzīt un skatīties uz tām apzinīgi.

Jaunajiem un uzņēmīgajiem prātiem vienmēr jāatgādina, ka Dievs pastāvīgi svētī Savus bērnus, kas atkarīgi no Viņa gan ar saules stariem, gan ar lietus gāzēm, kas liek augt augiem un zemei izdot dāvanas cilvēku vajadzībām. Šīs svētības netiek sniegtas, lai atbalstītu mūsu savtīgās rakstura tieksmes, paturot sev Dieva bagātās dāvanas, tām piesaistot savas jūtas, bet gan tāpēc, lai mums atkal no savas puses būtu iespējams dot Devējam dāvanas un upurus. Tā ir vismazākā pateicības un mīlestības izteiksme, ar ko varam griezties pie mūsu labā Radītāja.

Vecāki ir parādījuši lielu nolaidību, necenšoties ieinteresēt bērnus Dieva darba lietās.

Daudzas ģimenes šajā ziņā ar bērniem nemaz nerēķinās, it kā tie būtu neatbildīgi radījumi. Daži vecāki ir pat neuzticīgi pret Dieva taisnīgajām prasībām, nolaupt desmito un ziedojumus, lai tādā veidā sakrātu mantu saviem bērniem, nemaz nepadomājot, ka ar šādu rīcību viņi saviem mīļajiem atver durvis kārdinājumiem, kas gandrīz nenovēršami noved pie bojāejas. Viņi faktiski bērniem atņem tik nepieciešamās pašu pūles, līdz ar to nepaliekot nekam, kas viņus pamudinātu uz lieliem sasniegumiem.

Bērni varētu pat nopelnīt līdzekļus, ko ziedot labdarīgiem nolūkiem un Dieva lietas veicināšanai, ja tikai viņus iedrošinātu tā rīkoties.

Kaut ko ieguldot šajos pasākumos, arī viņu interese par tiem palielinātos. Viņu mazās dāvanas sniegtu materiālu atbalstu, bet līdzekļu iegūšanai nepieciešamā piepūle nāktu par labu paša bērna fiziskai, garīgai un tikumiskai attīstībai. Ar savu centību un pašai dziedzību viņi iemantotu vērtīgu pieredzi, kas palīdzētu gūt sekmes kā šīs, tā arī nākošās dzīves nodrošināšanai. / E.G.V. 1896.g. jūl./

Mīlestība – savaldošā vara

Visā visumā mūsu darbā dvēseļu labā ir pārāk maz līdzjūtības. Nav tā meklējošā, uzmanību parādošā un velkošā spēka, kuru Dievs no mums prasa, lai dvēseles varētu tikt ar Viņu salīdzinātas. Ja mēs mācīsim Patiesību, kāda tā ir Jēzū, tad uz reliģiju neskatīsimies kā uz vergošanu, bet gan kā uz prieku. Skolotājiem savā darbā jāienes saules gaisma, pateicība un maiga, Kristum līdzīga līdzciecības pilna sirds, kas sarauzētu savu skolnieku sirdis ar nesavtīgas mīlestības garu, vēl jo vairāk tādēļ, ka šis gars valda Debesīs. Vai Sabatskolu darbinieki beidzot neatsacīsies no lepnuma, patmīlības, lai kļūtu patiesi un sirsnīgi Vārda darītāji? „Apvelciet Kungu Jēzu Kristu un nerūpējieties par miesu, lai piepildītu viņas kārtības!”

Patiesa ticība pašāvēģīgi patveras Kristū un bez iebildumiem pakļaujas Viņam, būdama ar mieru Viņam sekot visur, kurp Viņš iet. Ja pareizi vērstu pūļu rezultātā tas ir sasniegts, tad Meistaram kā dārgus kūlītus pievedīs daudz dvēseļu.

Vecākiem un skolotājiem jau bērnu pirmajos dzīvības gados jācenšas izskaidrot pestīšanas jautājuma lielo nozīmi. Viņiem vajadzētu bērniem mācīt, ka Dievs ir viņu Debesu Tēvs un kā Viņa mīlestība ir izpaudusies Viņa Vienpiedzimušā Dēla dāvināšanā, un ka Pasaules Pestītājs Savu mīlestību uz tiem parādījis, nākot pasaulē un mirstot mūsu vietā, lai

ar to mēs dzīvotu. Ja šīs mācības pasniegsim mīlestībā un saudzīgā maigumā, tās atstās paliekošu iespaidu jauniešu sirdīs un prātā. Līdzīgi kā spoguļa virsma atstaro saules apmirdzētus priekšmetus, tā arī cilvēcīgais prāts atspoguļos šos tematus, ja tos apgaismos Kristus mīlestība.

Mājas iespaids

Mājai drīzāk vajadzētu būt skolai, kur pasniedz pamācības un norādījumus, nevis vienmuļas vergošanas vietai. Vakarus vajadzētu uzskatīt par dārgiem brīžiem, kas veltījami bērnu mācīšanai Patiesības ceļā. Tomēr daudz ir tādu bērnu, kas nožēlojamā kārtā tiek atstāti novārtā! Viņus nepamāca izprast Dieva Patiesību, nedz tiek audzināti mīlēt tiesu un darīt taisnību. Viņiem vajadzīgi Patiesībā doti norādījumi, lai spētu izprast tos pārvaldošos likumus un pazītu motīvus, kas izraisa viņu rīcību. Viņi jāvada saskaņā ar Debesu Likumiem un jāmāca mīlēt Patiesību, kāda tā ir Jēzū. Tā viņus būs iespējams sagatavot eņģeļu sabiedrībai un darīt derīgus dzīvot apbrīnojamā Pestītāja klātbūtnē.

Katra cilvēka dvēselē iespējams iedēstīt cerību un pareizas tieksmes; arī jaunieši svētuma ceļā var ieraudzīt skaistumu. Katrā gadījumā attiecībās ar jauniešiem var būt nepieciešami noteikti pasākumi, lai tos audzinātu, attīstītu un pilnveidotu, līdz būtu sasniegta visaugstākā lietderība dzīvē. Bet cik maz ir to, kas pareizi novērtē spējas, kuras Dievs tiem ir dāvējis!

Cik maz ir vecāku, kas saprot, ka pilnīga prāta un sirds izglītība iespējama tikai dzīvā savienībā ar visas gudrības, spēka un svētuma Avotu! Patiesība ir bezgalīga, un cilvēks, kura prātu apgaismo un vada Dieva Gars, ies no spēka uz spēku un ieraudzīs, ka tā ceļš kļūst arvien spožāks un spožāks, līdz uzausīs pilnīga diena.

Bet, tāpat kā esam spējīgi atziņā un patiesībā iet uz priekšu, tikpat labi mēs varam dot arī atpakaļ. Mēs varam iet pretī zemei tāpat kā Debesīm. Ļoti daudzas dvēseles svārstās starp ceļu, kas ved uz Debesīm un ceļu, kas ved lejup. Smalki austi, viltīgi un pavedinoši iespādi velk dvēseles prom no Dieva un Debesu lietām. Tādēļ ikvienam cilvēkam, sākot jau no tā pirmajiem dzīvības gadiem līdz jaunībai un tā briedumam, nepieciešama uzraudzība. Sevišķi tas sakāms par tiem, kas pazīst ļaunuma briesmas un zina, cik ļoti Dievs mīl katru cilvēku, cik ļoti Viņš par to interesējas. Tādēļ, uzņemoties dvēseļu uzraudzības darbu, vajadzētu apzināties, ka reiz būs jādod atskaite. Vecākiem, līdzīgi Ābrahāmam, vajadzētu pavēlēt savam namam sargāt Kunga ceļu. Un, ja tas netiek darīts, tad vecāku vietā viņa darbu uzņemas sātans, kas viņus audzina pēc savas patikas. Un cik daudz gadījumos šo darbu atstāj tieši viņa rokās!

Vecākiem savs pienākums jāpilda pie tiem, kas ir atkarīgi no viņiem, un veido to raksturus pēc dievišķās priekšzīmes. Vecākiem dzīvā ticībā un pilnīgā pašjāvībā uz Dievu jādara tiem uzdots darbs, tad arī Dievs darīs Savu daļu, un tūkstošiem bērnu, kas tagad ir bez Dieva un bez cerības pasaulē, tiks pievienoti draudzei.

Ja jauniešu atgriešanās būs vecāku un skolotāju siržu lielā nasta, tad tie pastāvīgi pūlēsies veidot viņu raksturus un ievadīs viņu gaumi un tieksmes tajā gultnē, kas ved uz Debesīm.

Ikviena dvēsele ir spējīga pacelties arvien augstāk patiesā tikumā. Katra dvēsele var aizsniegt garīgo lietu atziņas augstumus, dziļumus un platumus un kļūt derīga labākai dzīvei. Vecākiem, sperot jau pirmos soļus, lai izveidotu savus ēšanas, gērbšanās un citus dzīves ieradumus, tik vienkāršus un dabiskus, cik vien iespējams, vadoties no viena vienīga mērķa – pagodināt Dievu, arī visā mājā valdīs kārtība, neatstājot arī bērnus novārtā, zināmu laiku veltot viņu pamācīšanai un veidošanai.

Bērnus vajadzētu apņemt ar vislabākajiem iespaidiem. Ap viņiem vajadzētu būt vislabākajiem biedriem. Vecāki, kas šo darbu uzņemas, mīlot un bīstoties Dievu, būs uzmanīgi savos vārdos, lai, dzirdot savus bērnus tos atdarinājam, viņu ausīm nebūtu jāuztver

neko tādu, kas tos sāpinātu. Viņi centīsies novērst savu bērnu vājības, nezināšanas un trūkumus, sniedzot tiem augstus tikumiskus norādījumus, lai bērni varētu uzaugt stipri skaidrībā un ar pareizi veidotiem ieradumiem, kas ved pretī veselībai un laimei. Šāda audzināšana viņiem dos zināšanas, kas to raksturus darīs pilnīgi saskanīgus un spēcīgus.

Ja jauniešiem atļaus pašiem sevi audzināt un izglītēt, tad tam viņi atradīs visur bagātīgas iespējas. No dažādiem avotiem prāts uzņems ļaunas atziņas, un varbūt vēlākā dzīvē tās nekad vairs nevarēs pilnībā izdzēst. Ja vecāki nedara savu pienākumu bērnu rakstura nopamatošanā, neieguldot vislabākos pamatlikumus kā baļķus viņu raksturu celtnē, tad šo nolaidību izmantos Dieva un cilvēku ienaidnieks, kā rezultātā jaunieši pret tikumību un Patiesību kļūs vienaldzīgi. Māju vajadzētu padarīt par vispatīkamāko vietu pasaulē. Kas ir ārīšķīgais un mākslīgais, salīdzinot ar patieso un dabīgo? Kungs bērniem ir dāvinājis spējas, kas prasa visrūpīgāko kopšanu, un šis darbs ir veicams kā vecākiem, tā skolotājiem.

Kam Dievs ir uzticējis atbildību par jauniešu audzināšanu, tiem jābūt cilvēkiem, kas ar Viņu sadarbojas dažādo dāvanu izkopšanā, lai jaunieši iegūtu zināšanas, kas darītu viņus stiprākus un kļūtu tiem par ieguvumu, kuru varētu paņemt līdzī nākošajā – nemirstīgajā dzīvē...

Bērnu un jauniešu raksturu veidošanas darbs ir vissvarīgākais darbs, un tajā ļoti svarīgi parādīt Kristu Viņa ne ar ko nesalīdzināmajā mīlestībā, lai Kristus sevišķais jaukums, kas ļoti spilgti atšķiras no visa, kas grēka apraipīts, aptumšotu pasaules pievilcību. Jauniešiem nav jāzina tikai teorija vien, kaut arī tā būtu loģiska, bet viņiem jāredz tieši Kristus mīlošais raksturs un Viņa godība. Viņu skati jāpievērš mūžīgās pasaules bagātībām, līdz viņi jūtas iedrošināti, apģaroti un ir tai mantoti. Jēzus mīlestībai jābūt visu pūļu virzošajam spēkam, kas liek iet uz priekšu, kas savalda un kas saista mūs. /E.G.V. 1896.g.aug., sept./

Dievišķais mācīšanas veids

Dienu no dienas Jēzus Sev zināšanas smēla no dzīvās un nedzīvās dabas lielās bibliotēkas. Tas, kas radīja visas lietas, kura spēcīgais Vārds izsauca esamībā kalnus un ielejas, upes un kokus, tagad pats bija cilvēces bērns un iedziļinājās mācībās, kuras Viņa paša roka bija ierakstījusi katrā lapā, ziedā un kokā. Līdzības, ar kurām Jēzus Savā laikā mīlēja izskaidrot Savas Patiesības mācības, rāda, cik uzņēmīgs ir bijis Viņa Gars pret dabas jauko ietekmi un ar kādu prieku Viņš no visas ikdienišķās apkārtnes ir krājis garīgas mācības tajos gados, kad Viņa dzīve tautas vairākumam bija apslēpta. Dieva Vārda un Viņa darbu lielā nozīme Jēzum atklājās pakāpeniski, pārdomājot un cenšoties izprast visu lietu cēloņus, kas arī tagad iespējams ikvienam jaunietim.

Katrs bērns var iegūt zināšanas, līdzīgi kā Jēzus tās ieguva, proti, no Dieva Svētā Gara lappusēm un no norisēm dabā. Cenšoties iepazīties ar mūsu Debesu Tēvu no Viņa Svētā Vārda, palīgā nāks eņģeļi, un prāts kļūs arvienu spēcīgāks, raksturs cēlāks un iejūtīgāks, un mēs kļūsim līdzīgi Savam Glābējam. Bet, aplūkojot dabas norišu varenību un skaistumu, mēs arvienu vairāk pieķersimies Dievam - sirds izjutīs godbijību, gars padosies Viņam, un dvēsele saņems jaunus spēkus, nākot saskarsmē ar bezgalīgo Dievu caur Viņa brīnišķajiem darbiem. Savienība ar Dievu ar vienkāršām, pazemīgām lūgšanām attīsta un nostiprina prāta spējas un tikumību, un, domājot par garīgām lietām, pieaug garīgie spēki.

Kas savu miesu, dvēseli un garu svētī Dievam, skaidrojot savas domas un paklausību Viņa Likumiem, tie pastāvīgi saņems jaunus fiziskos un garīgos spēkus. Tāda sirds tieksies pretī Dievam un izlūgsies spējas skaidri izprast Svētā Gara uzdevumu un darbu. Ne jau mēs varam lietot Svēto Garu, bet gan Svētais Gars izlietos mūs, veidojot un attīstot katru mūsu spēju.

Kā sagatavoties?

Kristus kalpiem iepriekš nav jā sagatavo runas tiem gadījumiem, kad tie pārbaudīta viņu ticība. Viņiem jā gatavojas no dienas dienā, uzņemot sirdī dārgās Dieva Vārda patiesības, ganoties Kristus pamācībās un nostiprinot savu ticību, un tad pārbaudījumu brīdī Svētais Gars atgādinās tieši tās patiesības, kas aizsniegs sanākušo klausītāju sirdis.

Tieši vajadzīgajā brīdī Dievs viņu atmiņā liks uzliesmot atziņām, kas iegūtas rūpīgās un čaklās Rakstu studijās. Bet, ja viņi nepiepildīs savu prātu ar Patiesības dārgakmeņiem, ja viņi necentīsies iepazīties ar Kristus Vārdiem, ja pārbaudījumos viņi nekad nebūs baudījuši Kristus žēlastības Spēku, tiem arī nav nozīmes gaidīt, ka Svētais Gars viņiem liks atcerēties Kristus vārdus. Viņiem ar nedalītām pūlēm ik dienas jākalpo Dievam un tad jāuzticas Viņam. /E.G.V. 1896.g. okt./

Īsi norādījumi

Tiem, kas māca bērnus, jāizvairās no garlaicīgām un nogurdinošām piezīmēm. Labu iespaidu atstās attiecīgo jautājumu skarošas piezīmes. Ja sakāms daudz, tad runājiet biežāk, bet īsi. Nedaudzi laiku pa laikam sacīti ieinteresējoši vārdi dos vairāk labuma, nekā visu attiecīgo pamācību izteikšana vienā reizē. Garas runas nogurdina bērna prātu, kas vēl tikai attīstās. Runājot pārāk daudz, viņos var izsaukt nepatiku par garīgām pamācībām, tāpat kā pārēšanās apgrūtina kuņģi, samazina ēstgribu, līdz barība sāk pat riebties. Ar pārāk lieku runāšanu cilvēku prātus var pārsātināt. Strādājot priekš draudzes un sevišķi priekš jauniešiem, Patiesību vajadzētu mācīt rindu pēc rindas, norādījumu pēc norādījuma, mazliet te un mazliet tur. Dodiet laiku prātam sagremot jūsu pasniegtās Patiesības. Bērni jāvada pretī Debesīs nevis strauji un neapdomīgi, bet gan ļoti saudzīgi un laipni. / „Liecības II” 420.lpp./

Sabatskolas skolniekiem rakstu atziņas jācenšas izprast tikpat pilnīgi un dziļi, kā zinātniskos slēdzienus. Ja kaut kas ir nokavēts, tad tas jā mācās visās sešās nedēļas dienās.

Mūsu Pēstītāja pavēle bijīgi jāievēro ikvienam vīram, sievai un bērniem, kas atzīst Viņa Vārdu. Skolotājiem Sabatskolā ir misijas lauks Svēto Rakstu mācīšanai, un viņiem nevajadzētu līdzīgi papagailim runāt tikai par tām patiesībām, kuru izprašana neprasa nekādas pūles. Svētos Rakstos lasām: „Tie ir, kas dod liecību par Mani!” Un tas ir Pestītājs, kurā sakopotas visas mūsu mūžīgās dzīvības cerības. Ja skolotāji paši nav piepildīti ar Patiesības Garu un necenšas saprast Dieva atklātās atziņas, kā gan tad viņi var tās pievilcīgā gaismā parādīt viņiem uzticētajiem audzēkņiem?

Sabatskolas skolotājiem vajadzētu būt dedzīgiem un nopietniem pētniekiem. Viņiem ļoti rūpīgi un dziļi vajadzētu meklēt tos Patiesības dārgakmeņus, kas atrodami iknedēļas mācību vielā. Nevajadzētu atstāt neizmantotas pašreizējās priekštiesības un iespējas tuvu iepazīties ar Rakstiem. Dievs vēlas, lai tie, kas sevi sauc par Viņa sekotājiem, pilnībā būtu apbruņojušies ar Viņa Vārda mācību pierādījumiem. Kur un kad būtu tos iespējams apgūt vēl labāk, nekā jaunībā un Sabatskolā? Nekādā gadījumā vecākiem šajā jautājumā nevajadzētu izturēties vienaldzīgi. / „Review” 1878.g.28.nov./

Neviens nevar strādāt Sabatskolā un atturības darbā, neievērojot bagātu pļauju ne tikai pasaules gala laikā, bet arī tagadējā dzīvē. Tieši pūloties apgaismot un aplaimot citus, viņu pašu uzskati kļūs arvienu skaidrāki un plašāki. Jo vairāk, mīlot dvēseles, mēs centīsimies izskaidrot Patiesību citiem, jo skaidrāka tā kļūs mums pašiem. Izskaidrotāja izpratnei tā atklāsies atkal un atkal jaunā skaistumā un spēkā. / „Liecības V” 121. Lpp./

Sabatskolas darbs ir svarīgs darbs, un visiem, kas ieinteresēti Patiesībā, vajadzētu censties, lai tas varētu pastāvīgi plaukt un nest augļus. / „Liecības V” 127.lpp./

Daudzās vietās var noorganizēt Sabatskolas ievērotāju grupas. Bieži vien šīs grupas nebūs lielas; bet nedrīkst pieļaut, ka tās aizietu bojā personīgu pūļu un apmācīšanas trūkuma rezultātā. Šo darbu nevajadzētu darīt sasteigti un pārāgri to atstāt. Skaties, lai visi, pirms tu tos atstāji, pārceļoties uz citu darba lauku, labi izprastu Patiesību un būtu ticībā nopamatoti un ieinteresēti katrā darba nozarojumā.

Misijas laukos gūtā pieredze apstiprinās Patiesību, ka, lai arī kādas būtu sludināšanas spējas, ja praktisko darbu atstāj novārtā, ja locekļus nepamāca, kā strādāt, kā vadīt sapulces, kā veikt savu daļu misijas darbā un kā sekmīgi tuvoties cilvēkiem, tad viss darbs gandrīz neko nedos. Daudz var darīt Sabatskolās, izskaidrojot ļaudīm viņu pienākumus un mācot tos būt savā pienākuma daļā. Dievs tos aicina strādāt Viņam, un sludinātājiem vajadzētu vadīt šo ļaužu pūles. / „Liecības V” 256.lpp./

Runājot par Kāleba, Annasa un Tabitas uzticību, „Liecības” saka: „Šāda pacietīga, lūgšanām bagāta un nemainīga uzticība, kāda bija šiem Dieva svētajiem, reti sastopama. Un tomēr bez tādiem draudze nevar plaukt uz zelt. Šāda uzticība nepieciešama kā draudzē, tā Sabatskolā un arī sabiedrībā...” / „Liecības V” 304.lpp./

Sabatskola ir svarīga misijas darba sastāvdaļa ne tikai tāpēc vien, ka tā jaunus un vecus iepazīstina ar Dieva Vārdu, bet arī tāpēc, ka tā pamodina viņos mīlestību uz svētajām Patiesībām un vēlēšanos pašiem tās izpētīt. Īpaši jāatzīmē, ka tā māca ļaudīm saskaņot savu dzīvi ar Dieva Vārda svētajām mācībām. / „Liecības V” 389.lpp./

Kādā sapulcē, kas notika 1884. gadā Jovā, māsa Vaita sacīja: „Uzaicināta, es runāju apmēram pusstundu, brīdinādama viņus nepieļaut Sabatskolas deģenerēšanos mehāniska darba rezultātā. Mums nevajadzētu censties atdarināt Svētdienas skolas, nedz arī interesi uzturēt ar godalgu palīdzību. Apbalvojumu solījumi pamodinās sacensības garu, pat skaudību un greisirdību, dažiem viscentīgākajiem paliekot neievērotiem. Skolniekus nevajadzētu nogurdināt pārbaudot, lai redzētu, cik daudz pantu viņi spēj iemācīties no galvas un pēc tam tos atkārtot, jo godkārtīgākie bērni ar to tiks pamudināti uz pārāk lielu piepūli, bet citi savukārt kļūs mazdūšīgi.

Savās Sabatskolās nepieļaujiet nevienu no šīm metodēm, bet gan lai attiecīgās skolas vadītājs un skolotāji dara visu iespējamo dzīvības un intereses pamodināšanai savās skolās.

Kāda svētība tā būtu, ja visi mācītu, kā Jēzus mācīja! Viņš necentās piesaistīt uzmanību ar daiļrunību, ne arī lai satrauktu jūtas. Tieši pretēji, Viņa valoda bija skaidra, Savas domas izsakot ļoti vienkārši; bet Viņš runāja mīlestības pilnā nopietnībā. Tādēļ savās mācīšanas metodēs esiet Viņam tik līdzīgi, cik vien tas iespējams. Skolotājiem jāparāda, ka viņi pilnībā pārzina mācību vielu un ka tā viņus interesē. Lai nenotiek pavirša vai vieglprātīga Rakstu izskaidrošana, bet gan lai ikviens ir gatavs līdz galam iedziļināties dotajā vielā.

Bērnu apmācīšanu Dieva Likumos un prasībās un praviņojumos vecākiem vajadzētu uzskatīt par svētu pienākumu. Viņiem mājās vajadzētu audzināt un izglītot savus bērnus un arī pašiem interesēties par Sabatskolas mācībām. Pētot tās kopīgi ar bērniem, viņi parādīs, ka mācību vielā ietvertās Patiesības viņi uzskata par ļoti svarīgām, tā palīdzēdami radīt interesi par Bībeles atziņām.” / „Review” 1884.g. 21.okt./

Mūsu Sabatskolas, kurām jāapmāca bērni un jaunieši, ir pārāk seklas. Viņu vadītājiem jāar dziļāk, vairāk domājot un darāmajā darbā ieliekot vairāk īstu pūļu. Viņiem jākļūst pamatīgākiem Bībeles pētniekiem un jāiegūst dziļāki reliģiskie piedzīvojumi, lai saprastu, kā Sabatskolu vadīt atbilstoši Kunga norādījumiem un kā bērnus un jauniešus pievest Pestītājam. Šis ir viens no darba nozarojumiem, kas klibo tāpēc, ka nepietiek spējīgu un izprotošu vīru un sievu, kas justos atbildīgi Dieva priekšā par savu spēku izlietošanu ne jau sevis izcelšanai, nedz tukšai lielībai, bet labie darbiem. / „Review” 1887.g. 21.jūn./

Kāds augstāks Sabatskolas vadītājs, kādā reizē runājot Sabatskolā, bija ļoti sauss, neinteresants un valodā stipri izplūda. Kāda māte pēc tam jautāja savai desmit gadus vecajai

meitai, vai viņai patikušas nodarbības, un ko sludinātājs sacījis. Mazā atbildējusi: „Viņš sacīja, un viņš neko nepasacīja.”

Bez šaubām, mēs nevēlamies par savu darbu saņemt šādu vai līdzīgu atsauksmi. Tādēļ mums pašiem jātiek iespējami labi apmācītiem un sagatavotiem darbam, lai varētu sekmīgi mācīt Patiesību, kuri paši esam apguvuši. / „Review” 1887. g. 26. jūl. /

Bērnu reliģiskie piedzīvojumi

Reliģija bērniem palīdz labāk mācīties un uzticīgāk strādāt. Kāda maza 12 gadus vecam meitenīte vienkāršos vārdos sniedza liecību, ka viņa esot kristiete: „Man nepatika mācīties, bet gribēju tikai rotaļāties. Skolā biju slinka, bieži kavēju stundas. Tagad es katru stundu sagatavoju labi, lai būtu patīkama Dievam. Es skolā biju arī nerātņa. Kad skolotājs neredzēja, es ar jokiem centos pievērst sev citu bērnu uzmanību. Tagad gribu būt patīkama Dievam, labi uzvedoties un ievērojot skolas noteikumus. Mājās biju savtīga. Ne labprāt gāju, kurp mani sūtīja. Kļuvu īgna, ja māte mani no rotaļām sauca palīdzēt mājas pienākumos.

Tagad patiesi priecājos, ja varu palīdzēt mātei un parādīt, ka viņu mīlu.”

Mācot savus bērnus, nedomājiet, ka nākotnē, kad viņi būs pietiekoši veci, nožēlos savus grēkus un ticēs Patiesībai. Pat ļoti mazi bērni, pareizi mācīti, var izprast, ka viņi ir grēcinieki un ka izglābšanās ir iespējama caur Kristu. / E.G.V. 1889. g. janv. /

Mūsu Sabatskolu vadītājiem un skolotājiem bieži jālūdz Dievs. Īstā laikā sacīts vārds var krist jauniešu sirdīs līdzīgi labai sēklai un ievadīt mazās kājas īstajā ceļā. Toties nepareizs vārds var viņu kājas novirzīt uz iznīcības ceļa. / „Review” 1890. g. 24. jūn. /

Dodot Pēterim uzdevumu, Pestītājs vispirms pavēlēja: „Gani Manus jērus”, un pēc tam – „gani Manas avis!” Uzrunājis tajā reizē apustuli, Kristus griezās pie visiem Saviem Kalpiem, sacīdams: „Ganiet Manus jērus!” Pamācīdams mācekļus nenicināt mazos, Viņš deva norādījumu visiem Saviem mācekļiem visos laikos. Viņa paša mīlestība un rūpes par bērniem ir skaists piemērs Viņa sekotājiem. Ja skolotājiem Sabatskolā uz šiem mazajiem ganāmpulka jēriņiem būtu šāda mīlestība, tad no viņiem daudz vairāk pievienotos Kristus ganāmpulkam. Katrā piemērotā gadījumā atkārtojiet bērniem stāstu par Jēzus mīlestību.

Tāpat katrā svētrunā lai arī priekš viņiem būtu par labu kāds mazs graudiņš. Kristus kalps var šos mazos iegūt sev par paliekošiem draugiem, un viņa vārdi tiem var būt kā zelta āboli sudraba traukā. / „Evaņģēlija kalps” 405., 406. lpp. /

Mēs pateicamies Dievam, ka mūsu Sabatskola ir devusi pietiekošu ieguldījumu daudzu labu pasākumu atbalstīšanai. Bērni un jaunieši devuši savas artavas, kas līdzīgi maziem strautiņiem ieplūduši labdarības straumē. Bērni jāaudzina tā, lai Debesis varētu līksmoties par viņu nesavtīgajiem darbiem. Kamēr vēl viņos ir jaunības svaigums, tie jāamāca strādāt priekš Kristus; viņi jāamāca būt pašizliedzīgiem. / „Liecības III” 51. lpp. /

Norādījumi par Sabatskolas vadīšanu plašākā mērā jādod draudzēm viņu pašu mājās, jo darbu iespējams veikt daudz pareizāk un rezultāti būs paliekoši, ja norādījumus dod uz vietas. Šis darbs neprasa sludinātāju kalpošanu. Viņiem jābūt brīviem, lai varētu rūpēties par ļaužu garīgajām vajadzībām; viņiem darbam jāapmāca citus, kā arī jādod norādījumi, kā tuvoties Kungam un kā pievest atkal savukārt citus. / „Sevišķas Liecības” 12. lpp. /

Darbinieku sanāsmē, kurā apsprieda mūsu telts sanāsmju uzdevumus, atskanēja sekojoši jautājumi un attiecīgas atbildes.

Jautājums: vai tu, māsa Vaita, domā, ka, uzņemoties Sabatskolas darbinieku sīkāku apmācīšanu, šis darbs iekļaujas tajā pašā nodalījumā (tas ir - savienojams ar kolportieru un misijas darbinieku apmācīšanu un pavāru skolas iekārtošanu)?

Atbilde: tā nav priekš tā īstā vieta. Šis darbs ir jādara, bet tam ir savs laiks un sava vieta.

Jautājums: vai šim nolūkam vajadzētu sasaukt kādu Sabatskolas sanāksmi?

Atbilde: tieši tā būtu pareizi. Vajadzētu sapulcēties tiem, kam uzticēta šī darba nasta; bet laudīm šeit (telts sanāsmē) nevajadzētu izklāstīt šīs īpatnējās lietas, viņiem šajā nozarē nav sevišķu uzdevumu. Laiks ir pārāk dārgs, lai to izlietotu šādā veidā. / „Sevišķas Liecības” 43.lpp./

Tieši pirms atgriešanās Debesīs, Kristus Pēterim deva sekojošu uzdevumu, proti – „gani Manus jērus” un „gani Manas avis!” Šis uzdevums attiecas uz ikvienu sludinātāju un darbinieku arī vēl mūsu dienās. Tomēr šis pienākums ir atstāts novārtā. Ja arī kaut kas ir darīts jauniešu reliģiskās audzināšanas jautājumā, tad tomēr tajā vēl joprojām ir ievērojami trūkumi. Jāsniedz daudz lielāks atbalsts un palīdzība. Nav bijis tāds personīgs darbs, kādu šī lieta prasa. Un ne tikai sludinātāji vien bijuši nevīžīgi šajā svinīgajā jaunatnes glābšanas darbā, arī draudzes locekļiem būs jādod norēķins Kungam par savu vienaldzību un nepildītajiem pienākumiem.

Kungs ar to netiek pagodināts, ja bērnus neievēro un tiem paiet garām. Viņi jāaudzina, jādisciplinē un pacietīgi jāmāca. Viņiem nepietiek ar gadījuma rakstura ievērību, ar kādu garāmejošu iedrošinājuma vārdu, bet gan daudz vairāk. Viņiem nepieciešams neatlaidīgs, lūgšanām pavadīts rūpīgs darbs. Mīlestības un līdzjūtības pilna sirds aizsniegs jaunieša sirdi, ka ir it kā bezrūpīga un bezcerīga. / „Review” 1899.g. 10.janv./

Skolotāja iespaids

Mūsu raksturs un tāpat arī dzīve nosaka mūsu iespaidu uz citiem. Lai pārliecinātu citus par Kristus žēlastības spēku, mums pašiem jāpazīst šis spēks un viņa darbība paša sirdī un dzīvē. Evaņģēlijam, kuru pasniedzam dvēseļu glābšanai, jābūt Evaņģēlijam, kas ir izglābis paša dvēseli. Tikai dzīvā ticībā Kristum kā personīgam Pestītājam, iespējams panākt, lai neticīgajā, visu aptumšotajā pasaulē būtu izjūtams mūsu iespaids. Ja gribam grēciniekus izraut no tik strauji lejup traucošās straumes, tad mūsu pašu kājām jāatrodas uz stipra pamata – Jēzus Kristus.

Kristieša pazīšanas zīme nav nekāda ārīga izkārtne, nav krusta vai kāda cita jūga nešana, bet tā ir dzīve, kas atklāj cilvēka savienību ar Dievu. Viņa žēlastības spēkam, kas pārveido raksturu, jāpārliecina pasaule, ka Dievs sūtījis Savu Dēlu par tās Pestītāju. Nav līdzīga iespaids, kas varētu apņemt cilvēka dvēseli, kam būtu kāda vara, kā nesavtīgas dzīves iespaidam. Stiprākais pierādījums par labu Evaņģēlijam ir mīlošs un mīļš kristietis. / „Lielā Ārsta pēdās” 469., 470.lpp./

Atcerieties, ka jūs nespējat lasīt sirdis! Tāpat jūs nezināt, kādi motīvi izraisījuši darbību, kuru uzskatāt par nepareizu. Ir daudzi, kas nav saņēmuši pareizu audzināšanu, kā rezultātā viņu raksturs ir sakropļots; viņi ir cietsirdīgi un īgni, un šķiet, esam visādi greizi. Tomēr Kristus žēlastība var viņus pārveidot. Nekad viņus neatstumjiet, nekad nedzeniet tos mazdūšībā vai izmisumā ar vārdiem: „Tu liki man vilties! Es vairs necentīšos tev palīdzēt!”

Pat daži, uzbudinājumā izteikti vārdi, kādus, pēc mūsu domām, attiecīgā persona pelnījusi, var saraut tās iespaids stīgas, kurām vajadzēja tieši saistīt viņu sirdis pie mūsējām.

Ticības apliecībai atbilstoša dzīve, pacietīga izturība un miers izaicinājuma brīžos vienmēr ir vispārliecinošākie pierādījumi un vissvinīgākie lūgumi. Ja tev ir bijušas iespējas un priekštiesības, kādas citi nav baudījuši, tad ņem to vērā un vienmēr esi saprātīgs, uzmanīgs un laipns skolotājs.

Lai zīmoglakā iegūtu skaidru un neizdzēšamu zīmoga nospiedumu, zīmogu nespiediet ātru un ar varu, bet gan to uz zīmoglakas uzlieciet un ar vienmērīgi pieaugošu spēku to paturiet tik ilgi, līdz laka kļūst cieta. Un līdzīgā veidā izturieties ar cilvēku dvēselēm. Kristīgās ietekmes nepārtrauktība ir tās spēka noslēpums, kas atkarīgs no pastāvīga un ne ar

ko neiespaidojamas Kristus rakstura atklāsmes dzīvē. Palīdziet maldošiem, atstāstot viņiem savus piedzīvojumus. Rādiet, ka tad, kad jūs pieļāvāt nopietnas kļūdas, jūsu līdzstrādnieku pacietība, laipnība un gatavība palīdzēt deva jums jaunu drosmi un cerību.

Līdz pat Tiesas dienai jūs neuzzināsiet, kāds iespaids bijis jūsu laipnajai, apdomīgajai un piesardzīgajai rīcībai ar nepastāvīgajiem, necienīgajiem, neprātīgajiem ļaudīm. Saduroties ar nepateicību un nodevību svētajās uzticētajās lietās, mūsos uzliesmo vēlēšanās izrādīt sašutumu, pat nicinājumu. Un tieši to vainīgie sagaida, viņi uz to ir sagatavojušies. Bet laipna pacietība viņos izsauc izbrīnu un bieži pamodina labākas tieksmes un ilgas pēc cēlākas dzīves. / „Lielā Ārsta pēdās” 494., 495.lpp./

Ikvienā saskarsmē ar cilvēkiem ir vajadzīga pašsavaldīšanās, pacietība un līdzjūtīga mīlestība. Savās tieksmēs, ieradumos un audzināšanā mēs tik ļoti atšķiramies viens no otra, ka mūsu uzskati nevar būt vienādi - mēs katrs spriežam dažādi. Arī izpratne par Patiesību un ieskati par vēlamu dzīves veidu visādā ziņā nav vieni un tie paši. Nav divu cilvēku, kuru pārdzīvojumi visos sīkumos būtu vienādi. Kas vienam ir pārbaudījums, priekš otra tas tāds nav. Pienākumi, kas vienam liekas viegli, otram ir grūti un sarežģīti.

Tik viegli pavadināma, tik nezinoša un tik ātri pieņemt nepareizu spriedumu ir gatava cilvēka daba, ka katram no mums vajadzētu būt uzmanīgam un piesardzīgam citu cilvēku novērtēšanā. Mēs vāji izprotam savas rīcības ietekmi un citu cilvēku dzīvi. Mūsu vārdi un darbi mums pašiem var likties maznozīmīgi, bet, ja mūsu acis varētu ieskatīties nākotnē, tās ieraudzītu, ka mūsu izturēšanās veidam ir visnopietnākās sekas vai nu uz labu vai sliktu. / „Lielā Ārsta pēdās” 483.lpp./

Skolotājam jācenšas papildināties

Tāpēc, ka jauniešiem visapkārt ir tik daudz seku un mazvērtīgu raksturu, tik daudz viltus un liekulības, ļoti nepieciešams, lai skolotāju teiktie vārdi, izturēšanās un uzvedība pārstāvētu visu cēlo un patieso. Bērni ātri uztver izlikšanos, kā arī katru citu vājību vai trūkumu. Nav cita ceļa, kādā skolotājs varētu iegūt savu skolnieku cieņu, kā vien savā raksturā atklājot tos pamatlikumus, kurus cenšas viņiem iemācīt. Skolotāja lietderību ne tik lielā mērā nosaka pašreizējo zināšanu daudzums, kā mērķis, kuru vēlas sasniegt. Patiess skolotājs neapmierināsies ar neskaidrām, neinteresantām domām, kūtru prātu vai vāju atmiņu. Viņš pastāvīgi tieksies pēc augstākām atziņām un labākām metodēm. Viņa dzīve ir nepārtraukta augšana. Šāda skolotāja darbā ir svaigums un dzīvinošs spēks, kas pamodina un iedvesmo skolniekus...

Ir nepieciešami skolotāji, kas spējīgi ātri ieraudzīt uz izmantot katru iespēju darīt labu; nepieciešami skolotāji, kuru sajūsma savienota ar patiesu cieņu, kas spējīgi vadīt un spējīgi arī pamācīt, kas spēj pamodināt domas un snaudošus spēkus un iedvest drosmi un dzīvību.

Protams, skolotāja priekšrocības var ierobežot augstas literāras izglītības trūkums, kas gan ir vēlams, tomēr, ja viņš spēj pareizi izprast cilvēka dabu, ja viņš patiesi mīl savu darbu, aptver tā lielumu un ir apņēmies pastāvīgi mācīties un papildināties; ja viņš grib strādāt nopietni un neatlaidīgi, tad viņš sapratīs savu skolnieku vajadzības un ar savu līdzjūtīgo, progresīvo garu tos iedvesmos iet viņa līdzi, cenšoties tos vadīt uz priekšu un uz augšu.

Skolotāja uzraudzībai uzticētie bērni un jaunieši ļoti atšķiras viens no otra audzināšanas, ieradumu un noskaņojuma ziņā. Dažiem no viņiem nav pat noteikta mērķa un stingru pamatlikumu. Bet tie jāpamodina saprast savu atbildību un iespējas...

Kas saskata sava darba priekštiesības un iespējas, tas dedzīgi centīsies kļūt pilnīgāks un izprotošāks un nekas neļaus to šajā ziņā aizkavēt. Viņš netaupīs spēkus visaugstākā pilnības stāvokļa sasniegšanai; viņš centīsies būt tāds, kādus viņš vēlas izveidot savus skolniekus...

Kas vēlas vadīt citus, tam vispirms jāvada pašam sevi. Nesavaldīga rīcība pret bērnu vai jauniešu pamodinās viņā dusmas. Ja skolotājs, tēvs vai māte kļūst nepacietīgi un tiem draud briesmas runāt neprātīgi, tad labāk lai tajā reizē viņi klusē. Klusēšanā slēpsies brīnišķīgs spēks.

Skolotājam jābūt gatavam sastapties arī ar sakropļotiem raksturiem un stūrgalvīgiem.

Tomēr darbojoties pie tādiem, viņam nekad nevajadzētu aizmirst, ka arī viņš pats kādreiz bija bērns, kuru vajadzēja audzināt, un pat tagad, neskatoties uz visām priekšrocībām, ko dod daudzie gadi, izglītība un pieredze, viņš vēl bieži kļūdās, kuram vajadzīga žēlastība un iecietība. Mācot jauniešus, jāņem vērā, ka viņš strādā ar bērniem, kuru tieksmes uz ļaunu ir līdzīgas viņa tieksmēm. Viņiem gandrīz viss vēl jāmacās, un dažiem no viņiem mācīties ir daudz, daudz grūtāk nekā kādam citam. Pret neatgriezīgu skolnieku skolotājam ir jābūt pacietīgam, nepelot tā nezināšanu, bet gan izmantojot katru izdevību tā audzināšanai. Pret jūtīgiem, nervoziem skolniekiem tomēr jāizturas ļoti saudzīgi. Apzinoties savas paša nepilnības, viņam vienmēr vajadzētu būt līdzcietīgam un pacietīgam ar tiem, kas arī cīnās ar grūtībām.

Tiem, kas uzņemas bērnu un jauniešu audzināšanas darbu, sev par likumu vajadzētu uzskatīt Pestītāja pavēli: „Tad nu visu, ko jūs gribat, lai cilvēki jums dara, to dariet jūs viņiem.” Bērni un jaunieši ir Kunga ģimenes jaunākie locekļi, tāpat dzīvības mantinieki līdz ar mums. Šo Kristus Likumu vajadzētu svēti ievērot attiecībās ar visneatpazīgākajiem, visjaunākajiem un tiem, kas visvairāk kļūdās, kā arī ar visgrēcīgākajiem un visnepaklausīgākajiem...

Dievišķais Skolotājs panes grēcinieku stūrgalvību un nepareizības, Viņa mīlestība neatdzīst, Viņa pūles tos mantot nemitas. Ar izstieptām rokām Viņš gaida, lai atkal un atkal uzņemtu nepaklausīgo, maldīgo un pat atkritušo cilvēka bērnu. Viņa sirdi aizskar mazā bērna bezpalīdzīgais stāvoklis, kurš cieš no skarbas izturēšanās. Cilvēcīgo ciešanu kliedziens nekad veltīgi nav aizsniedzis Viņa ausis. Kaut arī visi cilvēki Viņam ir dārgi, tomēr Viņa līdzjūtība un mīlestība visvairāk tiek veltīta, rūpējoties par rupjajiem, saīgušajiem un ietiepīgajiem, tādēļ, ka Viņš zina cēloņus, kāpēc viņi tādi kļuvuši. Viņš sevišķi rūpējas par to, kas ir visvieglāk kārdināms un pavināms uz grēku.

Ikvienam skolotājam, tēvam un mātei vajadzētu sevī izkopt Viņa rakstura īpašības, kas apbēdināto, kārdināto un ciešanām pakļauto cilvēku lietu dara par savu personīgo lietu.

Jauniešu audzinātājiem jābūt cilvēkiem, kas jūt līdzīgu neziņošanu un tiem, kas nomaldījušies no ceļa, jo arī viņus pašus apņem nespēks. Jēzus ar mums izturas daudz labāk, nekā mēs to esam pelnījuši. Un tā, kā Viņš ir izturējies ar mums, mums jāizturas ar citiem.

Neviena skolotāja, ne tēva vai mātes rīcība nav attaisnojama, ja to izturēšanās veids nelīdzinās Pestītāja rīcībai līdzīgos apstākļos. /„Audzināšana” 277. – 295.lpp./

Mācīšanās lūdzot Dievu

Rakstu studijās mums jāizlieto visi prāta spēki, un, lai izprastu dziļās Dieva Patiesības, jāpūlas tik daudz, cik vien mirstīgais cilvēks to spēj. Tomēr nedrīkstam aizmirst, ka padevīga bērna pakļaušanās ir patiesais skolnieka gars. Grūtības, kas rodas, pētot Rakstus, nekad nebūs pārvaramas ar tām pašām metodēm, kuras lieto filozofisku problēmu risināšanā. Pie Bībeles, lai to studētu, nevajadzētu pieiet pašpaļāvīgi kā daudzi izturas zinātnes laukā, bet gan lūdzot Dievu un pilnīgi paļaujoties uz Viņu, kā arī sirsnīgi vēloties uzzināt Viņa prātu. Lai iegūtu zināšanas pie lielā „Es esmu”, mums pie Viņa jāiet ar pazemīgu un mācību pieņemošu garu. Pretējā gadījumā ļaunie eņģeļi tā aptumšos prātu un nocietinās sirdi, ka Patiesība mūs nespēs iespaidot.

Daudzas Rakstu nodaļas, kuras mācītie vīri pasludina par noslēpumainām vai arī iet garām kā mazsvarīgām, ir iepriecu un pamācību pilnas tam, kas ir mācījies Kristus skolā.

Viens no iemesliem, kāpēc daudzi teologi nespēj skaidrāk izprast Dieva Vārdu, ir tas, ka viņi aizver acis Patiesībām, kuras viņi nevēlas īstenot dzīvē. Kādas Bībeles patiesības izprašanu ne tik daudz nosaka prāta spēju izlietošana attiecīgā jautājuma pētīšanā, kā mērķtiecība un sirsnīgas ilgas pēc taisnības.

Bībeli nekad nevajadzētu pētīt bez lūgšanas. Vienīgi Svētais Gars spēj likt mums izprast viegli saprotamo jautājumu svarīgumu un atturēt no grūti izprotamu patiesību sagrozīšanas. Debesu eņģeļu uzdevums – sagatavot sirdis Dieva Vārda izprašanai, lai tā skaistums mūs valdzinātu, brīdinājumi pamācītu un dotie apsolījumi sajūsminātu un stiprinātu.

Dziesminieka lūgšanu arī mums vajadzētu darīt par savējo, proti: „Atdari manas acis, ka es uzlūkoju Tavas bauslības brīnumus.”

Bieži liekas, ka nav iespējams pretoties kārdinājumiem, bet iemesls – novārtā atstātas lūgšanas un Dieva Vārda studijas. Tādēļ arī kārdināšanām pakļautais cilvēks nespēj tūlīt atcerēties Dieva Vārda apsolījumus un pretoties sātanam ar Svēto Rakstu ieročiem. Bet eņģeļi apmetas ap tiem, kuri labprāt ļaujas pamācīties dievišķajos jautājumos. Un spiedošu vajadzību brīžos viņi liks atcerēties tieši tās Patiesības, kas dotajā gadījumā nepieciešamas. /„Lielā Cīņa” 599., 560.lpp./